BESTSELLER

Autoare de romane celebre, Lisa Kleypas ne oferă de această dată o poveste sclipitoare despre o tînără și frumoasă văduvă, care și-a găsit pasiunea alături de un bărbat nepotrivit...

EDITURA MIRON

NOU
ULTIMUL ROMAN AL LISEI KLEYPAS

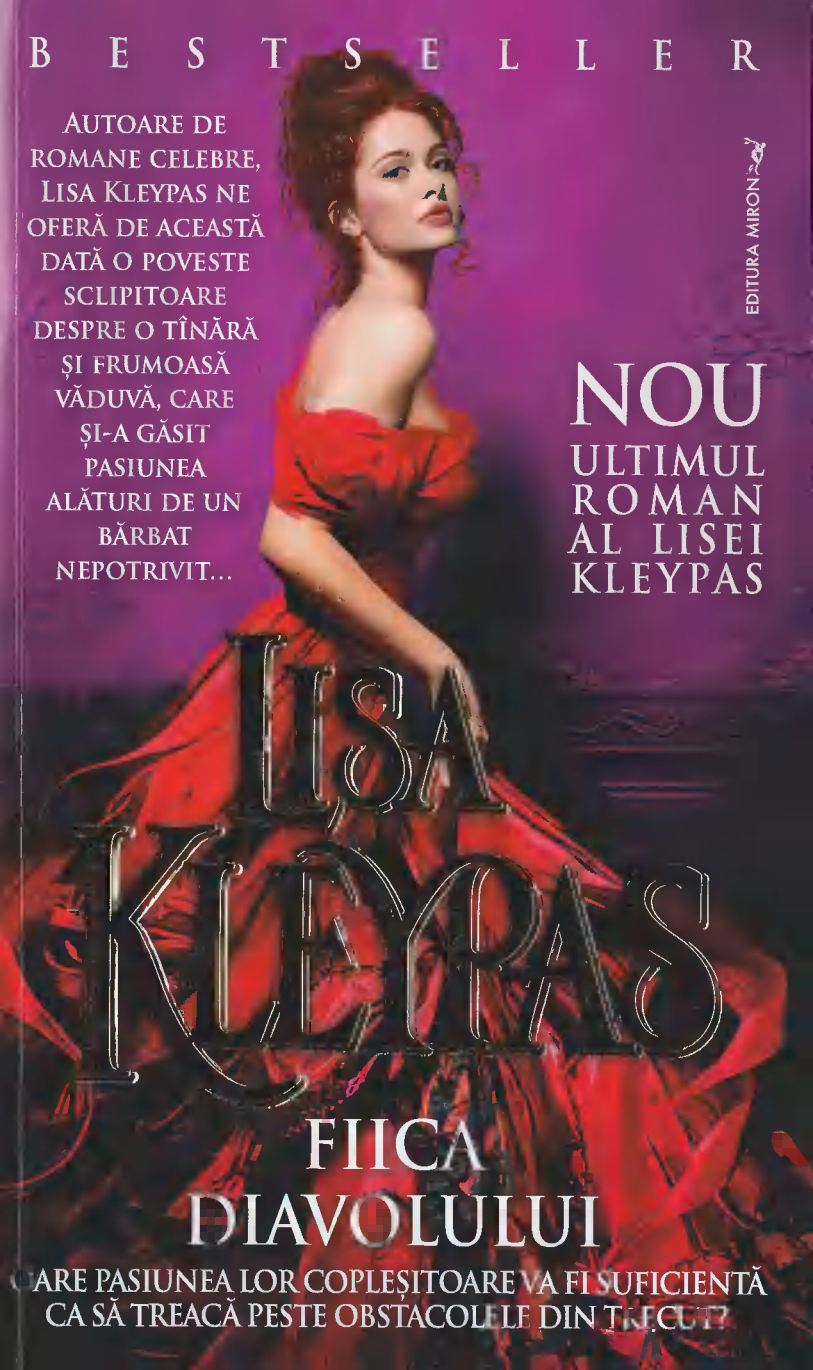

LISA KLEYPAS

FIICA DIAVOLULUI

CARE PASIUNEA LOR COPLEȘITOARE VA FI SUFICIENTĂ CA SĂ TREACĂ PESTE OBSTACOLELE DIN TRECUT?

DEVIL'S DAUGHTER
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

FIICA DIAVOLULUI

Editura MIRON

Traducerea:
Cornelia Cernețchi-Pascu

Hampshire, Anglia, 1877

Phoebe nu îl cunoştea pe West Ravenel, dar ştia bine un lucru despre el: era un un ticălos şi un bătăuş notoriu. Ştia asta de cînd avea opt ani, cînd Henry, prietenul ei cel mai bun, începuse să-i scrie de la internat.

West Ravenel era adeseori subiectul principal al scrisorilor lui Henry. Era un băiat nemilos, îndîrjit, însă comportamentul lui abuziv fusese ignorat perpetuu, aşa cum se întîmplă adeseori în toate şcolile cu internat. Părea un lucru inevitabil ca băieţii mai mari să-i domine şi să-i agreseze pe cei mai mici, iar oricine trăncănea despre asta era sever pedepsit.

Dragă Phoebe,

Am crezut că va fi bine la internat, dar nu este. Un băiat, pe nume West, îmi fură mereu pîinea la micul dejun şi deja s-a făcut cît un elefant.

Dragă Phoebe,

Ieri am fost de serviciu şi a trebuit să schimb eu lumînările. Seara trecută West mi-a strecurat în coş trei lumînări-artificiu şi noaptea una dintre ele s-a aprins şi dl. Farthing s-a uitat la mine încruntat, apoi m-a lovit cu bastonul peste mînă, drept pedeapsă. Dl. Farthing ar fi trebuit să ştie că nu eu am făcut o faptă atît de oribilă. West nu a regretat nimic şi a spus că nu e vina lui, dacă pedagogul este un idiot.

Dragă Phoebe,

Am desenat portretul lui West pentru tine, ca să ştii că, dacă-l vezi vreodată, trebuie să fugi de el. Nu mă pricep să desenez, aşa că de aceea arată ca un pirat nebun. La fel se şi comportă.

Timp de patru ani West Ravenel l-a hărţuit şi l-a agresat pe bietul Henry, lordul Clare, un băiat slăbuţ şi firav, cu o constituţie delicată. În cele din urmă familia lui Henry a decis să-l retragă de la şcoală şi l-au adus la Heron's Point, aproape de reşedinţa lui Phoebe. Climatul blînd şi sănătos al oraşului de pe coastă, precum şi aerosolii marini l-au ajutat pe Henry

să-şi refacă sănătatea şi să-şi recapete buna dispoziţie. Spre încîntarea lui Phoebe, Henry venea mai des acasă, în vizită, iar la un moment dat a început să studieze cu fraţii ei şi profesorul lor. Inteligenţa şi firea lui afectuoasă au făcut din el un preferat al familiei Challon.

Nu a existat un moment anume în copilăria lui Phoebe, cînd afecţiunea ei pentru Henry s-a transformat în altceva. Totul s-a întîmplat treptat, sentimentele insinuîndu-se în fiinţa ei ca nişte firave rădăcini cătărătoare, care au dat naştere unor flori de grădină delicate, pe care într-o zi le-a recunoscut ca primii fiori de iubire, cînd se uita la el.

Ea avea nevoie de un soţ care să-i fie şi prieten, iar Henry fusese întotdeauna singurul ei prieten din lume. El o înţelegea, la fel cum şi ea îl înţelegea pe el. Se potriveau perfect.

Phoebe a deschis subiectul căsătoriei, iar cînd Henry a încercat cu blîndeţe să o facă să se răzgîndească, ea s-a simţit rănită şi năucită.

- Ştii că nu voi putea fi cu tine o veşnicie, i-a spus el şi a luat-o în braţe, strecurîndu-şi timid degetele printre buclele ei roşcate. Într-o bună zi voi fi mult prea bolnav şi nu voi mai fi un soţ şi un tată bun. Voi fi cu totul inutil, iar asta nu va fi corect nici faţă de tine, nici faţă de copii. Sau faţă de mine.

- De ce te resemnezi aşa uşor? i-a reproşat ea,

speriată de atitudinea lui fatalistă şi de acceptarea cu uşurinţă a acelei boli misterioase. Vom căuta alţi doctori şi vom afla ce te îmbolnăveşte, apoi vom găsi un leac. De ce renunţi la luptă înainte să o începi?

- Phoebe, i-a spus blînd Henry, lupta a început acum mult timp şi m-am săturat să tot lupt de-o viaţă. Oricît de mult mă odihnesc, cu greu mai am putere să rezist pînă la sfîrşitul zilei.

- Am eu putere pentru amîndoi, spuse Phoebe, rezemîndu-şi capul pe umărul lui, dar tremura din cauza emoţiei. Te iubesc, Henry. Lasă-mă să am grijă de tine. Lasă-mă să fiu alături de tine oricît de mult timp ne-a mai rămas împreună.

- Dar meriţi mai mult.

- Henry, mă iubeşti? întrebă ea.

- Cît de mult poate un bărbat să iubească o femeie, spuse el cu ochii umezi de lacrimi.

- Atunci ce ne mai rămîne?

S-au căsătorit; amîndoi virgini, veseli şi au descoperit împreună misterele iubirii, rîzînd şi cu stîngăcia vîrstei. Primul lor copil, Justin, era brunet, cu o constituţie robustă, iar în prezent avea patru ani.

Sănătatea lui Henry începuse să intre în declin acum un an, cu puţin înainte de naşterea celui de-al doilea fiu, Stephen.

În lunile de durere sfîşietoare şi disperare care au urmat, Phoebe s-a mutat la familia ei, unde a găsit

adăpost, în casa primitoare a copilăriei. Acum însă, perioada de doliu se încheiase şi era timpul să înceapă o viaţă nouă, ca tînără mamă singură, cu doi băieţi. O viaţă fără Henry. Cît de ciudat i se părea.

Curînd se va muta în Essex, pe domeniul Clare, pe care îl va moşteni Justin la vîrsta majoratului, iar acolo va încerca să-şi crească fiii aşa cum şi-ar fi dorit dragul lor tată. Dar în primul rînd trebuia să participe la nunta fratelui ei, Gabriel.

Phoebe simţea crampe în stomac, pe măsură ce trăsura se apropia de vechiul domeniu Eversby Priory. Era primul eveniment la care lua parte în afara casei, de la moartea lui Henry. Chiar dacă ştia că se va afla printre prieteni şi rude, era nervoasă. Exista încă un motiv din cauza căruia se simţea atît de neliniştită.

Numele de familie al miresei era Ravenel. Gabriel era logodit cu o fată frumoasă şi deosebită, lady Pandora Ravenel, care îl adora tot atît de mult cît o adora şi el. Era uşor să o placi pe Pandora, care era vorbăreaţă şi veselă, cu o imaginaţie care-i amintea puţin de Henry. Phoebe i-a plăcut şi pe ceilalţi membri ai familiei Ravenel, pe care i-a cunoscut cînd au venit în vizită la reşedinţa lor de vară. Cassandra, sora geamănă a Pandorei, apoi vărul lor, Devon Ravenel, care moştenise de curînd titlul nobiliar şi acum îşi spunea lordul Trenear. Mai era soţia lui, Kathleen, lady Trenear, o femeie fermecătoare şi

prietenoasă.

Totul ar fi fost bine, dacă aceasta ar fi fost toată familia, însă destinul dovedise că are un simț al umorului răutăcios: Fratele mai mic al lui Devon, era nimeni altul, decît West Ravenel.

În sfîrșit Phoebe îl va cunoaște pe bărbatul care i-a făcut lui Henry un coșmar din anii de școală. Era imposibil să-l evite.

West locuia acolo, fără îndoială făcîndu-și de lucru și risipind moștenirea fratelui său mai mare. Phoebe își amintea descrierea făcută de Henry: și-l imagina pe West ca fiind un grăsan bețiv și puturos, care ținea calea servitoarelor, în timp ce ele făceau curat în urma lui.

I se părea nedrept ca unui bărbat atît de bun și corect ca Henry, să i se dea de trăit atît de puțini ani, în vreme ce un cretin ca Ravenel probabil va trăi o sută de ani.

- Mamă, de ce ești supărată? o întrebă Justin, așezat pe bancheta din fața ei, în trăsură. Dădaca adormise alături de el, iar Phoebe se trezi din reverie.

- Nu sînt supărată, dragul meu, zise Phoebe, reținîndu-și o grimasă.

- Păreai încruntată și îți strîngeai buzele așa, ca un pește, spuse el. Faci așa doar cînd ești supărată sau cînd se udă scutecul lui Stephen.

Ea se uită la bebelușul din brațe, care adomise,

legănat de balansul trăsurii şi zise:

- Stephen are scutecul uscat şi nu am de ce să mă supăr, însă...ştii că nu am mai mers printre străini de mult timp. Mă tem că-mi va fi greu să înot în contra curentului.

- Cînd bunicul m-a învăţat să înot în apă rece, mi-a spus să nu mă cufund dintr-o dată. A zis că mai întîi să intru pînă la brîu, ca să se obişnuiască restul corpului cu ce va urma. Cred că este bine şi pentru tine să încerci, mami.

Phoebe înţelese mesajul şi-l privi cu mîndrie. Semăna cu tatăl lui; chiar de la o vîrstă fragedă Henry a fost isteţ şi empatic.

- Voi încerca să intru în apă treptat, spuse ea. Eşti foarte isteţ. Te pricepi să-i asculţi pe oameni.

- Eu nu-i ascult pe toţi oamenii, îi spuse Justin detaşat. Doar pe cei care-mi plac. Băiatul se uită spre conacul construit în stil iacobin. Era o clădire impunătoare, care se ridica spre cer şi impresiona prin dimensiuni. E mare, zise copilul admirativ. Acoperişul e mare, pomii sînt mari şi grădina e mare, gardurile înalte...dacă mă rătăcesc acolo? întrebă el deloc îngrijorat, ci mai degrabă intrigat.

- Stai pe loc şi strigi, pînă ce te găsesc eu, spuse Phoebe. Te voi găsi mereu, dar nu se va întîmpla asta, dragule. Cînd nu voi fi cu tine, vei fi cu bona...ea va sta lîngă tine.

Justin se uită spre femeia în vîrstă, care moţăia şi parcă zîmbea.

Dădaca Bracegirdle, a fost prima femeie care l-a avut în grijă pe Henry de cînd s-a născut, iar la sugestia lui, acum ea a rămas să-i vegheze pe copiii lui. Era calmă şi foarte cumsecade, iar copiilor le plăcea mult să stea în poala ei şi să-i asculte poveştile. I se vedea părul cărunt, uşor ondulat, prin boneta apretată. Avea mintea mereu alertă şi cînd nu petrecea cîteva minute moţăind, era la fel de atentă ca în tinereţe. Cum vîrsta nu-i mai permitea efortul fizic, de baia micuţilor şi de alte activităţi care presupuneau transportul lor dintr-un loc în altul se ocupa o bonă mai tînără.

Pe aleea de la intrare se aliniaseră deja destul de multe trăsuri, care-i aduceau pe cunoscuţii familiei Challon, însoţiţi de servitorii lor, care se ocupau de munţii de bagaje, cufere şi cutii cu tot felul de obiecte personale. Domeniul era foarte bine întreţinut. Gardurile vii erau tunse perfect, iar tufele de trandafiri, iasomie şi alte plante căţărătoare dădeau culoare proprietăţii.

Dădaca se trezi cu un sforăit uşor şi începu să adune toate nimicurile împrăştiate pe banchetă, lîngă micuţi. Îl luă pe Stephen de la Phoebe, iar Justin sări din trăsură şi plecă voios printre membrii cunoscuţi din familie. Erau acolo Devon şi Kathleen Ravenel –

lordul şi lady Trenear, iar ei îi întîmpinau pe musafiri.

Părinţii ei erau prezenţi, împreună cu Serafina, sora ei mai mică, Ivo, fratele ei, apoi Cassandra şi Pandora, precum şi zeci de oameni necunoscuţi. Toţi rîdeau şi vorbeau unii cu alţii, animaţi de emoţia fericitului eveniment.

Phoebe se gîndea cu groază că va trebui să socializeze cu necunoscuţi, astfel că şi-ar fi dorit să mai poarte şi azi voalul negru, care să o protejeze de intruziuni. Îl zări pe Justin alergînd încoace şi încolo, aşa că îi spuse dădacei:

- Merg eu după el.

- Bine, milady.

Bucuria lui Phoebe era nemăsurată, fiindcă micuţul intrase în casă, locul unde se putea refugia. Înăuntru îl văzu pe un bărbat, dînd instrucţiuni servitorilor despre camerele ocupate şi locul unde se puteau depozita bagajele, înainte să fie duse sus. Le vorbea valeţilor cu lejeritate şi o asculta pe şefa cameristelor, care-i explica repartiţia pe camere a oaspeţilor. Bărbatul era înalt, cu o alură atletică, şaten şi radia o forţă masculină deosebită, dublată de o vitalitate care i-au atras atenţia lui Phoebe. După tenul lui bronzat, se vedea că petrece mult timp în aer liber. Purta un costum impecabil, iar ea se întrebă: să fie oare administratorul domeniului?

- Uite, mămico! îl auzi pe Justin, iar cînd se

întoarse spre el, îl văzu că arăta cu degetul spre o miniatură sculptată în balustrada de lemn. Îmi place.

- Şi mie, spuse ea.

Justin se ghemui, să examineze îndeaproape sculptura care înfăţişa un cuib de şoareci, iar în clipa aceea îi căzu din buzunar o biluţă din marmură, care se rostogoli chiar în direcţia bărbatului elegant; acesta opri bila cu piciorul, exact la momentul potrivit, apoi se aplecă să o ridice. Cum menajera plecase, îşi dedică atenţia lui Phoebe şi lui Justin.

Avea ochii albaştri, iar nuanţa lor puternică era potenţată de bronzul pielii; în completarea lor, zîmbetul alb, strălucitor îl făcea extrem de frumos, în ciuda trăsăturilor puternice şi regulate. Parcă şi ochii îi rîdeau cînd zîmbea. Părea o persoană foarte volubilă, însă ascundea o oarecare şiretenie, combinată cu duritatea dată de o vastă experienţă într-ale lumii, iar asta îl făcea şi mai atrăgător.

Veni spre ei în grabă, iar cînd se apropie, din direcţia lui amestecul de aer proaspăt şi soare, combinat cu albastrul intens al ochilor au impresionat-o brusc. De mult nu o mai privise un bărbat cu atîta interes, poate chiar puţin flirtînd. Resimţi acea senzaţie copleşitoare din trecut, cînd era proaspăt căsătorită cu Henry...dorinţa intimă, inexplicabilă să simtă lipit de ea trupul unui bărbat. Pînă acum nu a simţit lucrul acesta decît pentru soţul ei, însă nu atît

de conştient, ca o tresărire şocantă, la contactul cu gheaţa, apoi cu focul.

Phoebe se simţea vinovată şi tulburată, aşa că făcu un pas înapoi şi-l trase de mînă pe Justin. Doar că el se opuse şi se prezentă direct.

- Eu sînt Justin, lordul Clare, îl informă el. Ea este mămica mea. Tatăl meu nu este cu noi, pentru că a murit.

Phoebe simţi cum se îmbujorează. Bărbatul nu părea deloc impresionat, însă se lăsă pe vine, ca să-i vorbească lui Justin. Folosi o tonalitate mai subţire, pe care de obicei o abordează adulţii, cînd vorbesc cu copiii.

- Şi eu mi-am pierdut tatăl cînd eram cam de vîrsta ta, îi mărturisi el.

- Ah, eu nu l-am pierdut pe al meu, răspunse sincer Justin. Ştiu exact unde este acum. În ceruri.

- Mă bucur să te cunosc, lord Clare, spuse străinul zîmbitor. Cei doi şi-au strîns mîinile ceremonios iar bărbatul ridică spre lumină bila translucidă şi văzu înăuntru o miniatură. Ce interesantă jucărie, remarcă el şi i-o dădu lui Justin, apoi se ridică. Joci Ring Taw?

- Oh, da, spuse băiatul. Era vorba de un joc în care jucătorii încearcă să lovească fiecare bilele celuilalt, ca să le scoată din cerc.

- Dar Double Castle?

- Pe ăsta nu-l ştiu, zise Justin, aparent contrariat.

- Vom juca amîndoi jocul, ca să-l înveţi, dacă mama ta nu are nimic împotrivă, zise bărbatul, privind-o pe Phoebe cu ochi întrebători.

Ea nu reuşi să articuleze nimic, din pricina inimii, care începuse să-i bată furtunos.

- Mama nu e obişnuită să stea de vorbă cu adulţii, zise Justin. Mai mult îi plac copiii.

- Eu sînt foarte copilăros, spuse prompt bărbatul. Întreabă pe oricine de aici.

Phoebe nu se putu abţine să nu zîmbească.

- Sînteţi administratorul proprietăţii? întrebă ea.

- În cea mai mare parte a timpului. Nu e slujbă pe proprietatea asta, inclusiv cea de spălătoreasă, pe care să nu o fi încercat măcar o dată, ca să înţeleg mai bine despre ce e vorba.

Phoebe se schimbă la faţă şi deveni serioasă, întrucît o bănuială stranie i se strecură în minte.

- De cît timp sînteţi angajat aici? se informă ea precaută.

- De cînd fratele meu a moştenit titlul. Bărbatul făcu o plecăciune, apoi adăugă: Weston Ravenel...la dispoziţia dumneavoastră.

Capitolul 2

West se uita fermecat la lady Clare. Avea senzaţia că, dacă va întinde mîna să o atingă, şi-ar retrage mîna, cu degetele arse. Părul ei roşcat, ascuns sub boneta simplă... nu mai văzuse ceva asemănător. Un roşu-aprins, ca penajul păsării-paradis, în contrast cu pielea de nuanţa fildeşului şi cîţiva pistrui presăraţi pe nas care îi dădeau o eleganţă aparte.

Avea aerul unei femei educate, îmbrăcată cu gust; o persoană care toată viaţa a fost ocrotită prin iubire. O umbră îi întuneca privirea... faptul că de anumite lucruri nu te putea proteja nimeni.

Doamne, ochii aceia...albastru-deschis, cu striaţii fine, strălucitori.

Cînd i-a zîmbit, West a simţit în piept un fulger plăcut, dar imediat ce el s-a prezentat, căldura de pe faţa ei s-a stins, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis plăcut, la o realitate extrem de neplăcută. Lady Clare se întoarse cu faţa spre fiul ei şi-l mîngîie pe creştet.

- Justin, noi trebuie să ne alăturăm familiei.

- Dar vreau să joc pietricele cu domnul Ravenel, protestă băiatul.

- Nu acum, cînd trebuie să vină atîția musafiri, îi explică ea. Domnul are multă treabă. Hai să ne instalăm în camere.

- Dar eu trebuie să stau în camera copiilor? Cu bebeluşii? întrebă Justin încruntat.

- Dragule, ai doar patru ani...

- Aproape cinci!

Femeia îşi privi băiatul cu un amestec de înţelegere necondiţionată şi interes:

- Dacă doreşti, poţi să stai în camera mea, îi propuse ea.

- Nu pot să dorm în camera ta! zise el indignat.

- De ce?

- Oamenii ar crede că sîntem căsătoriţi!

West se concentra intens asupra unei pete de pe covor, ca să nu izbucnească în rîs. Cînd reuşi să se controleze, riscă o privire spre lady Clare, care cîntărea remarca fiului ei, de parcă ea ar fi fost perfect justificată.

- Nu m-am gîndit la asta, zise ea. Atunci, cred că e mai bine să stai cu copiii. Hai să-i căutăm pe doică şi pe Stephen.

Băiatul oftă şi o luă de mînă. Îi explică lui West:

- Stephen este frăţiorul meu. Nu ştie să

vorbească, nici să meargă şi miroase ca o ţestoasă stricată.

- Nu tot timpul, protestă lady Clare.

Justin era fermecat de comunicarea relaxată dintre el şi acel domn şi nu se putu abţine să nu o compare cu schimburile dure de replici pe care le avea cu propria mamă, care şi-a privit întotdeauna odraslele ca şi cînd ei ar fi fost copiii altcuiva şi pe ea o deranjau.

- Există mirosuri mai oribile decît acelea ale fratelui mai mic, spuse West. Cît stai în vizită aici, o să te duc să vizitezi la fermă ceva care miroase sub orice critică.

- Ce este? întrebă entuziasmat Justin.

- Va trebui să mai aştepţi pînă să afli, îi spuse West.

- Sînteţi foarte amabil, domnule Ravenel, interveni lady Clare, dar nu trebuie să vă răpiţi din timpul ocupat cu treburile, aşa că nu vrem să vă deranjaţi.

Mai degrabă surprins, decît ofensat de refuzul ei, West răspunse:

- Cum doriţi, milady.

Ea se grăbi să facă o reverenţă şi să se retragă, ca şi cînd ar fi fugit de ceva.

West o urmări pînă se mai depărtă. Nu era prima dată cînd o femeie respectabilă îi dădea papucii, doar

că era prima dată cînd simţea că-l doare gestul ei.

Precis lady Clare ştia totul despre reputaţia lui. Trecutul lui era înţesat cu nenumărate episoade de beţie şi desfrîu, cu care puţini bărbaţi sub treizeci de ani s-ar fi putut lăuda. Nici nu o condamna pe lady Clare pentru că dorea să-şi ţină fiul departe de el.

West suspină şi hotărî să-i evite pe cei din familia Challon următoarele zile, lucru care nu va fi uşor, deoarece era casa plină de ei. După ce mirii vor fi plecat, familia mirelui va mai rămîne acolo trei sau patru zile. Ducele şi ducesa vor profita de ocazie, ca să petreacă puţin timp cu prietenii şi cunoştinţele din Hampshire. Vor urma prînzuri, dineuri, excursii, petreceri, picnicuri, multe distracţi şi conversaţii de salon.

Toate vor avea loc la începutul verii, cînd pe proprietate activitatea era în efervescenţă. Bine măcar că munca îi dădea lui West un motiv suficient, ca să petreacă mai tot timpul afară, în aer liber şi cît mai departe posibil de lady Clare.

- De ce ai rămas acolo încremenit? se auzi un glas de femeie.

West a tresărit, smuls din gîndurile lui de miniona lui verişoară, lady Pandora Ravenel. Pandora era o figură neconvenţională: impulsivă, inteligentă şi foarte energică. Dintre toate surorile Ravenel, ea

avea cea mai mică şansă să se mărite cu cel mai rîvnit burlac din Anglia. Cu toate acestea, Gabriel, lordul St. Vincent, era în măsură să o aprecieze şi asta spunea multe despre caracterul lui. Practic, Gabriel era îndrăgostit de ea pînă peste cap.

- Vrei să te ajut cu ceva? o întrebă el.

- Da, vreau să te prezint logodnicului meu, ca să-mi spui ce părere ai de el.

- Scumpa mea, St. Vincent a moştenit un titlu nobiliar şi are o avere considerabilă. Deja îl consider absolut încîntător.

- Te-am văzut vorbind cu sora lui, lady Clare adineauri. Este văduvă. Ar trebui să-i faci tu curte, înainte să ţi-o răpească altul de sub nas.

West era extrem de amuzat. Cu toate că purta un nume de familie cunoscut, nu avea nici avere, nici terenuri proprii. În plus, trecutul lui tenebros îi umbrea existenţa. Aici, în Hampshire, îşi începuse o viaţă printre oameni care nu dădeau doi bani pe bîrfele din saloanele de la Londra. Totuşi, pentru familia Challon, caracterul lui era execrabil. Un paria.

Iar lady Clare era un premiu de mare valoare: văduvă tînără, bogată, frumoasă, mamă a moştenitorului titlului de viconte şi a unui domeniu important. Orice burlac din Anglia ar fi curtat-o.

- Nu cred, zise el. Uneori curtea are ca efect secundar neplăcut căsătoria.

- Dar ai spus că ţi-ar plăcea să-ţi vezi casa plină cu copii.

- Da, ai altora. Cum fratele meu şi soţia lui s-au pus pe oferit lumii o droaie de micuţi Ravenel, am scăpat de o grijă.

- Totuşi cred că ar trebui măcar să o cunoşti mai bine pe Phoebe.

- Acesta e numele ei? întrebă interesat West.

- Da. Acelaşi nume ca al păsării cîntătoare care trăieşte pe continentul American.

- Femeia pe care am cunoscut-o nu mi s-a părut deloc dispusă să cînte.

- Lordul St. Vincent spune că Phoebe are o fire sociabilă, dar foarte sensibilă, iar pierderea soţului i-a adus multă suferinţă.

- Din ce cauză a murit? întrebă el curios.

- O boală care l-a măcinat încet, încet. Doctorii nu au căzut de acord asupra diagnosticului. Pandora îl trase de mînecă pe West într-un cotlon ascuns sub scări şi continuă, pe un ton scăzut: lordul Clare a fost bolnav de cînd s-a născut. Avea dureri de stomac cumplite, suferea de oboseală, migrene, palpitaţii...avea intoleranţă alimentară şi nu asimila nimic. S-au încercat tot felul de tratamente, dar în zadar.

- De ce s-ar fi măritat fiica unui duce cu un invalid? întrebă West încurcat.

- A fost o căsătorie din dragoste. Lordul Clare şi Phoebe se iubeau încă din copilărie. La început el nu a fost de acord să se însoare cu ea, ca să nu-i devină o povară, însă ea l-a convins, ca să se bucure de timpul care le-a mai rămas. Nu-i aşa că a fost un gest extrem de romantic?

- Mi se pare lipsit de sens, zise West. Se ştie sigur că nu s-a grăbit ea dintr-un motiv anume?

- Vrei să spui...Pandora rămase perplexă şi se strădui să găsească termenii cei mai potriviţi...adică să fi anticipat că se vor căsători?

- Da, sau primul ei copil avea un alt tată, cu care ea nu se putea mărita, spuse West.

- Cum poţi fi atît de cinic? se răsti Pandora.

- Nu. Sînt mai rău de-atît. Ştii prea bine.

Pandora schiţă un gest care sugera că-i trage o palmă binemeritată. Iar el, cu o mişcare rapidă, o prinse de încheietură, îi sărută mîna, apoi i-o lăsă uşor în jos.

Deja holul de la intrare era plin de oaspeţi, astfel că West începea să se întrebe dacă vor avea toţi loc la Eversby Priory. Erau peste o sută de dormitoare, fără etajul servitorilor, doar că unele nu mai fuseseră renovate, aşadar erau închise.

- Cine sînt toţi oamenii aceştia, care parcă se înmulţesc văzînd cu ochii? Parcă lista cu invitaţi era limitată la rude şi prietenii apropiaţi.

- Familia Challon are mulţi prieteni, spuse Pandora. Îmi pare rău, ştiu că deteşti aglomeraţia.

Remarca ei îl surprinse pe West, care se pregătea să spună că îi place aglomeraţia, doar că Pandora îl cunoştea foarte bine pe cel de acum. În prima tinereţe agrea mai mult compania străinilor şi pendula între evenimente sociale, în căutarea distracţiilor. Îi plăceau flirturile, bîrfele, vinul din belşug şi gălăgia, dar, de cînd venise la Eversby Priory, viaţa aceasta devenise străină de el.

- Uite-i pe soţii Challon, îi spuse Pandora, făcînd semn cu capul spre un grup, care tocmai intra. Viitorii mei socri, adăugă ea pe un ton mai vesel.

Sebastian, duce de Kingston radia detaşarea şi încrederea unui bărbat care s-a născut privilegiat. Kingston era foarte atrăgător şi avea silueta zveltă a unui bărbat de jumătate vîrsta lui. Cunoscut pentru spiritul lui critic şi viclenie, el veghea asupra unui imperiu financiar, care includea un club exclusivist. Dacă în intimitate nobilii de rangul lui îşi exprimau dezaprobarea pentru vulgaritatea deţinerii unui astfel de aşezămînt, niciunul din ei nu cuteza să-l critice în mod public. El deţinea destule chitanţe cu datorii şi secrete, iar pe foarte mulţi semnatari ai acestora îi putea aduce în pragul sărăciei cu cîteva cuvinte, sau o simplă semnătură de stilou.Trecuse prin foarte multe, făcuse faţă unor situaţii incredibile şi

întotdeauna cîştigase.Era un adevărat Diavol , mulţi îi spuneau aşa, se temeau de el, dar îl respectau.

Ducele părea foarte îndrăgostit de soţia lui, iar asta se vedea după cum îşi ţinea palma pe spatele ei, foarte încîntat de atingerea delicată. Nici nu era de mirare, fiindcă Evangeline, ducesa, era o femeie voluptuoasă, cu părul de culoarea caisei şi ochi albaştri veseli. Tenul acoperit de cîţiva pistrui îi radia, de parcă ar fi stat în lumina soarelui-apune.

- Ce părere ai despre lordul St. Vincent? întrebă curioasă Pandora.

West se uită cu atenţie la un bărbat care părea versiunea mai tînără a tatălui, cu părul de culoarea bronzului, foarte arătos.

- Nu e chiar atît de înalt pe cît am crezut eu, comentă West.

- Dar este cît tine de înalt! protestă Pandora. Sper că nu te uiţi la Ivo, fratele lui, care are doar unsprezece ani. Cel de lîngă el este logodnicul meu.

- Ah, bine, acum înţeleg de ce vrei să te măriţi cu el.

- Da, zise Pandora şi oftă. Dar el de ce vrea să se însoare cu mine?

- De ce să nu vrea? o întrebă el, cuprinzîndu-i umerii.

- Fiindcă nu sînt genul de fată cu care se aşteaptă lumea să-l vadă însurat.

- Tu eşti ce-şi doreşte el, altminteri nu s-ar afla aici. De ce-ţi mai faci probleme?

- Să ştii că nu-l merit, mărturisi ea.

- Dar e perfect pentru tine.

- De ce să fie perfect?

- Nimic nu e mai bine decît să ai ceva ce nu meriţi, zise West. Nu trebuie decît să-ţi spui "Ura pentru mine, sînt atît de norocoasă. Nu doar că am cea mai groasă felie de tort, dar felia este una din capătul cu o floare de zahăr deasupra şi toată lumea crapă de invidie".

Pandora zîmbi, iar după cîteva secunde, chiar începu să vorbească pe un ton teatral:

- Ura pentru mine.

West privi peste capul ei şi văzu pe cineva apropiindu-se – cineva pe care nu se aştepta să-l vadă cu această ocazie – aşa că oftă agasat.

- Mă tem că petrecerea ta de nuntă va debuta cu o crimă neînsemnată, Pandora. Nu te nelinişti, se va termina repede, iar pe urmă vom continua petrecerea.

Capitolul 3

- De cine vrei să scapi? întrebă Pandora, mai degrabă interesată, decît alarmată.

- De Tom Severin.

Pandora se uită şi ea în direcţia în care privea West şi-l văzu venind pe tînărul zvelt, brunet.

- Dar parcă eşti prieten bun cu el, nu-i aşa?

- Niciunul dintre prietenii lui Severin nu poate fi numit bun. De regulă încercăm să păstrăm distanţa de la care nu putem să ne înjunghiem.

Ar fi fost greu de găsit un tînăr care de-abia trecuse de treizeci de ani şi care să fi dobîndit averea şi puterea lui Tom Severin. A debutat proiectînd motoare, ca inginer mecanic, apoi a avansat la poduri peste calea ferată şi în final şi-a construit propria linie ferată, la fel de uşor cum ar juca şotron. Severin putea să fie generos şi atent, însă calităţile lui remarcabile le includeau pe cele care nu aveau nimic de-a face cu conştinţa.

Severin făcu o plecăciune, cînd ajunse lîngă ei, iar Pandora răspunse cu o reverenţă. West îl salută cu o privire rece.

Severin nu era un bărbat frumos, după standardele convenţionale stricte, însă avea ceva care plăcea mult femeilor. Nici West nu-şi dădea seama ce putea fi. Faţa lui Severin avea trăsături unghiulare, prelungi, cu osatură fermă, robustă şi un ten palid. Culoarea ochilor,era un amestec inegal de albastru şi verde, ceea ce îi făcea să pară de culori diferite.

- A fost plictisitor la Londra, spuse Severin, parcă pentru a-şi explica prezenţa.

- Sînt aproape sigur că nu eşti trecut pe lista de invitaţi, zise acru West.

- Oh, niciodată nu-mi trebuie invitaţii, răspunse relaxat Severin. Merg unde vreau. Atîţia oameni îmi datorează favoruri, încît nimeni nu îndrăzneşte să-mi spună să plec.

- Eu aş îndrăzni, spuse West. De fapt, pot să-ţi spun exact unde să te duci.

Înainte ca West să continuie, Severin se întoarse spre Pandora:

- Tu eşti mireasa. Se vede după scînteia din privire. Sînt onorat să mă aflu aici, îţi prezint felicitări, toate urările de bine, etcetera... Ce ţi-ar plăcea să primeşti ca dar de nuntă?

În ciuda instruirii riguroase pe care lady Berwick

i-a impus-o în privința etichetei, întrebarea desființă ireversibil buna-cuviință a Pandorei.

- Cît intenționezi să cheltuiești? întrebă ea.

Severin rîse, încîntat de pura inocență a întrebării.

- Poți să ceri ceva de valoare, spuse el. Sînt indecent de bogat.

- Nu are nevoie de nimic, se amestecă West. Mai ales de la tine. Cadourile de la domnul Severin vin de obicei la pachet cu obligații, îi explică el Pandorei. Iar obligațiile au ataşați, de cele mai multe ori bursuci turbați.

Tom Severin se aplecă uşor spre Pandora şi-i şopti conspirativ:

- Tuturor le plac darurile mele. Te voi surprinde cu ceva puțin mai tîrziu.

- Nu am nevoie de cadouri, domnule Severin, spuse ea, dar puteți rămîne la nunta mea. Văzînd reacția lui West, adăugă: a venit tocmai de la Londra.

- Unde îl vom caza? întrebă West. Toate camerele de la Eversby Priory sînt ocupate. Chiar şi cele care sînt mai confortabile decît o celulă la Newgate au fost ocupate.

- Oh, dar eu nu voi rămîne aici, îl asigură Severin. Ştii părerea mea despre casele astea vechi. Desigur, Eversby Priory este un loc încîntător, dar prefer cazarea într-un ambient modern. Voi sta în

vagonul meu de tren, care va fi oprit la halta de pe proprietatea voastră.

- Foarte convenabil, remarcă acid West. În lumina evenimentelor care te-au făcut să furi drepturile de la familia Ravenel, ca să ne lași faliți.

- Tot mai ești supărat pentru asta? Nu a fost ceva personal, ci au fost afaceri.

Pentru Severin nimic nu era personal. Așadar se năștea întrebarea: de ce se afla aici? Poate că voia să-i cunoască pe cei din familia Challon, cu care dorea să încheie afaceri viitoare. Sau era în căutarea unei soții.

Deși Severin deținea o avere considerabilă, precum și majoritatea acțiunilor companiei de căi ferate London Ironstone, el nu era bine-primit în cercurile aristocrate. Pînă acum nu a găsit nici o familie suficient de disperată, încît să-și sacrifice fiica. Totuși, era doar o chestiune de timp pînă va găsi.

West observă mulțimea adunată în holul de la intrare, întrebîndu-se oare ce părere are Devon de prezența lui Severin. Cînd privirile li s-au întîlnit, fratele lui mai mare i-a zîmbit resemnat, transmițîndu-i parcă mesajul: *Lasă-l pe ticălos să rămînă.* West a răspuns, dînd din cap scurt. Deși i-ar fi plăcut să-i tragă un șut în fund lui Severin, nu avea rost să facă o scenă.

- Am nevoie doar de o scuză, i-a spus West lui

Severin, ca să te trimit pachet înapoi la Londra.

- Înţeleg, acum, te rog să mă scuzi, îl văd pe bunul nostru prieten, Winterborne.

Pandora îl luă de braţ pe West, care se uita lung în urma magnatului căilor ferate.

- Hai să-ţi fac cunoştinţă cu familia Challon.

- Mai tîrziu, propuse West.

- Oh, te rog, nu fii încăpăţînat, ar părea straniu, dacă nu i-ai saluta.

- De ce? Nu eu sînt gazda evenimentului şi nu eu sînt proprietar la Eversby Priory.

- Dar o parte îţi aparţine.

- Scumpa mea, din locul acesta nu îmi aparţine nici măcar un fir de praf. Eu sînt doar administratorul strălucit al proprietăţii, pe care, te asigur, soţii Challon nu-l consideră deloc interesant.

- Totuşi, eşti un Ravenel şi e mai bine să ţi-i prezint acum, fiindcă ar fi penibil să te prezinţi singur mai tîrziu, cînd vei da nas în nas cu ei pe holuri.

Avea dreptate. West o urmă, deşi nu se simţea deloc în largul lui.

Pandora îl prezentă ducelui şi ducesei, apoi fiicei lor adolescentă, Serafina, fiului lor cel mai mic, Ivo şi lordului St. Vincent.

- Pe lady Clare şi pe Justin i-ai cunoscut, desigur, spuse ea.

West o privi pe Phoebe, care stătea uşor întoarsă,

sub pretextul că îndepărtează o scamă invizibilă de pe haina fiului ei.

- Mai avem un frate, Rafael, care acum călătoreşte prin America, pentru afaceri, zise Serafina, care avea părul blond-roşcat, ondulat şi un chip drăgălaş, pe care de obicei îl regăseşti pe ambalajele de săpun parfumat. El nu a reuşit să ajungă la timp la nuntă.

- Înseamnă că voi putea să mănînc eu felia lui de tort, zise băieţelul cu păr roşcat.

Serafina replică ironic:

- Ivo, Rafael ar fi foarte bucuros să ştie că te descurci de minune în absenţa lui.

- Cineva trebuie să o mănînce, insistă inocent Ivo.

Lordul St Vincent făcu un pas şi-i strînse mîna lui West.

- În sfîrşit, zise el, îl cunoaştem pe cel mai puţin văzut, dar frecvent discutat membru al familiei Ravenel.

- Oare reputaţia mea mi-a luat-o înainte? zise West. Asta nu e bine deloc.

- Mă tem că familia dumitale profită de orice ocazie, ca să te laude cînd eşti absent, zise zîmbitor St. Vincent.

- Nu-mi dau seama ce găsesc ei să laude. Te asigur, totul este doar în imaginaţia lor.

Tatăl mirelui, ducele de Kingston, vorbi pe un ton preţios:

- Faptul că ai dublat veniturile anuale ale proprietăţii nu poate fi o plăsmuire a imaginaţiei. După spusele fratelui dumitale, ai avansat cu modernizarea conacului Eversby Priory.

- Alteţă, cînd iei totul de la nivel medieval, chiar şi o mică îmbunătăţire a confortului pare impresionantă.

- Poate peste cîteva zile vei fi dispus să mă inviţi la fermele dumitale, ca să-mi arăţi noile achiziţii tehnice şi metodele pe care le utilizezi acolo.

Justin îl întrerupse brusc:

- Bunicule, pe mine mă va duce la fermă, ca să-mi prezinte cele mai oribile mirosuri.

În ochii albaştri ai ducelui apăru o strălucire tandră, cînd îi spuse:

- Ce interesant. Atunci insist să vin şi eu.

Justin se apropie de ducesă şi o învălui cu braţele lui firave, gestul trădînd familiaritatea obişnuită a nepotului mult-iubit.

- Poţi să vii cu noi, bunico, spuse el şi strînse în mîini faldurile elaborate ale rochiei de mătase azurie.

Femeia îi mîngîie drăgăstos buclele roşcate, iar pe mînă avea doar o simplă verighetă purtată pe inelar.

- Îţi mulţumesc, scumpul meu, dar prefer să stau

în compania prietenilor mei dragi. De fapt – adăugă ducesa şi privi scurt, cu înţeles spre consortul ei – soţii Westcliff au sosit mai devreme şi nu m-am văzut cu Lilian de cîţiva ani. Te superi dacă...

- Du-te, zise ducele. Ştiu foarte bine că voi două sînteţi nedespărţie. Spune-i lui Westcliff că vin şi eu în cîteva minute.

- Eu îi duc pe Justin şi Ivo la bufet, să bea limonadă, se oferi Serafina şi zîmbi timid. Sîntem toţi însetaţi, după atîta drum de la Londra.

- Ca şi mine, şopti Phoebe, care plecă în urma surorii mai mici şi a băieţilor.

Totuşi se opri în loc, cînd îl auzi pe lordul Vincent şoptindu-i lui West:

- Sora mea, Phoebe va dori şi ea să meargă la fermă. Ei îi revine sarcina să se ocupe de domeniul familiei Clare, pînă la majoratul lui Justin şi are multe de învăţat.

Phoebe i se adresă lui St. Vincent cu un amestec de surprindere şi iritare:

- Frate, după cum bine ştii, Edward Larson se ocupă deja de domeniul familiei Clare. Nu îndrăznesc să-i contest experienţa, amestecîndu-mă în vreun fel.

- Surioară, am fost pe proprietatea ta. O fi Larson un tip de treabă, dar cunoştinţele lui despre mersul fermelor nu pot fi catalogate drept experienţă.

Pe West îl fascina nuanţa purpurie căpătată de

obrajii lui Phoebe, pe măsură ce se trezea la viață.

Fratele şi sora au schimbat cîteva priviri belicoase, apoi a urmat explicația:

- Domnul Larson este vărul răposatului meu soț şi bunul meu prieten. El se ocupă într-o manieră tradițională de tot ce înseamnă terenuri şi arendaşi, exact cum l-a rugat să facă lordul Clare. Metodele străvechi ne-au fost mereu de folos.

- Problema ar fi că...începu West, apoi se răzgîndi. Practic nu mai continuă, fiindcă Phoebe îl preveni dintr-o privire.

Au sărit scîntei cînd ochii li s-au întîlnit.

- Da? îl îndemnă Phoebe.

West regreta că a deschis gura, însă schiță un zîmbet amuzat.

- Nimic.

- Ce voiați să spuneți? insistă ea.

- Nu vreau să mă amestec.

- Nu e vorba de nici un amestec, atîta timp cît vă întreb eu, spuse ea, vădit vexată, sentiment care o îmbujora suplimentar. Părul roşcat completa superb tabloul. Vă rog, spuneți.

- Problema este legată de metodele tradiționale de la fermă, spuse West, care sunt ineficiente.

- Dar au fost eficiente două sute de ani, îl contrazise Phoebe, sigură pe sine. Soțul meu s-a opus experimentelor care ar provoca riscuri. Ca şi domnul

Larson.

- Munca la fermă este experimentală prin natura ei. Dintotdeauna oamenii au căutat modalităţi noi prin care să scoată cît mai mult de pe ogoarele lor.

- Domnule Ravenel, cu tot respectul, aveţi calificări care vă permit să vorbiţi pe această temă cu atîta autoritate? Aveţi experienţă cu munca la fermă dinainte să veniţi la Eversby Priory?

- Nicidecum, răspunse sincer West. Înainte ca fratele meu să moştenească proprietatea, nici nu am pus piciorul la o fermă. Dar, cînd am început să discut cu arendaşii şi am aflat situaţia lor, un lucru mi-a devenit clar. Oricît de mult ar munci aceşti oameni, ei tot rămîn în urmă. Este matematică simplă. Nu pot să facă faţă importului de cereale ieftine, mai ales acum, cînd preţul cerealelor a scăzut la nivel internaţional. În plus, nu mai există tineri care să muncească – ei au plecat spre nord, la slujbele din fabrici. Singura soluţie este modernizarea – altfel peste cinci ani, maxim zece, arendaşii vor dispărea, iar moşia dumitale din provincie va sărăci, astfel că veţi vinde la licitaţie tot ce aveţi, ca să faceţi rost de bani pentru impozite.

Phoebe se încruntă uşor.

- Edward Larson are o cu totul altă părere despre viitor.

- În timp ce trăieşte în trecut? o ironiză West. Sînt

nerăbdător să-l cunosc pe acel om care privește simultan peste umăr, dar vede drept înainte.

- Domnule Ravenel, sînteți impertinent, îl admonestă ea calm.

- Îmi cer scuze. Oricum, vreme de generații arendașii dumneavoastră au fost sufletul domeniului Clare. Măcar ați putea să aflați suficient despre situația lor, încît să-l supravegheați.

- Nu este treaba mea să-l supraveghez pe domnul Larson.

- Nu e treaba dumneavoastră? repetă nedumerit West. Pe cine interesează mai mult aceste aspecte – pe el sau pe dumneavoastră? Fiul dumneavoastră va moșteni totul, pentru Dumnezeu. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, m-aș implica negreșit în luarea deciziilor.

Pe durata tăcerii care a urmat, West a realizat cît de insolent a fost, cînd s-a apucat să-i țină asemenea prelegeri. Își feri privirea și oftă zgomotos.

- V-am prevenit că nu trebuie să mă amestec, șopti el. Îmi cer scuze.

- Nu, zise Phoebe, spre surprinderea lui. Voiam să știu ce părere aveți. Ați pus accent pe cîteva aspecte care mă interesează.

West ridică încet capul și o privi surprins. Se așteptase ca ea să-l sfideze, ori să-i întoarcă spatele, apoi să plece. Totuși Phoebe și-a călcat pe mîndrie și

l-a ascultat, gest pe care puţine femei de rangul ei l-ar fi făcut.

- Deşi data viitoare aţi putea să o faceţi mai blînd, îi spuse ea. De obicei aşa criticile se suportă mai uşor.

West era cufundat cu totul în adîncul ochilor ei luminoşi şi rămase fără cuvinte.

Dacă întindea mîna, putea să o atingă. Cum s-a întîmplat asta? El se apropiase, sau ea?

- Da, şopti el cu glas tremurat. O...să fiu mai blînd data viitoare, zise, deşi suna fals. Adică foarte blînd, mai adăugă. Cu dumneata...şi cu ceilalţi. Nici asta nu a sunat prea bine. Nu a fost o critică, se scuză el. Erau sugestii utile. *Doamne*, nu putea să-şi ordoneze gîndurile.

Simţea răsuflarea ei şi lumina îi mîngîia pielea diafană, care semăna acum cu aripile mătăsoase ale fluturilor. Linia fină a gîtului şi curba sinuoasă a obrazului alcătuiau o ramă perfectă, care încadra o pereche de buze delicate, ca florile de vară. Aroma subtilă a pielii ei era ademenitoare. Mirosea ca un aşternut proaspăt, moale, de care i-ar fi plăcut să se lipească. Gîndul intim îi accelera pulsul... *doresc... doresc... doresc*. Doamne, cît şi-ar dori să-i arate cît de blînd poate să fie, cum i-ar mîngîia tot trupul suplu cu mîinile şi gura, pînă ce ar face-o să vibreze şi să-i cerşească alte dezmierdări...

Termină, prostule.

A trecut prea mult timp de cînd nu a mai fost cu o femeie. Cînd s-a întîmplat ultima dată? Poate acum un an. Da, la Londra. Doamne, Dumnezeule, atît de mult a trecut de atunci? După ce se aduna recolta, vara, pleca în oraş pentru cel puţin două săptămîni. Mergea la club, lua cina cu prietenii, vedea o piesă bună, sau două, petrecea serile în braţele vreunei femei disponibile, care-l făcea să uite de văduvele roşcate, cu nume de păsări.

- Ştiţi, trebuie să respect promisiunile făcute soţului meu, zise Phoebe, parcă la fel de tulburată ca el. Îi sînt datoare măcar cu asta.

Ultimele cuvinte au cîntărit enorm, astfel încît ele l-au trezit pe West din transa momentului.

- Datoraţi efectele pozitive ale judecăţii voastre oamenilor care depind de dumneavoastră, spuse el, aproape şoptit. Cele mai mari datorii le aveţi faţă de cei vii, nu-i aşa?

Phoebe lăsă privirea în pămînt.

Remarca îl vizase mai mult pe Henry, iar West nu ştia nici el sigur dacă nu cumva chiar asta intenţionase. Era absurd să insiste că munca la fermă nu putea să mai fie ca odinioară, fără să se ţină cont de ce se putea întîmpla în viitor.

- Vă mulţumesc pentru sugestiile utile, domnule Ravenel, conchise ea cu răceală, apoi i se adresă

fratelui ei: Milord, am ceva să discut cu tine. Expresia ei nu prevedea nimic bun pentru st.Vincent.

- Desigur, spuse fratele ei, aparent deloc îngrijorat pentru iminenta lui concediere. Pandora, scumpa mea, dacă nu te superi...

- Sînt bine, îi zise Pandora evaziv. După plecarea celor doi, zîmbetul i se şterse de pe chip. Oare o să-i facă vreun rău? îl întrebă ea pe duce. Doar nu-i va învineţi ochiul chiar înainte de nuntă.

Kingston surîse:

- Eu nu mi-aş face griji. În ciuda atîtor ani de provocări din partea celor trei fraţi ai ei, Phoebe nu este nevoită să facă uz de violenţă fizică.

- De ce a invitat-o Gabriel de la bun început să i se alăture, cînd se face turul fermei? întrebă Pandora. Chiar şi pentru el a fost o provocare exagerată.

- Aici e vorba de o dispută continuă, explică ducele. După ce a murit Henry, Phoebe s-a mulţumit să lase toate deciziile pe umerii lui Edward Larson. Totuşi în ultima vreme Gabriel o tot îndeamnă să se implice mai mult în conducerea domeniilor familiei Clare – exact cum a sfătuit-o domnul Ravenel acum cîteva minute.

- Dar ea nu vrea asta? întrebă Pandora condescendent. Fiindcă munca la fermă este plictisitoare?

West o privi ironic:

- De unde ştii tu că este plictisitoare? Habar nu ai de aşa ceva.

- Am aflat din cărţile pe care le citesc. Pandora îi explică lui Kingston: se referă la obţinerea untului, sau creşterea porcilor, ori la negrul de fum. În fine, pe cine ar interesa negrul de fum?

- Nu e vorba de acel negru de fum, comentă West, văzînd că ducele ridicase o sprînceană, nedumerit.

- Te referi la acele ciuperci multicelulare, care afectează culturile de cereale, desigur, spuse Kingston afabil.

- Există multe feluri de negru de fum, spuse Pandora, însufleţită de subiect.

West zîmbi şi clarifică:

- Vorbeam despre dezinteresul pentru agricultură al doamnei Clare.

- Presupun că nu e lipsă de interes, zise Kingston. Mai degrabă e vorba de loialitate, nu doar faţă de soţul ei, ci şi faţă de Edward Larson, care i-a oferit sprijin în vremuri dificile. Cînd boala lui Henry s-a agravat, el şi-a asumat responsabilitate deplină, iar acum...fiica mea îi pune la îndoială deciziile. Se pare că ar fi trebuit să anticipez că ea o să aibă nevoie de aceste abilităţi.

- Abilităţile pot fi deprinse, comentă West. Eu însumi am fost pregătit pentru o viaţă indolentă,

lipsită de sens – de care mă bucuram deplin – înainte ca fratele meu să mă pună la treabă.

- Am aflat despre calităţile tale speciale.

- Probabil de la fratele meu? întrebă West privindu-l pieziş.

- Nu, zise ducele. Din alte surse.

Drace. West îşi aminti ce i-a spus Devon despre clubul de cărţi Jenner`s, înfiinţat de tatăl ducesei, care i-a revenit lui Kingston. Acest club avea la Londra cei mai selecţi membri, printre care reprezentanţi ai familiei regale, nobili, membri ai parlamentului şi milionari. Numeroase informaţii şi bîrfe erau furnizate de crupieri, casieri, chelneri şi portari de noapte. Kingston avea acces la informaţii private legate de cei mai puternici oameni din Anglia – creditele lor, problemele financiare, scandalurile, ba chiar şi problemele lor de sănătate.

Doamne, cîte lucruri o fi cunoscînd, se gîndi trist West.

- Anumite lucruri care nu-mi fac onoare şi pe care le-aţi auzit sînt probabil adevărate, spuse el. Cu excepţia acelora ticăloase şi ruşinoase; acelea sînt absolut adevărate.

Ducele părea amuzat.

- Orice bărbat are micile lui indiscreţii din trecut, Ravenel. Asta ne oferă motive interesante ca să discutăm la un pahar cu vin de Porto. Îi oferi braţul

Pandorei. Veniți, amîndoi. Vreau să vă prezint cîțiva cunoscuți de-ai mei.

- Vă mulțumesc, domnule, zise West, dînd din cap. Eu sînt...

- Încîntat de invitația mea, îl mustră blînd Kingston. Dar și recunoscător pentru interesul meu față de dumneata. Vino, Ravenel, nu face pe țeposul.

West tăcu și porni în spatele celor doi.

Capitolul 4

Phoebe fierbea de mînie cînd îl luă de braţ pe fratele ei, apoi îl conduse pe un holişor, spre o încăpere goală, mobilată minimalist, fără o destinaţie anume, dar foarte obişnuită în casele mari. Îl trase pe Gabriel înăuntru, închise uşa şi îl înfruntă:

- Cum adică mă ofer voluntară pentru un tur al fermei, cap-sec?

- Am vrut să te ajut, replică Gabriel împăciuitor. Trebuie să înveţi şi tu cum se conduce o fermă.

Dintre toţi fraţii, Gabriel era cel faţă de care Phoebe s-a simţit mereu mai apropiată. Cu el putea să facă remarci sarcastice, sau să-şi recunoască greşelile inocente, ştiind că el nu ar judeca-o aspru. Îşi cunoşteau reciproc greşelile şi îşi păstrau secretele.

Mulţi ar fi fost uluiţi să afle că Gabriel are şi părţi întunecate. Tot ce vedeau la el era acea frumuseţe masculină şi perfecta siguranţă de sine a unui bărbat elegant, manierat, astfel încît nimeni nu şi-ar fi permis

să-i spună cap-sec. Cu toate acestea, de multe ori Gabriel era arogant şi manipulativ. Sub şarmul lui exterior se ascundea un miez de oţel, care-l făcea bărbatul ideal, care să administreze numeroasele afaceri şi proprietăţi ale familiei Challon. Odată ce decidea ce este mai bine pentru cineva, profita de orice ocazie, ca să insiste şi să îmboldească, pînă ce se i făcea voia.

Aşadar cîteodată Phoebe considera potrivit să-i atragă atenţia. Era totuşi responsabilitatea unei surori mai mari să aibă grijă ca fratele mai mic să nu se comporte ca un neghiob.

- Mi-ar fi mai de folos dacă ţi-ai vedea de treabă, îi spuse scurt. Dacă mă hotărăsc să învăţ despre munca la fermă, nu-l voi alege profesor tocmai pe *el*.

- Cum adică *tocmai pe el*? se miră Gabriel. Nici nu-l cunoşti pe Ravenel.

- Doamne, dar tu nu ştii cine este el? îl întrebă ea, încrucişîndu-şi braţele la piept. Ai uitat? El este *agresorul*. Agresorul lui Henry!

Gabriel începu să clatine capul, în timp ce o privea ca fulgerat.

- La internat. El este acela care l-a chinuit aproape doi ani. Văzînd că tot nu înţelege, Phoebe îi explică: el i-a pus acele lumînări în coş.

- Oh, făcu Gabriel. Uitasem de asta. El este acela?

- Da., zise ea şi începu să se plimbe prin cameră nervoasă. Cel care i-a transformat lui Henry copilăria în coşmar.

- Coşmar mi se pare un termen exagerat, comentă Gabriel, foarte atent la ea.

- I-a pus lui Henry tot felul de porecle. I-a furat mîncarea.

- Henry nu putea să o mănînce oricum.

- Gabriel, nu fi ipocrit – mă supără mult asta. Doar ţi-am citit scrisorile de la Henry şi ştii prin ce a trecut.

- Ştiu mai bine decît tine, zise Gabriel. Eu am stat la internat. Nu acelaşi unde a stat Henry, dar în fiecare astfel de lăcaş există agresori şi tirani meschini. De aceea părinţii noştri nu ne-au trimis pe mine şi pe Rafael, decît atunci cînd am fost suficient de maturi ca să ne descurcăm singuri. Făcu o pauză şi părea exasperat. Phoebe, nu mai ricoşa ca o minge de biliard şi ascultă-mă. De vină sînt părinţii lui Henry pentru că l-au trimis la şcoală cu internat, cînd era evident că el nu era genul descurcăreţ. Era un băiat plăpînd, sensibil, cu o fire dificilă. Nu-mi imaginez un loc mai nepotrivit pentru el.

- Tatăl lui Henry s-a gîndit că asta îl va întări, spuse Phoebe. Iar mama lui este mult prea blajină şi de aceea a consimţit să-l trimită în acel infern şi anul următor. Dar vina nu este întru totul a lor. West

Ravenel este o brută, căreia nu i s-a cerut niciodată socoteală pentru faptele sale.

- Eu încerc să-ți explic doar că mediul dintr-un internat este unul darwinian. Toată lumea agresează sau este agresată, pînă la stabilirea ierarhiei.

- *Tu* ai agresat pe cineva cînd ai fost la Harrow? îl întrebă ea.

- Sigur că nu. Dar situația mea a fost diferită. Eu am crescut într-o familie iubitoare. Noi trăiam într-o casă de pe litoral şi aveam o plajă privată. Fiecare dintre noi avea un ponei. Copilăria noastră a fost incredibil de frumoasă, în constrast cu cea a fraților Ravenel, care erau rudele sărace ale familiei. Ei au rămas orfani la o vîrstă fragedă şi au fost trimişi la şcoală cu internat, fiindcă nu-i dorea nimeni.

- Fiindcă erau nişte golănaşi netrebnici? sugeră ea.

- Nu aveau părinți, nici familie, nici casă, bani sau posesiuni... ce pretenții poți să ai de la nişte băieți în situația lor?

- Nu-mi pasă ce anume a provocat comportamentul lui Ravenel. Contează doar că i-a făcut rău lui Henry.

- Poate doar dacă mi-a scăpat ceva din scrisorile acelea, Ravenel nu a făcut nimic revoltător. Nu i-a spart nasul lui Henry şi nici nu l-a bătut niciodată. Au fost mai degrabă glume şi porecle, decît altceva, nu-

i aşa?

- Teama şi umilinţele pot face mult mai mult rău decît cîţiva pumni. Phoebe avea lacrimi în ochi şi un nod în gît. De ce îi iei apărarea lui Ravenel şi nu soţului meu?

- Rîndunico, zise Gabriel cu emoţie în glas. Era un alint pe care doar el şi tatăl lor îl foloseau. Ştii bine că l-am iubit pe Henry. Vino aici.

Phoebe se lipi de el, îşi trase nasul, iar el o cuprinse în braţe, cu afecţiune frăţească.

Cînd erau adolescenţi, Henry, Gabriel şi Raphael îşi petreceau împreună cu prietenii multe după amieze însorite, la conacul Challon, din Heron Point, hoinărind prin păduricea de pe malul golfului. Nimeni nu îndrăznea să-l agreseze sau să-l tachineze pe Henry, ştiind că fraţii Challon ar sări imediat în apărarea lui.

Spre sfîrşitul vieţii lui Henry, cînd era deja prea slăbit ca să mai poată merge pe propriile picioare, Gabriel l-a dus odată la pescuit, cărîndu-l în braţe pînă la malul unui izvor cu păstrăvi. Aici l-a aşezat pe un scaun pescăresc şi, cu răbdare infinită, Gabriel l-a ajutat să pună momeli în cîrlige şi să arunce undiţa de mai multe ori, reuşind să prindă astfel cîţiva păstrăvi. Aceea a fost ultima zi în aer liber a lui Henry.

Acum Gabriel o mîngîia pe spate şi îşi lipi obrazul de capul ei.

- Situaţia trebuie să fie cumplită pentru tine. De ce nu mi-ai spus nimic pînă acum? O mare parte a familiei Ravenel a stat la Heron Point o săptămînă şi tu nu ai suflat un cuvînt.

- Nu am vrut să mă amestec între tine şi Pandora chiar cînd vă decideaţi dacă sentimentele voastre sînt suficiente ca să vă unească prin căsătorie. Şi în plus...mă rog, mai tot timpul am senzaţia că sînt ca un nor de ploaie care pluteşte şi întunecă atmosfera oriunde mă duc. Nu mai vreau să fac asta. Phoebe făcu un pas înapoi, se şterse la ochi şi spuse: nu e frumos din partea mea că scot la lumină suferinţe trecute, pe care toţi le-au uitat, mai ales în aceste ocazii fericite. Iartă-mă că am amintit toate astea, dar perspectiva companiei domnului Ravenel mă îngrozeşte.

- Intenţionezi să-i spui şi lui ceva despre toate astea? Sau preferi să o fac eu?

- Nu, te rog, nu. Ar fi inutil. Nici nu cred că-şi mai aminteşte. Promite-mi că nu-i vei spune nimic.

- Promit, zise Gabriel, destul de nemulţumit. Cu toate că mi se pare corect faţă de el să-i dai o şansă pentru a se scuza.

- E prea tîrziu pentru scuze, comentă ea. Oricum, am îndoieli că ar face asta.

- Nu fi prea dură cu el. Mi se pare că a devenit un bărbat cumsecade.

Phoebe îl privi ironic.

- Zău? Ai ajuns la această concluzie înainte sau după ce mi-a dat lecţii, de parcă ar fi fost un super-lord feudal, care dă de pământ cu supuşii lui?

- I-ai ţinut piept foarte bine, zise Gabriel amuzat. Ai ascultat cu graţie, cînd ai fi putut să-l faci praf cu doar cîteva cuvinte.

- M-a tentat, dar mi-am adus aminte ce mi-a zis mama cîndva.

Cu mult timp în urmă, cînd erau copii, iar ea şi Gabriel aveau puse pe scaun cărţi, ca să poată ajunge bine la masă. Tatăl lor citea ziarul la micul dejun, iar mama lor, Evangeline, sau Evie, îi dădea micului Rafael să mănînce poridge cu linguriţa.

După ce Phoebe a povestit ce nedreptate i-a făcut o amică de joacă, ea a spus că nu va accepta scuzele fetei, dar mama ei a convins-o să se mai gîndească, tocmai ca să-şi confirme bunătatea.

- Dar e rea şi egoistă, i-a spus Phoebe indignată mamei.

- Bunătatea contează cel mai mult, atunci cînd este îndreptată spre oamenii care nu o merită, a venit răspunsul calm al lui Evie.

Phoebe reveni în prezent şi zise:

- Mama ne-a spus să fim buni chiar şi cu oamenii care nu merită, iar asta îl include şi pe domnul Ravenel. Cred că i-ar fi plăcut să-mi tragă o săpuneală

chiar acolo, în hol.

- Bănuiesc totuşi că în acele momente avea alte gînduri cu tine, nu o săpuneală, zise Gabriel, pe un ton misterios.

- *Cum?* întrebă Phoebe mirată.

- Haide, o tachină fratele ei. Sigur ai observat cum te sorbea din priviri, sau a trecut prea mult timp de cînd nu-ţi mai dai seama că un bărbat se simte atras de tine?

Phoebe simţi furnicături pe spate. Se cuprinse cu mîinile, în intenţia să-şi potolească fluturii din stomac.

Adevărul era că *trecuse* foarte mult timp. Citea perfect semnele care trădează atracţia resimţită de doi oameni, însă nu recunoştea asta cînd i se aplica ei. Acest teritoriu îi era necunoscut, fiindcă relaţia cu Henry fusese dintotdeauna dominată de calmul născut din obişnuinţa cu cineva.

Acum era prima dată cînd Phoebe se simţea atrasă de un străin, iar gluma cea mai crudă era că acest bărbat deborda de muşchi şi mitocănie. Nu exista un contrast mai mare între el şi Henry. Acest domn Ravenel a stat în faţa ei, radiind virilitate şi privirea lui insistentă a şocat-o, pînă cînd a simţit că-i tremură genunchii şi sîngele îi pulsează în vene. Era îngrozitor.

Mai rău decît atît, se simţea de parcă l-ar fi trădat

pe Edward Larson, cu care avea o înţelegere specială. El nu o ceruse de soţie încă, dar amîndoi ştiau că o va face într-o zi, iar ea va accepta.

- Dacă domnul Ravenel este interesat de mine, este doar fiindcă îmi vînează averea. Aşa sînt cei mai mulţi fii mijlocii.

Gabriel făcu ochii mari şi zise afectuos, uşor ironic:

- Ce bine că poţi eticheta oamenii. Ar fi incomod să fii nevoită să-i judeci individual.

- Ca de obicei, numele cap-sec enervant ţi se potriveşte mănuşă.

- Cred că în sinea ta ţi-a plăcut cum ţi-a vorbit Ravenel. De multe ori oamenii ne spun ceea ce cred ei că vrem să auzim. Sinceritatea pură e o schimbare reconfortantă, nu crezi?

- Poate reconfortantă pentru tine, replică Phoebe strîmbîndu-se. Ştiu că Pandora asta va fi pentru tine. Nimeni nu o poate uimi.

- Este unul dintre motivele pentru care o iubesc, recunoscu fratele ei. Iubesc inteligenţa ei, pofta de viaţă şi faptul că are nevoie de mine ca să o scot din mersul ei în cercuri.

- Mă bucur că v-aţi găsit unul pe celălalt. Pandora îmi e foarte dragă şi amîndoi meritaţi să fiţi fericiţi.

- Şi tu meriţi.

- Nu mă aştept să găsesc vreodată acel gen de fericire pe care am simţit-o alături de Henry.

- De ce?

- O dragoste ca a noastră se naşte doar o dată în viaţă.

- Nu pot spune că înţeleg chiar totul despre dragoste, zise Gabriel, gînditor, însă nu cred că aşa stau lucrurile.

Phoebe încercă să pună capăt discuţiei:

- Nu te îngrijora pentru viitorul meu – se va întîmpla aşa cum trebuie. Eu pot doar să onorez în continuare memoria soţului meu. Ştiu sigur că, pe cît de mult îl ura Henry pe domnul Ravenel, el tot nu şi-ar fi dorit să mă port cu el răzbunător sau disprețuitor.

- Să nu-ţi fie teamă, zise fratele ei, mîngîind-o cu privirea.

- De domnul Ravenel? Niciodată.

- Am vrut să spun, să nu-ţi fie teamă să-l placi.

Phoebe rîse.

- Acest pericol nici nu există. Chiar dacă ar fi existat, nu l-aş trăda pe Henry, împrietenindu-mă cu duşmanul lui.

- Ai grijă să nu te trădezi nici pe tine însăţi.

- Ce vrei să spui cu...Gabriel, stai! zise ea, dar el deschisese deja uşa.

- E timpul să ne întoarcem, rîndunico. Pînă la urmă o să-ţi dai seama şi singură.

Capitolul 5

Phoebe răsuflă uşurată cînd nu-l văzu nicăieri pe domnul Ravenel, odată ce au ajuns în holul central. Noi oaspeţi soseau, iar cei mai vechi stăteau de vorbă cu veselia pe care o manifestă prietenii vechi, care se revăd peste ani. Valeţi şi cameriste le cărau cuferele, cutiile cu pălării şi alte obiecte personale.

- Phoebe, se auzi o voce suavă, iar cînd se întoarse, o văzu pe Kathleen, soţia lui Devon. Lady Trenear era o roşcată minionă, cu ochi migdalaţi pe un chip angelic. Phoebe o plăcea din ce în ce mai mult, mai ales după săptămîna în care soţii Ravenel au stat la Heron"s Point. Kathleen avea o fire veselă, exuberantă, era pasionată de cai, întrucît părinţii ei s-au ocupat cu creşterea şi antrenarea cailor pursînge arabi. Pheobe era şi ea pasionată de cai, însă nu ştia prea multe despre ei şi nu se putea lansa în conversaţii pe această temă. Kathleen avea un băieţel apropiat de vîrsta lui Stephen, aşadar aveau destule subiecte de conversaţie.

- Mă bucur că eşti aici, îi zise Kathleen şi o luă de mînă. Cum ai călătorit?

- Perfect. Justin s-a bucurat de călătoria cu trenul, iar bebeluşul a dormit bine, legănat tot drumul.

- Dacă vrei, o conduc pe doica ta în camera copiilor, unde poate să-i ducă. Vrei să arunci o privire?

- Da, dar poţi să-ţi laşi oaspeţii acum? Mai bine rugăm o cameristă să ne conducă.

- Se descurcă toţi fără mine cîteva minute. Să-ţi arăt şi restul casei, cînd urcăm. E un labirint. Toţi se pierd în primele zile. De multe ori trimitem expediţii după călătorii rătăciţi.

Kathleen pregătise camerele copiilor şi pe ale doicilor în zona centrală, nu în spatele casei, tocmai ca să le pună la dispoziţie scara principală.

- E mai uşor să ajungi spre camerele copiilor pe aici, explică ea în timp ce urcau.

Phoebe îl ducea în braţe pe Stephen, iar Justin o ţinea de mînă pe doică, în timp ce urcau. De la primul etaj Phoebe observă camerele, cu uşile larg deschise, în care şemineuri elegante aşteptau să încălzească atmosfera.

Deşi era enormă, casa avea un aer de intimitate, datorită tapiseriilor franţuzeşti cu care erau decoraţi pereţii, precum şi graţie tablourilor maeştrilor italieni, înrămate cu gust. Se vedeau semne care trădau vîrsta

construcţiei: ici, colo, parchetul din lemn masiv de stejar scîrţîia, iar pe covoarele de Aubusson se vedeau zone unde ţesătura se rărise.

Totuşi, luxul domina peste tot, prin oglinzile din cristal veneţian, ori în abajururile elegante, în culori pastelate, dar şi datorită vazelor de porţelan chinezesc, aşezate alături de samovare uriaşe şi tăvi pe care stăteau aliniate pahare strălucitoare pentru coniac. Aerul avea aromă de cărţi vechi, flori prospete şi ceară pentru lustruit mobila.

Ajunseră în camera copiilor, iar Phoebe observă că deja un valet adusese bagajele sus. Camera generoasă era mobilată cu piese în culori vesele, potrivite pentru copii. Doi copilaşi dormeau în pătuţurile lor, iar Matthew, fiul lui Kathleen dormea dus în leagănul său.

Kathleen îi arătă lui Phoebe unde poate să-şi culce bebeluşul.

- Acela este patul lui Stephen, şopti ea, făcînd un semn discret.

- Este perfect. Dacă eram mai măruntă, puteam să mă cuibăresc şi eu lîngă el.

- Hai să te conduc în camera unde vei sta, ca să tragi un pui de somn cum se cuvine, zise Kathleen.

- Sună minunat, zise Phoebe, apoi sărută mînuţa delicată a lui Stephen pe care i-l predă în braţe doicii. Se apropie de Justin, care examina cîteva jucării de

pe o poliță. Îți va plăcea să dormi aici, scumpul meu? îl întrebă ea, după care se așeză în genunchi lîngă el.

- Oh, da.

- Va sta și doica aici, cu tine. Dacă ai nevoie de mine, spune-i unei cameriste, ca să mă cheme.

- Da, mămico. Justin îi trimise mamei sale o sărutare din vîrful buzelor. Phoebe îi răspunse cu același gest, apoi și-au zîmbit, încîntați de ritualul lor secret. Forma ochilor lui și curbura nasului îi aminteau de Henry, însă amintirea veni nu cu durerea la care s-ar fi așteptat, ci mai degrabă cu o afecțiune nostalgică.

Phoebe și Kathleen au ieșit din camera copiilor și au coborît la etajul doi.

- Îmi amintesc ce am simțit cînd am ieșit din perioada de doliu după primul meu soț, spuse Kathleen. A fost ca atunci cînd ieși dintr-o cameră întunecată și te îndrepți spre lumina zilei. Totul mi se părea prea strident și rapid.

- Da, exact așa simt și eu.

- Aici poți să faci tot ce vrei, la fel ca acasă. Să nu te simți obligată să participi la vreo activitate, dacă nu ți-e pe plac. Vrem să fii fericită și liniștită la noi.

- Sînt sigură că așa voi fi.

Au ajuns în fața unui dormitor, unde Ernestine, camerista ei, despacheta cuferele și valizele cu haine.

- Sper să-ți placă această cameră, zise Kathleen.

E mică, dar are o garderobă şi baie proprie, iar de la geam se văd grădinile din faţă.

- E perfectă, zise Phoebe, inspectînd cu privirea. Tapetul de pe pereţi se potrivea de minune cu mobilierul încrustat şi cu draperiile bogate.

- Te las, ca să-ţi pregăteşti totul cum îţi place. La şase ne vedem în salonul de jos, ca să bem vişinată. Cina este la ora opt. Ţinută formală, dar mîine, după ce vor pleca mirii, ne vom putea îmbrăca mai lejer.

După ce a plecat Kathleen, Phoebe o urmări pe Ernestine cum scoate fiecare piesă de îmbrăcăminte şi încălţăminte, apoi le aşează pe toate în şifonier.

- Ernestine, zise ea, eşti o femeie atît de organizată.

- Mulţumesc, milady. A trecut prea mult timp de cînd nu am mai plecat de la Heron"s Point, aşa încît aproape am uitat să mai fac bagajele. Tînăra ţinea în mînă o cutie pentru pălării. Să scot rochia bej, cît timp vă odihniţi, milady?

- Bej? repetă Phoebe încruntată.

- Cea din mătase, cu garnitura înflorată.

- Doamne, dar ai luat-o şi pe aceea? întrebă mirată Phoebe; aproape că uitase de rochia pe care şi-o comandase la Londra, înainte ca bietul Henry să cadă la pat definitiv. Parcă m-aş simţi mai comod în cea gri-argintiu. Pentru moment nu mă simt pregătită să îmbrac o culoare.

- Doamnă, dar e bej. Nimeni nu o consideră culoare.

- Dar garnitura...nu e prea stridentă?

Drept răspuns, Ernestine scoase dintr-o cutie o eşarfă de mătase, pe care o ridică. Imprimeul discret, avea ghirlande de bujori şi trandafiri de culori pastel.

- Cred că merge, zise Phoebe, amuzată de privirea dojenitoare a cameristei. Ernestine nu ascundea dorinţa să-şi vadă stăpîna îmbrăcată în alte culori, decît tonurile de gri şi lavandă, acceptate pentru sfîrşitul doliului.

- Milady, au trecut doi ani, sublinie tînăra. În toate cărţile scrie că este suficient.

Phoebe îşi scoase boneta şi o puse pe măsuţa de toaletă.

- Ernestine, ajută-mă să mă dezbrac. Ca să rezist pînă diseară fără să cad lată, va trebui să mă odihnesc cîteva minute.

- La cină vă veţi revedea cu multe cunoştinţe vechi şi prieteni, milady. Nu vă bucuraţi?

- Da şi nu. Vreau să-i văd, dar sînt neliniştită. Mă tem că ei se aşteaptă să fiu aceeaşi persoană care am fost cîndva.

- Scuze, doamnă, zise Ernestine în timp ce-i descheia nasturii de la spatele rochiei. Dar nu sînteţi aceeaşi persoană?

- Mă tem că nu. Cea de odinioară a dispărut,

explică ea zîmbind. Iar cea nouă nu a apărut încă.

ORA ŞASE

Venise ora la care trebuia să coboare în salon. Parcă ar fi binevenit un păhărel cu vişinată, îşi zise Phoebe. Simţea nevoia să bea ceva, ca să se liniştească.

- Sînteţi frumoasă, doamnă, îi spuse Ernestine, încîntată de rezultatul eforturilor ei. Îi făcuse lui Phoebe un coc din bucle, pe care le prinsese uşor, cu agrafe, iar vîrfurile buclelor i le lăsase libere, spre ceafă. Efectul era deosebit, cu toate că Phoebe nu era obişnuită să-şi lase şuviţe neprinse cumva. La finalul coafurii Ernestine i-a prins la spate un mic trandafir roz.

Îmbrăcată în rochia bej, cu noua coafură elaborată, Phoebe se învîrti de cîteva ori în faţa oglinzii, privi cu atenţie materialul rochiei, apoi zise:

- Vai de mine. Exclamaţia ei era rezultatul concluziei că părea dezbrăcată, din pricina nuanţei apropiată de culoarea pielii, astfel că se vedeau mai bine doar ghirlandele de flori, iar fundalul lor se confunda cu nuanţa pielii. Trebuie să-mi schimb rochia asta, Ernestine. Adu-o pe cea gri-argintiu.

- Dar...nu am ţinut-o la aer şi nu este călcată, protestă camerista. Asta vă stă foarte bine.

- Nu-mi aminteam că materialul are această

strălucire în ţesătură. Nu pot să merg jos ca un brad de Crăciun.

- Dar nu străluceşte deloc. Toate doamnele vor purta rochii cu dantele şi volane, iar bijuteriile lor vor străluci orbitor. Dacă o vreţi pe cea gri, o să încerc să o calc repede, dar tot veţi întîrzia.

- Ai luat şi un şal printre altele?

- Unul negru, doar că este prea gros pentru vremea de afară. În plus veţi atrage atenţia mai mult decît dacă mergeţi doar cu rochia, fără şal.

Se auzi o bătaie în uşă. Phoebe scoase o înjurătură pe care şi-o permitea doar cînd nu erau copiii de faţă, iar Ernestine merse să deschidă.

- Bună, surioară, zise fratele ei, Ivo, strecurîndu-şi capul prin uşa întredeschisă. Cu toate că Phoebe s-a retras speriată într-un colţ, ca să nu fie văzută, fratele ei o complimentă: arăţi superb în rochia aceea aurie.

- Dar e bej, spuse ea, chinuindu-se degeaba să-l convingă. Bej, repetă ea. De ce eşti aici, Ivo? îl întrebă exasperată.

- Trebuie să te conduc jos, ca să nu mergi singură.

Phoebe îşi privi fratele de numai unsprezece ani, care se oferise să ţină locul soţului ei răposat. O lacrimă i se ivi în colţul ochiului.

- A fost ideea tatei, continuă Ivo. Îmi pare rău că

nu sînt mai înalt, practic sînt doar jumătate de însoţitor. Dar e mai bine decît deloc, nu-i aşa? O privea cum se schimbă la faţă şi începu să ezite.

Phoebe îşi drese glasul şi răspunse:

- În clipa asta, dragul şi galantul meu Ivo, eşti mai presus decît toţi gentlemanii de aici. Sînt onorată.

- Onoarea este de partea mea, surioară, zise el, ca un adult şi întinse braţul spre ea.

- Stai, că trebuie să mă decid ce rochie voi îmbrăca.

- Dar asta ce are?

- Este prea... stridentă. Văzînd că fratele ei o priveşte nedumerit, probabil fără să înţeleagă semnificaţia descrierii ei, completă: adică iese în evidenţă prea mult.

- Surioară, dar amîndoi ieşim în evidenţă, zise el, arătînd spre părul lui roşcat. Trebuie să purtăm fiecare ce avem. Mergi în rochia asta. Îmi place, iar lui Gabriel îi va plăcea mult, mai ales că vei fi frumoasă la această serată în onoarea cununiei.

Phoebe îl ascultă şi rămase impresionată de argumentul unui puşti de nici doisprezece ani.

- Bine, dacă spui tu, m-ai convins.

- Slavă cerului, exclamă Ernestine şi răsuflă uşurată.

- Ernestine, nu sta după mine, coboară la cină cu ceilalţi din casă.

- Mulţumesc, doamnă.

Phoebe ieşi din cameră la braţul lui Ivo.

- Ai trecut deja la pantaloni lungi, îi spuse Phoebe, admirativ.

- Am convins-o pe mama că nu mai e cazul să port pantaloni pînă la genunchi. Imediat a chemat croitorul şi mi-a comandat un costum. Aşa nu va mai rîde nimeni de genunchii mei, în special gemenii Hunt.

Era vorba despre Ashton şi Augustus, fraţi gemeni, de paisprezece ani, copiii doamnei şi domnului Simon Hunt, prieteni apropiaţi ai familiei Challon dinainte să se nască Phoebe.

- Gemenii au rîs de tine? întrebă surprinsă Phoebe. Dar aţi fost mereu prieteni buni.

- Da, numai că prietenii îşi dau porecle, să ştii. Cu cît sînt mai buni prieteni, cu atît mai urît sună poreclele date.

- Dar de ce să nu te porţi frumos?

- Pentru că aşa sînt băieţii. Doar îţi cunoşti fraţii foarte bine. Telegrama trimisă de Rafael lui Gabriel ieri suna aşa: "Dragă frate, felicitări cu ocazia nunţii. Îmi pare rău că nu voi fi acolo să o avertizez pe mireasa ta, ca să ştie ce ticălos eşti. Toată dragostea, Rafael."

Phoebe a început să rîdă.

- Sigur el e autorul telegramei. Da, ştiu că le

place să se tachineze, deşi nu înţeleg de ce. Cred că şi băieţii mei vor fi la fel. Mă bucur că Henry nu a fost aşa. Nu l-am auzit niciodată tachinînd sau ironizînd pe cineva.

- Era un bărbat bun, zise Ivo gînditor. Deosebit. Mi-e dor de el.

O strînse de mînă afectuos.

Cînd ajunseră jos, Phoebe s-a mai liniştit fiindcă îi cunoştea pe cei nou-sosiţi. Părinţii ei şi Serafina veniseră, la fel şi lordul şi lady Westcliff, pe care ea îi numea unchiul Marcus şi mătuşa Lilian.

Domeniul de vînătoare al lordului Westcliff din Hampshire, Stony Cross Park era foarte aproape de Eversby Priory. Contele şi soţia lui, originară din New York, aveau trei băieţi şi trei fete. Cînd mătuşa Lilian a îndemnat-o pe Phoebe să-şi aleagă ca soţ unul dintre cei trei băieţi frumoşi ai ei, ea a refuzat-o politicos, spunînd că uniunea lor ar fi fost practic incestuoasă. Familiile Marsden şi Challon petrecuseră multe vacanţe împreună şi se cunoşteau de prea multă vreme, pentru ca între moştenitorii lor să se mai poată aprinde scîntei romantice.

Fiica mai mare a soţilor Marsden, Merritt, era prietenă foarte bună cu Phoebe. Ea venise în Essex de mai multe ori, ca să o ajute să-l îngrijească pe Henry cînd a fost bolnav şi a făcut lucrul acesta cu pricepere şi simţ al umorului. Phoebe avea mai multă

încredere în ea, decît în mama lui Henry, Georgiana, care era cu nervii la pămînt şi nu putea fi cea mai bună infirmieră pentru un invalid.

- Dragă Phoebe, îi zise Merritt, luîndu-i ambele mîini într-ale sale, eşti strălucitoare.

- Mă simt ridicolă în rochia asta, zise Phoebe şi o sărută pe obraz. Nu ştiu de ce am ales materialul acesta.

- Fiindcă te-am sfătuit eu. Ai uitat că te-am ajutat să-ţi comanzi trusoul? La început nu ai fost de acord cu materialul, dar eu ți-am spus că o femeie trebuie să strălucească.

- Nimeni nu străluceşte ca tine, Merritt.

Lady Merritt Sterling era o femeie atrăgătoare, energică, ai cărei ochi mari te fermecau, cum o făcea şi părul lung, de culoarea nisipului. Spre deosebire de surorile ei, moştenise statura minionă a familiei Marsden, precum şi un farmec aparte, cu care eclipsa orice femeie din preajma ei, oricît de frumoasă ar fi fost aceasta.

Cu farmecul şi firea ei deschisă făcea pe orice bărbat să se îndrăgostească de ea imediat ce începea o conversație. De fapt ea însufleţea toate conversațiile la care participa. O mulțime de pretendenți au curtat-o de îndată ce şi-a făcut intrarea în societate, pînă ce a consimțit să accepte mîna lui Joshua Sterling, un armator bogat, de origine americană, mutat la Londra

de curînd.

Phoebe şi Merritt au căutat cîteva minute un loc unde să poată sta de vorbă în linişte. Phoebe i-a povestit despre întîlnirea cu West Ravenel, care i-a propus să-l însoţească la fermă, dar şi despre comentariile dure pe care le-a făcut.

- Biata mea Phoebe, spuse Merritt. Bărbaţilor le place să explice lucrurile.

- Nu au fost explicaţii, mi-a făcut morală.

- Ce plictisitor. Însă trebuie să accepţi greşelile celor cu care vrei să te împrieteneşti.

- Dar nu vreau să mă împrietenesc cu el, vreau să-l evit.

- Nici nu eşti de condamnat, să ştii, zise Merritt.

- Aşadar nu crezi că greşesc?

- Cum familiile voastre sînt foarte apropiate - practic sînteţi vecini - drumurile voastre vi se vor intersecta în viitor. Ar fi de preferat să păstraţi o relaţie civilizată. Crezi că ţi-ar fi greu să-i mai acorzi o şansă domnului Ravenel?

- Da, zise Phoebe, ferindu-şi privirea. Din motive pe care prefer să nu le expun.

Nu i-a spus lui Merritt că West Ravenel este agresorul pe care Henry îl ura din copilărie. Nu i se părea corect să ponegrească un om pentru ceea ce a făcut el în copilărie. Oricum nu-i era de ajutor nimănui acum. Merritt insistă şi o întrebă:

- Din cauza acelor întîmplări de la internat?

- Ţi-ai amintit? se miră Phoebe.

- Da. A fost important pentru Henry. Nici cînd a devenit adult nu a uitat de persecuţiile domnului Ravenel. Cred că asemenea episoade ne bîntuie sufletul foarte mult timp. De aceea el nu a putut să se lupte cu boala, fiindcă se lupta cu trecutul. Merritt făcu o pauză, apoi se uită peste umărul lui Phoebe. Să nu te întorci acum, îi zise ea. Văd un domn care te fixează cu privirea insistent. Nu-l cunosc şi mă întreb dacă nu cumva el este domnul Ravenel al tău?

- Doamne, fereşte, nu mai spune că este *al meu*. Cum arată?

- Brunet, proaspăt bărbierit şi destul de bronzat. Înalt, umeri laţi şi piept puternic, de plugar. Vorbeşte cu nişte domni şi, vai, are un surîs ca o zi de vară.

- Trebuie să fie domnul Ravenel, mormăi Phoebe.

- Bun. Îmi amintesc cum l-a descris Henry ca palid şi îndesat. Merritt îl mai privi o dată, cu mare atenţie şi o sprînceană ridicată.

- Aspectul este irelevant; contează omul din interior.

Merritt începu să rîdă.

- Probabil că ai dreptate, doar că domnul Ravenel din interior are un ambalaj perfect.

- Iar tu eşti femeie măritată, o certă Phoebe în

glumă.

- Şi femeile măritate au ochi, veni prompt replica lui Merritt, însoţită de un zîmbet şiret.

Capitolul 6

Ca de obicei, musafirii au intrat în sufragerie în funcție de vechimea rangului. Primii care intrau erau cei ai căror titluri nobiliare erau cele mai vechi. Astfel lordul şi lady Westcliff aveau rangul cel mai înalt, cu toate că tatăl lui Phoebe era duce.

În continuare Devon, lordul Trenear o conducea pe lady Westcliff, iar lordul Westcliff o escorta pe lady Kathleen. Ceilalți oaspeți intrau şi ei doi cîte doi. Phoebe s-a liniştit, cînd a aflat că pe ea o va conduce fiul cel mare al soților Westcliff, lordul Foxhall, pe care-l ştia de o viață. Era un bărbat înalt, masiv şi atrăgător, cu o ținută de sportiv, ca şi tatăl său. Primise titlul de viconte şi Phoebe nici nu se gîndea să fie protocolară cu el.

- Fox! exclamă ea bucuroasă.

- Verişoară Phoebe, zise el şi se apropie, o sărută pe obraz, apoi o informă: se pare că eu te voi conduce. Ghinionul tău.

- Mă consider norocoasă – cum altfel?

- Cu atîția bărbați disponibili în jurul tău, ar trebui să uit de tine de pe vremea cînd erai o fetișcană cu codițe și te jucai în grădină la Stony Cross Manor.

- Oh, Fox, zise ea zîmbind și oftă apoi. Zilele acelea sînt de mult apuse, nu crezi?

- Dar mai ai multe în fața ta.

- Niciunul dintre noi nu știe exact cît timp mai are.

- Hai să mîncăm, spuse el și-i oferi brațul. Să bem și să fim veseli, atît cît mai putem.

Au intrat în sufragerie, unde în aer plutea miros de flori proaspete și candelabrele din tavan luminau fastuos masa lungă, cu tacîmuri de argint și porțelanuri fine, aliniate perfect pe fețele de masă albe, imaculate. De-a lungul pereților fuseseră amplasate aranjamente florale sofisticate și încăperea avea un aer festiv, maiestuos, semănînd cu o grădină în aer liber, grație florilor de toate felurile.

Aliniați cu spatele la perete stăteau valeți în livrea, pregătiți să-i asiste pe domniii și doamnele care își ocupau locurile la masă. Lordul Foxhall îi trase scaunul lui Phoebe, iar ea se așeză. Îngheță, cînd îl văzu pe domnul care i-a ținut scaunul doamnei din dreapta lui.

Pe masă, în dreapta ei trona o carte pe care citi, cu litere frumos caligrafiate: *dl Weston Ravenel.*

Simți cum i se strînge stomacul. Domnul Ravenel păru la fel de surprins cînd se întoarse spre ea. Îmbrăcat în ținută de seară, avea o siluetă impresionantă. Cămașa albă și cravata de mătase contrastau izbitor cu strălucirea de ambră a pielii lui, iar haina neagră, mulată pe corp, forma un trapez perfect, dată fiind amploarea umerilor.

O privea intens...într-un anume fel. Imposibil pentru ea să facă altceva, decît să-l privească la rîndul ei, neajutorată, sfîșiată la interior de îndoieli fierbinți și emoții contradictorii. Ravenel se uită și el la cartonașul pe care era scris numele lui, apoi o privi din nou și-i spuse nevinovat:

- Nu am nici o legătură cu aranjarea la mese.

- Evident, zise Phoebe, vădit fistîcită. În sufletul ei se declanșase furtuna. Eticheta dicta ca un gentleman să-și dedice complet atenția și să poarte conversații cu doamna din stînga lui. Va fi obligată să vorbească numai cu el, cît va dura cina.

Cînd ea se uită de jur împrejur prin cameră, reuși să-l zărească pe Gabriel. Înțelegînd dilema pe chipul ei, fratele ei rosti încet, astfel ca ea să-i poată citi de pe buze: *vrei să fac...*

Phoebe clătină scurt din cap. Nu, nu va face o scenă cu o seară înaintea nunții fratelui său, chiar dacă trebuia să stea la masă alături de Lucifer însuși – aranjament pe care l-ar fi preferat în locul acestuia.

- Este vreo problemă? îi şopti lordul Foxhall la urechea stîngă. O aştepta să se aşeze. Phoebe îşi făcu puţin curaj şi răspunse:

- Nu, Fox, totul e superb. Se aşează, apoi îşi netezi pliurile rochiei, ca să se liniştească. Domnul Ravenel rămase nemişcat, uşor încruntat.

- Voi căuta să schimb locul cu cineva, zise el doar pentru ea.

- Pentru Dumnezeu, ia loc odată, îi spuse ea la fel de încet.

El se aşează precaut, parcă temîndu-se să nu-i tragă cineva scaunul de sub el. Cînd li s-au întîlnit privirile, spuse primul:

- Îmi cer scuze pentru modul în care m-am purtat mai devreme.

- Eşti scuzat. Sînt sigură că vom reuşi să ne tolerăm compania unul celuilalt pe durata cinei.

- Nu mai scot o vorbă despre munca la fermă. Putem discuta pe alte subiecte. Zona mea de interese este vastă şi complexă.

- De exemplu?

- În fine, nu pot spune că interesele mele sînt vaste, însă simt că aş putea să le dezvolt.

Phoebe îl asculta amuzată.

- În afară de copiii mei, eu nu am alte interese.

- Slavă cerului. Detest conversaţiile stimulatoare. Mintea mea nu este atît de profundă.

Phoebe aprecia bărbaţii cu simţul umorului, aşa că pînă la urmă această seară nu va fi complet nereuşită.

- Poate vă bucură să auziţi că nu am mai citit o carte de cîteva luni.

- Eu nu am mai fost la un concert de muzică clasică de cîţiva ani, mărturisi el. Prea multe aplauze tot timpul. Mă cam enervează.

- Mă tem că nu putem discuta nici despre artă. Simbolismul mi se pare epuizant.

- Atunci presupun că nu îţi place poezia.

- Nu...decît dacă are rimă.

- Întâmplător scriu poezii, zise Ravenel pe un ton grav.

Doamne, apără-mă, se gîndi Phoebe, dintr-o dată dispărînd tot umorul. Cu ani în urmă, în tinereţea ei, parcă toţi tinerii pe care i-a cunoscut la baluri erau poeţi amatori. Dădeau citate din operele lor, recitau fraze bombastice despre lumina stelelor şi iubiri pierdute, în speranţa că o vor impresiona cu sensibilitatea lor. Se pare că acest curent era încă la modă.

- Chiar aşa? spuse ea fără entuziasm, deşi în sinea ei se ruga ca el să nu-i propună un recital.

- Da. Să-ţi recit cîteva versuri?

- Chiar te rog, zise ea, oftînd răbdătoare.

- Este dintr-o poezie neterminată. Domnul

Ravenel îşi luă un aer solemn şi începu să recite: "A fost cîndva un tînăr Bruce...ai cărui pantaloni erau mereu largi..."

Phoebe se chinuia să nu-l încurajeze, dar din spate auzi rîsul valetului care probabil a surprins exact ce auzise ea.

- Domnule Ravenel, începu ea serioasă, ai uitat că este o cină formală?

- Ajută-mă cu următorul vers, o imploră el, zîmbind molipsitor.

- În nici un caz.

- Te provoc.

Phoebe îl ignoră şi îşi puse şervetul alb în poală.

- Te provoc de două ori, insistă el.

- Sincer, eşti cel mai...mă rog, bine. Phoebe sorbi puţină apă din pahar şi îşi alese cuvintele. Puse paharul pe masă şi zise: "Şi într-o zi s-a aplecat după o ramură..."

Ravenel se juca absent cu degetul pe marginea paharului, iar la un moment dat păru inspirat şi încheie versul, în completare la ce a adăugat ea:

- "Iar o albină l-a înţepat direct în fund."

Phoebe păstră aparenţa seriozităţii şi-l îndemnă:

- Putem măcar să ne prefacem că sîntem serioşi?

- Dar va fi o cină lungă.

Cînd îl privi, văzu căldură în ochii lui, iar asta o făcu să tresară înfiorată.

- Povesteşte-mi despre copiii tăi, zise el.

- Ce ai vrea să afli?

- Orice. Cum le-ai ales numele?

- Justin a fost botezat după unchiul preferat al soţului meu. Stephen, fiul cel mic a primit numele unui personaj dintr-un roman de aventuri pe care eu şi lordul Clare îl citeam în copilărie.

- Cum se numeşte cartea?

- Nu pot să-ţi spun, fiindcă ai rîde. Este de rîs, dar nouă ne plăcea. Am citit-o de zeci de ori. I-am trimis lui Henry un alt exemplar după ce...

După ce i l-ai furat tu.

După părerea lui Henry, una dintre cele mai mari ofense aduse lui de West Ravenel fusese furtul cărţii lui *Stephen Armstrong: Vînătorul de comori*, aşezată într-o cutie cu obiecte personale, sub patul de la internat. Deşi identitatea hoţului a rămas necunoscută, Henry şi-a amintit că Ravenel l-a ridiculizat cînd l-a văzut ce citeşte. "*Ştiu că el este făptaşul*", i-a scris Henry. "*Probabil a făcut ceva oribil cu ea. O fi aruncat-o la toaletă. Mă îndoiesc că netrebnicul ştie să citească*".

"*Într-o zi, cînd vom fi mari*", i-a scris Phoebe ca răspuns, într-un acces de cruntă răzbunare, "*îl vom snopi în bătaie împreună şi o vom lua înapoi.*"

Iar acum stătea alături de el, la masă.

- ...după ce a pierdut-o pe a lui, a reuşit ea să

încheie fraza.

- Dar el cum a...începu întrebarea Ravenel, apoi se opri încruntat. Se foi pe scaun, evident stînjenit, apoi reluă. Cînd eram copil, era o carte...Urmă din nou o pauză, după care încercă să se apropie uşor de ea.

- Domnule Ravenel, vă simţiţi bine? îl întrebă ea încurcată.

- Da, numai că...ar fi o problemă. Îşi coborî privirea şi părea că-şi studiază pantalonii.

- Aveţi problema pe genunchi? întrebă ea simplu.

- De fapt, da, şopti el, stînjenit.

- Zău aşa, spuse ea, pe jumătate amuzată, dar şi alarmată. Ce este?

- Femeia din partea dreaptă îmi tot pune mîna pe picior.

Cu grijă Phoebe se aplecă peste masă, ca să o poată vedea pe acuzată. Nu este lady Colwick? şopti ea. Ce a cărei mamă, lady Berwick, le-a învăţat regulile etichetei pe Pandora şi Cassandra?

- Da, zise el. Se pare că şi-a neglijat propriile fiice la aceste lecţii.

Phoebe ştia că Dolly, lady Colwick, se măritase de curînd cu un bărbat mai bătrîn şi se vorbea că are aventuri cu foştii ei pretendenţi. De fapt, din pricina obiceiurilor scandaloase ale lui Dolly, Pandora s-a întîlnit întîmplător cu Gabriel.

Domnul Ravenel tresări din nou, enervat, după care strecură o mînă sub masă, ca să o îndepărteze pe cea neobservată, care-l pipăia.

Phoebe îi înţelese dilema. Dacă un domn dădea atenţie unui comportament atît de revoltător, chiar el ar fi fost învinovăţit pentru că a tulburat-o pe doamnă. Mai rău era că doamna putea să nege cu uşurinţă, iar oamenii o credeau mai degrabă pe ea.

Chelnerii treceau prin dreptul tuturor musafirilor, ca să le umple paharele, iar Phoebe profită de minutele de agitaţie şi-i zise lui Ravenel:

- Apleacă-te în faţă, te rog.

El păru mirat, dar se conformă.

Phoebe întinse mîna prin spatele generos al lui West şi o atinse de cîteva ori pe lady Colwick, iar aceasta întoarse capul spre ea. Era drăguţă, brunetă, cu părul pieptănat într-un coc roman, avea genele pensate, aducînd mai degrabă cu o păpuşă, la gît purta un şirag de perle, iar la urechi avea cercei asortaţi.

- Draga mea, îi zise Phoebe foarte amabilă, nu pot să nu observ că tot încerci să-i iei cu împrumut şervetul din poală domnului Ravenel. Ia-l pe acesta, spuse şi-i întinse un şervet, iar tînăra întinse mîna să-l apuce.

În clipa următoare lady Colwick îşi retrase brusc mîna şi replică:

- Habar nu am despre ce vorbeşti.

Phoebe nu era uşor de intimidat. Obrajii tinerei căpătară o nuanţă trandafirie, în timp ce imediat ea se îmbufnă.

- Chiar trebuie să-ţi explic? continuă apărătoarea lui. Domnului nu-i place să tot fie pipăit şi ciupit, în timp ce-şi serveşte cina liniştit. Te rog să-ţi ţii mîna unde trebuie.

Lady Colwick făcu o grimasă ofensată şi zise:

- L-am fi putut împărţi. Cu aceste cuvinte, se întoarse pe jumătate şi îşi văzu de farfurie, pufnind înfuriată.

West îi atrase atenţia unui valet că stă prea mult cu urechea la conversaţia doamnelor, după care o privi radios pe Phoebe.

- Mulţumesc pentru că nu mă vei împărţi.

- Cineva trebuia să o oprească, mai ales că se amesteca într-o conversaţie extrem de searbădă.

El continuă să zîmbească, iar Phoebe se simţea total răvăşită de apropierea lui. Fiecare prelungire nervoasă răspundea apropierii periculoase, iar ochii lui de culoare indigo o pătrundeau fascinant. Uitîndu-se cu mare atenţie la trăsăturile lui, la tenul bronzat şi linia masculină a maxilarului, înţelegea de ce lady Colwick era interesată. Oare cum se simţea pulpa lui? Probabil foarte robustă. Ca de oţel. Doar gîndul o făcu să se foiască pe scaun.

Ce naiba se întîmplă cu mine?

Îşi luă ochii de la el, căutînd să citească pe cartonul cu meniul, aşezat în dreptul fiecărei farfurii.

- *Consomme de vită sau piure din legume de primăvară*, citi ea cu glas tare. Cred că prefer consomme-ul.

- Ai alege o supă, în locul legumelor de primăvară?

- Nu prea mi-e foame.

- Bine, dar ascultă: bucătăreasa trimite după legume, pe care le fierbe, pînă ce se înmoaie. Apoi le ia pe toate şi le pasează, pînă ce se transformă într-o supă-cremă, pe care o înnobilează cu o lingură de smîntînă. Se serveşte la masă cu crutoane, iar în fiecare lingură pe care o consumi, simţi mirosul grădinii de legume.

Phoebe era uimită de entuziasmul lui.

- De unde ştii atît de multe despre modul de preparare?

- Am stat mult timp prin bucătărie, recunoscu el. Îmi place să ştiu ce face fiecare om care lucrează în casa mea şi în ce condiţii. Preocuparea mea de bază la Eversby Priory este să am grijă de sănătatea şi îndestularea tuturor. Nimeni nu poate munci bine, dacă are stomacul gol.

- Bucătăreasa nu se supără că îi invadezi teritoriul?

- Nu, atîta timp cît stau de-o parte şi nu-mi bag

degetele în oale.

- Îţi place mîncarea, nu?

- Nu, o *ador*. Dintre toate plăcerile lumeşti, este pe locul doi.

- Şi pe locul întîi ce este?

- Acest subiect nu este potrivit pentru o cină. După o scurtă pauză, adăugă: dar mai tîrziu aş putea să-ţi povestesc.

Ticălosul. Flirta cum nimeni nu o mai făcuse cu ea vreodată, apoi lansa o frază provocatoare şi aştepta efectul. Phoebe nu-i făcu jocul, aşa că se uită mai departe pe enumerarea felurilor din meniu.

Trecuse mult de cînd pentru Phoebe masa nu mai fusese un ritual plăcut. După moartea lui Henry îşi pierduse pofta de mîncare şi deja puţine lucruri mai aveau gust pentru ea. Ceaiul tare, lămîia, scorţişoara.

- Soţul meu nu mai...Parcă era tentată să lase garda jos în faţa lui, deşi i se părea că-l trădează pe Henry. Domnul Ravenel o aşteptă răbdător, cu capul uşor înclinat spre ea. Nu mai putea să mănînce lapte, nici carne sau smîntînă, continuă ea ezitînd. Mîncam doar feluri simple, totul fiert şi necondimentat. Chiar şi aşa, el suferea enorm. Avea o fire atît de bună şi nu voia să mă priveze de lucruri, doar fiindcă el nu le putea mînca. Totuşi, cum aş fi putut eu să mănînc budincă sau să beau vin în faţa lui? După ani în care am trăit astfel...cu mîncarea pe post de adversar...mă

tem că nu voi mai putea să mănînc de plăcere niciodată.

Instantaneu Phoebe realiză cît de nepotrivită era această mărturisire la o cină formală. Se simţea atît de prost, încît şi-ar fi înfipt un cuţit în mînă.

- Îmi cer scuze, spuse ea. Am lipsit din societate atît de mult timp, încît am uitat cum să fac conversaţie politicoasă.

- Pe mine nu mă dă gata conversaţia politicoasă. Cel mai mult timp mi-l petrec la fermă, cu animalele. Ravenel aşteptă să-i revadă chipul senin, apoi continuă: soţul dumitale trebuie să fi fost un om cu o mare putere interioară. Dacă aş fi fost în locul lui, nu aş fi putut să fiu candid sau bine-dispus. De fapt, eu nu sînt aşa nici cînd lucrurile merg bine.

Cuvintele de laudă la adresa lui Henry i-au mai topit ideile preconcepute despre el. Este mult mai uşor să urăşti o persoană cînd ea este o figură distantă, un concept, decît atunci cînd persoana devine realitate, respiră şi e prezentă.

- Ai o fire dificilă, domnule Ravenel? îl întrebă Phoebe după acele reflecţii.

- Doamne, nu ai auzit de noi? Familia Ravenel e renumită pentru caracterul exploziv, vulcanic. De aceea în neamul nostru au rămas puţini bărbaţi: beţia şi încăierările nu ajută pe nimeni să apuce longevitatea şi fericirea.

- Dumneata cu asta te ocupi? Bei constant şi te iei la bătaie?

- Asta făceam, recunoscu el.

- De ce te-ai oprit?

- Cînd faci un lucru prea mult timp, începi să te plictiseşti, zise el zîmbitor. Chiar şi atunci cînd cauţi plăcerea.

Capitolul 7

S-a dovedit clar că piureul din legume de primăvară a depăşit mult descrierea făcută de domnul Ravenel. Cu aspect de emulsie portocaliu-roşiatică, supa-cremă chiar avea gust de grădină. Predominau roşiile, morcovii urmau foarte aproape, apoi cartoful şi fasolea, toate îngemănate într-un buchet primăvăratic. Phoebe luă cu lingura un cruton, iar după ce îi simţi gustul pe limbă, închise ochii, ca să-l savureze. Doamne, ce mult a trecut de cînd nu a mai *gustat* ceva cu adevărat.

- Ţi-am spus, rosti satisfăcut West Ravenel.

- Crezi că bucătăreasa dumitale va dezvălui reţeta?

- Da, dacă o voi ruga eu.

- Ai amabilitatea?

- Ce vei face pentru mine în schimb? o provocă el.

- Nu eşti deloc galant, rîse ea. Ca să nu mai spun

de cavalerism? Dar generozitate?

- Eu sînt fermier, nu cavaler. Pe aici prin zonă e serviciu contra serviciu.

Felul în care îi vorbea el nu era deloc deferent sau condescendent, aşa cum este obiceiul în conversaţia cu o văduvă. Mai degrabă semăna cu...un flirt. Totuşi, nu era absolut sigură. Trecuse mult de cînd flirtase cineva cu ea. Sigur că el era ultimul bărbat a cărei astfel de atenţie ar accepta-o, doar că...o tulbura într-un mod plăcut.

Au urmat toasturi din partea invitaţilor, în cinstea mirilor, urări de prosperitate şi fericire. Paharele se reumpleau cu vinuri bune, bolurile de supă goale erau ridicate, pentru ca farfurii cu felii de pepene rece să fie aduse la masă.

Fiecare fel era mai delicios decît cel dinaintea lui. Phoebe recunoscu eforturile bucătăresei de la Heron`s Point, de origine franceză şi aprecie că totul a fost perfect. Au mai fost aduse platouri cu vînat rotisat, chifle aburinde aurii, cotlete delicioase, în sos de coniac, ouă de prepeliţă pe pat de legume şi salate multicolore, ornate cu fîşii de şuncă şi trufe. Era un regal gastronomic, iar Phoebe degusta tot ce se aducea la masă, în timp ce West Ravenel făcea atmosfera şi mai agreabilă, comentînd permanent, dar reuşind să păstreze limita respectabilităţii.

Erau amîndoi relaxaţi şi conversaţia curgea lin,

firesc. Spre surprinderea ei, nu-şi amintea ultima dată cînd a discutat atît de degajat, fără să-şi cenzureze reacţiile, dar nici ultima masă la care a putut să mănînce atît de copios, în ultimii ani de zile.

- Ce bunătăţi se vor mai aduce? întrebă ea, privind bulgăraşii de şerbet aduşi în cupele de cristal.

- Doar brînza şi desertul.

- Eu nu mai pot nici şerbetul acesta.

- Nu-mi vine să cred că vei cuteza să te laşi învinsă de cina asta, comentă el, simulînd dezamăgirea. Mai ai puţin pînă la victorie – nu renunţa tocmai la sfîrşit.

- Voi încerca, deşi nu sîntem la un concurs. Mie nu-mi place să irosesc mîncarea.

- Nimic nu se va irosi. Toate resturile de la masă merg fie la lada pentru compost, fie în troaca porcilor.

- Cîţi porci ţineţi?

- Douăzeci... Şi cîţiva arendaşi cresc porci. Am încercat să-i conving pe fermierii mai modeşti – mai ales pe cei care au terenuri puţin productive – să crească mai mult animale, decît să cultive porumb, dar sînt nehotărîţi. Consideră creşterea animalelor – în special a porcilor – un pas înapoi de la recoltele bogate.

- Nu văd de ce, zise Phoebe, iar vocea Pandorei o întrerupse.

- Vărule West, discuaţi despre porci? I-ai spus

doamnei Clare despre Hamlet?

Ascultător, West i-a relatat anecdota despre o vizită a lui la ferma unui arendaş, unde un porc a fost salvat de la sacrificare. Avea darul naratorului priceput şi a făcut din porc aproape un personaj din romanele lui Dickens. După ce a salvat fiinţa nou-fătată, povestea el, s-a gîndit că trebuia să aibă grijă de el cineva. Ca atare, l-a luat cu el la Eversby Priory şi l-a dat Pandorei şi Cassandrei. Cum toată familia, inclusiv servitorii au protestat, gemenele au adoptat porcuşorul şi l-au făcut animal de casă.

Creatura a crescut şi, evident, s-a mărit, iar toată vina era aruncată asupra lui West, pentru numeroasele probleme provocate.

- Ca să fie totul şi mai tragic, adăugă Pandora, noi nu am ştiut decît cînd era prea tîrziu, că porcul trebuia să fie "modificat" încă de cînd era foarte mic. Din păcate, devenise mult prea mirositor, ca să mai poată locui în interior.

- Lady Trenear amenința că mă omoară de fiecare dată cînd îl vedea pe porc hoinărind prin casă cu cîinii, zise domnul Ravenel. Luni de zile m-am temut să mă întorc cu spatele la ea.

Povestea a continuat, aducîndu-l în discuţie şi pe domnul Winterborne, care s-a oferit voluntar să rămînă la Eversby Priory pînă la vindecarea rănilor la ochi. El crezuse că este tot un cîine, pînă ce l-a auzit

grohăind. Toţi cei de la masă erau foarte amuzaţi de subiectul discutat, iar domnul Ravenel o sorbea din ochi pe Phoebe.

- Prima dată cînd am venit la Eversby Priory, începu el, apoi o privi şi se opri din povestit. Nu... Am spus că nu voi vorbi despre fermă.

- Te rog, continuă. Cînd ai ajuns aici...?

- A trebuit să merg la arendaşi în vizită, lucru care m-a speriat de moarte.

- Mai degrabă ei s-au speriat de dumneata, cred.

- Multe lucruri îi sperie pe fermieri, dar de un bufon burtos, beat mai tot timpul, venit de la Londra nu s-au speriat deloc.

Phoebe îl asculta cu admiraţie, fiindcă nu de multe ori auzise pe cineva vorbind atît de autocritic şi sincer despre sine.

- Prima zi a fost oribilă, fiindcă am decis să mă scot singur din oala cu lături. Nu-mi prea plăcea să nu fiu beat. Mă durea capul, îmi pierdeam echilibrul şi eram mai tot timpul ţîfnos. Fermierul, George Strickland, era dispus să-mi răspundă la toate întrebările despre fermă, atîta timp cît putea să facă asta în timp ce muncea. Era la seceriş de ovăz, împreună cu cîţiva bărbaţi, care-l ajutau la legat şi aranjat baloţii de paie. Cîţiva cîntau, ca să păstreze toţi ritmul. Ovăzul îmi ajungea cam pînă la umăr şi mirosea foarte bine – dulce şi curat. Totul a fost atît

de...Dădu din cap gînditor, cu greu găsindu-şi cuvintele potrivite şi privea în depărtare. Strickland m-a învăţat cum să leg baloţii şi am început să muncesc cot la cot cu ei, în timp ce discutam. Pînă am ajuns la capătul rîndului, toată viaţa mea s-a schimbat. Era primul lucru util pe care l-am făcut cu mîinile astea. Zîmbi şi privi spre palme. Aveam mîini de gentleman, pe atunci. Moi şi cu manichiura făcută. Acum nu mai sînt deloc la fel de frumoase.

- Ia, să le văd, zise Phoebe. Solicitarea ei avea un aer de intimitate, care-i făcu inima să pulseze puternic în piept. Îşi simţea pulsul în gît, iar el întinse lent mîinile, sub nivelul mesei, cu palmele în jos.

În jurul lor rîsetele, clinchetul paharelor şi conversaţiile păreau din ce în ce mai difuze, pînă ce parcă nu mai erau decît ei doi în acel salon. Ea îi studie mîinile: erau puternice, cu degete lungi şi unghii scurte. Erau imaculate, iar pielea bronzată era uşor zgîriată la încheieturile degetelor. Se vedeau cîteva cicatrici vindecate şi o unghie uşor învineţită. Phoebe nu reuşi să-şi imagineze cum acele mîini capabile au fost vreodată moi, cu manichiura prefectă.

Nu erau deloc drăguţe. Erau frumoase.

Phoebe făcu efortul să-şi imagineze senzaţia pe care i-ar fi provocat-o mîinile acelea pe piele; asperitatea lor, combinată cu blîndeţe, mai presus de toate conduse de dexteritatea degetelor. Şocată de

gîndurile ei îşi zise: *nu, nu te gîndi la asta...*

- Nu-i aşa că administratorul unei proprietăţi trebuie să muncească împreună cu arendaşii lui? întrebă ea cu glas stins.

- Aşa este, dacă vrea să stea de vorbă cu ei. Oamenii aceştia nu au timp să-şi lase baltă munca şi să stea la ceai în mijlocul zilei. Dar cînd repară un gard şi eu îi ajut, le este mai uşor să aibă încredere în cel care asudă odată cu ei. Munca este un fel de limbaj – ne înţelegem mai bine după aceea.

Phoebe îl asculta atentă şi constata nu doar că el îşi respecta arendaşii de la fermă, dar îi şi plăcea sincer. Era complet diferit de cum şi l-a imaginat ea. Orice ar fi făcut cîndva, acel băiat crud şi nefericit părea că se transformase într-un bărbat capabil de empatie şi înţelegere. Nu era o brută. Nu era deloc un om rău.

Henry, îşi zise ea, *se pare că e din ce în ce mai greu să-l urîm pe duşmanul nostru.*

Capitolul 8

De obicei cînd se trezea, West se simțea proaspăt și pregătit să înceapă ziua. În această dimineață, totuși, cîntatul cocoșului păru că-i solicită dureros nervii. Dormise rău, din cauză că mîncase și băuse mult, iar Phoebe, lady Clare îi stimulase excesiv imaginația. Dormise cu întreruperi, fiindcă vise cu ea i-au invadat mintea: erau în patul lui, implicați într-o varietate de acte sexuale la care era dispus să jure că ea nu va consimți. Acum era frustrat, morocănos și ar fi vrut să mai lîncezească în așternut.

West a fost întotdeauna mîndru de sine, știindu-se prea inteligent să dorească o femeie pe care nu o putea avea. Totuși, Phoebe era o raritate, ca un an cu două luni albastre. Îi admirase frumusețea cît a durat cina. Era deșteaptă, perspicace și spirituală. Personalitatea ei trăda un amestec de melancolie și sfială, care i-a mers la suflet. Era o femeie care merita să se simtă bine, iar el avea de gînd să o ajute să se implice

într-o activitate plăcută oricărui adult.

Însă Phoebe, lady Clare nu era de nasul lui. El era un fost pierde-vară, fără proprietăți, fără titluri ori avere. Ea era văduvă de rang înalt, care avea doi copii. Avea nevoie de un soț adevărat, cu picioarele pe pământ, nu de o aventură scandaloasă.

Totuși, West își imagina părul ei bogat, roșu ca focul, împrăștiat pe perna lui. Gura ei ușor deschisă, așteptînd buzele lui flămînde. Pielea ei fină, curbele sinuoase ale sînilor și coapselor. Triunghiul de bucle jucăușe, care-l așteptau pe el să le pieptene cu degetele...

Gemu și se răsuci pe burtă, apoi își ascunse fața în pernă. Îl tortura o excitație pulsatorie și avea senzația că este ușor febril. Poate era ceva legat de lunga perioadă de abstinență. Se spune că e foarte rău pentru un bărbat să nu poată să se elibereze fizic. Probabil că suferea de un exces de esență masculină acumulată în timp.

Făcu efortul să se ridice din pat și se spălă cu apă rece.

Se îmbrăcă și asculta forfota servitorilor, care intrau și ieșeau pe uși încet, ca să nu-i trezească pe oaspeți. Își șopteau mesaje scurte și se pregăteau pentru o zi plină. Afară se auzeau trăsurile celor care aprovizionau cu produse. Nunta urma să înceapă în mai puțin de cinci ore, apoi urma un prînz

extravagant, la care se vor alătura şi localnicii invitaţi, oameni din oraş şi arendaşii de la Eversby Priory.

Mulţimea va popula grădinile şi curtea, iar muzica va umple aerul de veselie. Evenimentul costase o mică avere, iar mulţumirea lui era că grija îi revenise lui Devon, nu lui.

Se spălă pe dinţi, se pieptănă cu atenţie şi coborî. Mai tîrziu va cere ajutorul lui Sutton, valetul lui Devon, ca să-l bărbierească, dar pentru moment voia să se asigure că totul merge conform planificării.

Devon şedea la masa rotundă din centrul sufrageriei, cu nişte liste în mînă şi o cană de cafea în faţa lui. Părea proaspăt şi odihnit, deşi nu se trezea niciodată atît de devreme. West se simţea obosit şi iritat.

- Bună dimineaţa, îi ură fratele lui mai mare, ridicîndu-şi privirea.

- De ce naiba eşti aşa de vesel? îl întrebă West, mergînd să-şi toarne nişte cafea din samovarul de argint.

- După ziua de azi, Cassandra va fi singura soră rămasă nemăritată.

Cu puţin timp în urmă, fără nici un avertisment, Devon moştenise o proprietate în stare jalnică atît financiar cît şi fizic, precum şi răspunderea pentru două sute de arendaşi; mai erau cele cincizeci de persoane care întreţineau casa, majoritatea lor în

vîrstă şi cele trei surori Ravenel, total sălbăticite şi trăind parcă în altă lume.

Ar fi putut să vîndă toate proprietăţile mobile, apoi să dărîme conacul. Le-ar fi putut spune celor care locuiau la Eversby Priory, inclusiv surorilor Ravenel, să se descurce pe cont propriu. Totuşi, din motive pe care West nu le-a înţeles niciodată, Devon şi-a asumat povara istovitoare. Cu muncă multă şi puţin noroc el a reuşit să oprească declinul proprietăţii. Casa era acum în plin proces de reamenajare, bugetul de cheltuieli era în regulă, iar anul acesta recolta de pe cîmp le va aduce şi un mic profit. Helen, sora cea mai mare, se căsătorise cu Rhys Winterborne, proprietarul unui imperiu de magazine universale, iar Pandora era pe cale de a se mărita cu moştenitorul titlului de duce.

- De doi ani îţi tot faci griji pentru fete, nu-i aşa? întrebă West. Ai făcut mai mult pentru ele decît tatăl sau fratele lor. Le-ai ajutat să prospere, Devon.

- Ca şi tine.

West răspunse amuzat:

- Eu sînt cel care te-a sfătuit să te speli pe mîini de povara asta şi să pleci.

- Totuşi, m-ai ajutat. Ai muncit foarte mult, chiar mai mult decît mine şi pot spune că practic tu ai salvat proprietatea.

- Ei, să nu facem prea mult caz de un management imobiliar cvasi-competent.

- Dar terenul înseamnă proprietate. Fără el, numele familiei şi titlul nu au sens. Datorită ţie vom obţine profit pentru prima dată în zece ani. Prin nu-ştiu-ce minune ai reuşit să-i aduci pe arendaşi în epoca agriculturii moderne.

- Cu proteste şi urlete tot drumul, adăugă West cu amărăciune în glas. Se aşezase lîngă fratele său şi examina foile de pe masă. Strana deteriorată din capelă a fost reparată – poţi să o tai de pe listă. Butoiul cu caviar a venit ieri şi a fost pus la gheaţă. Nu ştiu dacă au ajuns încă scaunele pliabile suplimentare, dar îl voi întreba pe majordom. Bău puţină cafea, apoi întrebă: unde este Kathleen? Mai doarme?

- Glumeşti? S-a trezit de două ore. Acum este cu menajera-şefă, ca să-i arate unde să aşeze aranjamentele florale. Devon surîse, în timp ce mîzgîlea absent pe un colţ al foii. O ştii pe soţia mea – toate detaliile trebuie să fie perfecte.

- E ca o punere în scenă la Salonul Muzical St. James. Fără corul fetelor în rochii roz. Doamne, oare ziua asta se va încheia vreodată?

- Este de-abia şase, îi aminti Devon. Amîndoi au oftat.

- Nu ţi-am mulţumit cum se cuvine pentru că te-ai căsătorit cu Kathleen la primărie, comentă West.

- Dar nu ai fost prezent.

- Exact de aceea mi-a plăcut.

- Aseară am avut impresia că tu şi lady Clare aţi pus-o, zise Devon zîmbind, după ce puse cana cu cafea pe masă.

- Cum ai ajuns la concluzia asta?

- Cît a durat cina ai stat numai cu ochii pe ea, de parcă era vreun desert preţios.

West se lăsă pe spătarul scaunului şi trasă cu degetul un cerc pe marginea ceştii.

- Oare de ce se fac tortiţele ceştilor atît de mici? Le-au făcut pentru copii?

- Este porţelan franţuzesc. Kathleen spune că trebuie să ţii tortiţa între arătător şi degetul mare.

- Dar ce problemă au cănile cu dimensiuni pentru adulţi?

Din nefericire, tactica schimbării subiectului nu prinse la Devon, care insistă:

- Nu numai eu am remarcat că eşti atras de lady Clare.

- În acest moment m-aş simţi atras de orice femeie disponibilă, care nu are încă nouăsprezece ani, mărturisi West. Sezonul de împerecheri de toamnă nu s-a încheiat, aşa că toate creaturile cu sînge cald de pe această moşie sînt în plin proces de reproducere de cîteva săptămîni. Ştii de cînd sînt abstinent? În fiecare dimineaţă mă trezesc într-o stare de criză medicală.

- Presupun că o văduvă tînără, atrăgătoare, te-ar putea ajuta în acest sens, zise Devon şi se aşeză din nou.

- Presupun că vinul băut aseară ţi-a tulburat mintea. Nici gînd ca o femeie cum este lady Clare să fie interesată de persoana mea. Nici nu aş vrea asta.

- O consideri atît de mult deasupra ta?

West se tot chinuia cu ceaşca din porţelan fin, iar în final reuşi să-şi introducă degetul mic prin toarta ei.

- Nu o *consider* eu. Chiar *este* cu mult deasupra mea – moral, financiar, social şi în toate privinţele. Cum am mai spus de multe ori, nu sînt genul de bărbat nebun după însurătoare.

- Dacă tot cauţi să-ţi păstrezi existenţa de burlac lipsit de griji, cred că ea a murit acum doi ani. Ar fi bine să accepţi asta şi să te aşezi la casa ta.

- Ţi-aş arăta eu degetul mijlociu, dacă aş putea să-mi scot mîna din toarta asta. Se chinuia să-şi extragă degetul din chinuitoarea tortiţă, fără să o rupă.

- Dacă o femeie ca lady Clare este interesată de tine cîtuşi de puţin, ai face bine să nu te pierzi. Ar trebui să-i cazi în genunchi recunoscător.

- În prima jumătate a vieţilor noastre, replică West, noi doi am fost la mila tuturor. Împinşi, traşi sau manipulaţi de relaţii care ne-au făcut viaţa un calvar. Eram nişte păpuşi pe sîrmă. Nu mai vreau să

trăiesc aşa.

Îi era foarte greu să uite acei ani de sărăcie cruntă şi neputinţă. La internat el şi Devon au fost intruşi, în timp ce restul băieţilor se cunoşteau. Aceştia proveneau din medii selecte şi făceau glume pe care ei nu le înţelegeau, iar pentru asta îi invidia, cum invidia şi lejeritatea cu care se purtau. El s-a simţit mereu altfel, inadecvat. Devon a învăţat rapid cum să se adapteze circumstanţelor, însă West a fost furios, stîngaci şi dolofan. Singura lui apărare a fost să se transforme într-un agresor feroce.

Cu timpul, resentimentele lui West s-au estompat şi el a învăţat să-şi mascheze cu umor muchiile neşlefuite. După majorat, o sumă lunară modestă, lăsată de părinţi, i-a dat posibilitatea în sfîrşit să se îmbrace şi să trăiască bine. Cu toate astea, sentimentul că nu şi-a găsit locul a tot ieşit la suprafaţă. Într-un fel asta l-a şi ajutat să navigheze printre lumi: cea a aristocraţilor, a fermierilor-arendaşi, a servitorilor, negustorilor, bancherilor, cizmarilor şi ciobanilor. Ca outsider, putea să vadă mai clar problemele şi nevoile lor. Cînd nu ţi-e locul nicăieri parcă ai un loc pretutindeni. Acest lucru avea limitări, totuşi, mai ales cînd venea vorba de femei ca Phoebe, lady Clare.

- Să-ţi iei o soţie bogată...fiica unui duce...înseamnă să te legi. Lanţuri de aur. Totul ar

trebui să fie cum vrea ea. Ea va avea întotdeauna ultimul cuvînt. West se tot chinuia să-şi extragă degetul din capcana de porţelan. Al naibii să fiu, dacă voi juca după cum îmi cîntă ea, sau tatăl ei.

- Noi toţi trebuie să jucăm după cum ne cîntă cineva. Poţi doar să speri că o să-ţi placă muzica.

- Sînt împrejurări cînd vorbeşti ca un idiot, iar asta se întîmplă mereu cînd încerci să spui ceva înţelept şi concis.

- Nu eu am rămas cu degetul înfipt în toarta ceştii de cafea, replică Devon. Ai vreun motiv pentru care nu vrei să o curtezi, în afară de bani? Fiindcă acesta mi se pare sinistru.

Nu era vorba doar de bani, însă West se săturase să-l tot facă pe fratele lui să înţeleagă.

- Doar pentru că tu ai renunţat la mîndria masculină, nu înseamnă că şi eu trebuie să fac la fel.

- Ştii care bărbaţi sînt capabili să-şi păstreze mîndria masculină? întrebă Devon. Celibatarii. Noi, ceilalţi nu ne simţim prea ofensaţi, dacă mai cerşim un pic şi ne liniştim, dacă asta ne ajută să nu dormim singuri.

- Dacă ai terminat...începu West, făcînd cu mîna un gest iritat.

Chiar atunci zbură spre geam cana într-a cărei tortiţă i se blocase degetul. Amîndoi s-au uitat uimiţi după ea, iar după cîteva secunde au auzit-o spărgîndu-

se undeva, pe alee.

Devon reuşi să se adune.

- Mă bucur că ţi-ai eliberat mîna dreaptă, zise foarte calm. Mai ales că se pare că în viitorul previzibil vei fi nevoit să faci des uz de ea.

Surpriza din ziua nunţii Pandorei cu lordul St. Vincent a fost că nu au apărut surprize. Mulţumită planificării minuţioase făcută de Kathleen şi menajera casei, doamna Church, precum şi graţie măiestriei personalului din gospodărie, ceremonia şi dejunul au fost impecabile. Şi vremea a cooperat; dimineaţa a fost senină, cu un cer albastru, cristalin.

Pandora radia, cînd a păşit spre altar, la braţul lui Devon, mai ales datorită rochiei albe, din dantelă fină. Pe cap avea o coroniţă din margarete proaspete, la care era prins voalul alb din tul, iar în mîini ţinea un bucheţel de trandafiri şi margarete.

Dacă West mai avea unele rezerve legate de sentimentele adevărate ale lui St. Vincent pentru mireasa lui, acestea au fost definitiv spulberate în clipa cînd a văzut expresia de pe chipul bărbatului. St. Vincent se uita fermecat la Pandora, ca şi cînd ar fi văzut un miracol. Emoţii puternice i se citeau pe faţă. Cînd Pandora a ajuns în faţa lui, iar vălul i-a fost ridicat, St. Vincent a renunţat la protocol, s-a aplecat şi a sărutat-o tandru pe frunte.

- Partea asta vine abia mai tîrziu, şopti Pandora, iar în clipa următoare cei prezenţi au început să rîdă discret.

Pastorul şi-a început discursul, iar West şi-a mutat privirea spre strana unde şedeau soţii Challon. Îl văzu pe duce şoptindu-i ceva la ureche soţiei, moment în care ea zîmbi, apoi el i-a luat mîna şi i-a sărutat degetele.

Phoebe stătea de cealaltă parte a ducesei, ţinîndu-l în braţe pe Justin. Micuţul se lipise cu capul pe pieptul mamei sale şi se juca liniştit cu un elefant. West urmărea interesat ascensiunea jucăriei pe braţul lui Phoebe, apoi pe umăr, în sus, iar mama încerca discret să-l atenţioneze pe copil să dea atenţie pastorului, însă el îşi vedea liniştit de traseul imaginar. Cînd jucăria ajunse aproape de gura mamei, ea o muşcă în joacă, spre deliciul copilului, dar şi al ei.

Momentele de tandreţe firească dintre mamă şi fiu l-au înduioşat mult pe West, mai ales că el se aştepta să vadă o reacţie punitivă, dar interacţiunea celor doi deborda de afecţiune. Se vedea clar că la ei copilul era crescut efectiv de mamă, nu de doici, cum se întîmpla de obicei în familiile de rang înalt. Pentru Phoebe fiul ei era totul. Oricare ar fi candidatul pentru rolul de soţ, acesta trebuia să materializeze idealul patern: integritate, respect şi înţelepciune.

Numai Dumnezeu ştia că el era automat scos din

competiție. Viața aceea – de soț al lui Phoebe și tatăl copiilor ei – era complet croită pentru alcineva. Un bărbat care merita dreptul să-și permită intimități cu ea, sau să îi urmărească ritualurile feminine ale îmbăiatului, dezbrăcatului sau pieptănatului seara, la culcare. Doar acela o va așeza pe pat, va face dragoste cu ea și o va ține în brațe cînd dormea. Exista cineva, undeva, căruia destinul îi pregătise toate astea.

Oricine ar fi fost acela, West îl ura din suflet.

Capitolul 9

În dimineaţa de după nuntă Phoebe aştepta alături de tatăl ei şi de fiul ei în antreul de la intrare. Cu toate că nu era dispusă, acceptase să meargă şi ea în turul fermei. Oricum era foarte devreme, toţi invitaţii dormeau pînă tîrziu şi nu avea multe opţiuni. De adormit, a reuşit cu greu să doarmă, mai ales în pat străin, unde salteaua era mai moale decît cea preferată de ea.

Acasă...cuvîntul concentra gînduri despre familia ei, care locuisè la malul mării, în aerul înmiresmat de tufele cu trandafiri roz, de la intrare şi de nisipul de pe plaja aurie. Curînd va trebui să se considere acasă pe domeniul Clare, unde va reveni şi unde se va simţi o străină chiar şi acum, după atîta timp petrecut acolo, ca mireasă a lui Henry.

Era nemulţumită de starea în care se aflau pămîntul şi ferma. Edward îi trimitea raportări trimestriale, în care relata că veniturile din arendă şi

din recolte au scăzut în ultimii doi ani. Prețul cerealelor scăzuse și el, iar el îi tot spunea că situațiile sînt ciclice, așadar proprietatea atingea acum minimul ei, dar în timp își va reveni la normal.

Dar dacă el se înșela?

Justin alerga prin încăpere, călare pe căluțul lui de lemn, sculptat pe o traversă de lemn, fixată pe două roți.

- Bunicule, îl striga el pe Sebastian, tatăl lui Phoebe, așezat la o măsuță de corespondență. Dumneata chiar ești foarte înalt?

Ducele ridică ochii de pe o scrisoare și zise:

- De ce mă întrebi, micuțule?

- Pentru că toată lumea de aici vorbește despre înălțimea sa. Dar de ce?

Sebastian și Phoebe au rîs în același timp.

- Cred că te referi la titlul meu onorific, îi zise lui Justin. Oamenii se adresează ducilor și duceselor cu apelativul "Înălțimea voastră", în semn de respect, nu cu referire la aspectele fizice. Deși întîmplător, eu chiar sînt destul de înalt.

Ușor tulburată de zgomotul făcut de atelajul băiatului, Phoebe îl atenționă:

- Justin, dragule, te rog ai grijă.

- Dar nu eu fac zgomot, ci Splinter. Are prea multă energie și e greu de stăpînit.

- Spune-i că, dacă nu se poartă frumos, o să-l

duci în grajd, în boxa lui.

Băiatul ieşi din încăpere, în galopul calului nărăvaş.

- Curînd va veni şi Ravenel.

Remarca lui Sebastian o făcu pe Phoebe să tresară, apoi ea îndepărtă o scamă invizibilă de pe spătarul canapelei, vădit neliniştită.

- Ce te supără, rîndunico?

- Oh...zise Phoebe şi ridică din umeri. De doi ani i-am dat mînă liberă lui Edward Larson să se ocupe de domeniul Clare. Acum regret că nu m-am implicat mai mult. Trebuie să încep să gîndesc în spiritul oamenilor de afaceri –lucru care-mi vine mănuşă, la fel ca talentul de soprană. Sper să mă descurc.

- Sigur că da. Doar eşti fiica mea.

West Ravenel intră în clipa aceea, îmbrăcat lejer, cu pantaloni comozi, o haină lungă, iar în picioare cu o pereche de ghete zgîriate, nelustruite, imposibil de readus la starea iniţială. Phoebe simţi un nod în gît, atît de mult o impresionă apariţia lui uşor-neglijentă, dar care i se potrivea de minune.

Tot ce s-a petrecut la cina festivă era de domeniul trecutului. Prea mult vin ingerat a făcut-o să se poarte uşor nesăbuit, dacă a fost în stare să-i mărturisească lui Ravenel că nu mai simţea nici o plăcere cînd mînca; asta întrucît se înfruptase din douăsprezece feluri, cu pofta unui birjar londonez mort de foame.

Doamne, de ce nu a fost mai rezervată? De ce nu şi-a cîntărit mai bine vorbele? Se făcu roşie la faţă.

- Milady, şopti el şi se înclină în faţa ei. Kingston, îi zise apoi tatălui ei.

- Deja ai început munca? întrebă Sebastian.

- Nu. Am fost călare pînă la carieră, unde am descoperit un depozit cu minereu de hematit şi... Domnul Ravenel se opri, cînd îl văzu intrînd pe Justin, călare pe jucăria lui de lemn. Cu un aer degajat, vorbi pe un ton relaxat, cînd văzu că micuţul s-a ascuns, cu tot cu bidiviul neînsufleţit, în spatele unei canapele. Cineva a lăsat un cal în casă, spuse el. Vai, ce probleme vor fi acum; odată ce-i laşi înăuntru, nu mai scapi de ei. Voi spune menajerei să pună nişte capcane cu morcovi, ca să-l prindem.

Capul calului apăru pe după spătarul canapelei, iar stăpînul lui îl clătină, drept răspuns negativ.

- Nu cu morcovi? întrebă West şi se apropie încet de canapea. Dar cu mere?

Din nou calul clătină din cap.

- Un cub de zahăr?

- Tartă cu prune, se auzi o voce subţire, înfundată.

- Tartă cu prune, repetă domnul Ravenel pe un ton amuzat. Este exact slăbiciunea oricărui cal. Va fi prins în capcana mea...apoi...Se ghemui şi el pe după canapea, apoi începură să răsune chicoteli şi rîsete,

după care au urmat cîteva bufnituri, ca la o tăvăleală grozavă pe parchet.

Phoebe începu să se foiască şi chiar intenţiona să intervină. Justin nu era obişnuit să interacţioneze cu bărbaţi, în afară de tatăl şi fraţii ei. Totuşi, bunicul o prinse de mînă şi zîmbi, oprindu-i elanul.

Domnul Ravenel apăru din spatele canapelei, ciufulit şi cam şifonat.

- Mă scuzaţi, dar simt că am ceva pe haină. Se întoarse şi privi peste umăr, iar Justin apăru şi el, cocoţat în spinarea bărbatului, agăţat cu ambele mîini de gîtul lui, ca o maimuţică.

Phoebe era atît mirată, cît şi dezarmată, cînd l-a văzut pe băiat cum se joacă dezinvolt cu un străin. În comparaţie cu Edward Larson, care niciodată nu interacţiona spontan cu băiatul, diferenţa era uriaşă.

- Plecăm? zise domnul Ravenel spre tatăl ei.

- Vin şi eu, spuse Phoebe. Dacă nu aveţi nimic împotrivă.

- Este chiar o plăcere, milady, spuse cu eleganţă domnul Ravenel.

- Justin, vino cu mine, îi spuse Sebastian. Îl vom lăsa pe domnul Ravenel să o însoţească pe mama.

Phoebe aruncă o privire vexată spre tatăl ei, dar acesta nu păru să o remarce. După ce Justin a coborît de pe spinarea lui West, el se apropie de Phoebe. Bunicul şi nepotul au ieşit din casă, iar glasul lui West

tăie liniştea stranie care i-a învăluit.

- Sper că nu te-a forţat nimeni să faci asta.

- Nu...eu vreau să vin, zise ea, apoi rîse timid, gutural. Cuvintele au fost rostite cu entuziasmul unei oi care merge la tuns pentru prima dată.

Remarcînd pe chipul lui expresia prietenoasă, nu una arogantă, Phoebe se mai relaxă.

- Mă simt absolut stînjenită de faptul că vei descoperi cît de puţine ştiu despre toate astea, recunoscu ea. Îţi vei face o părere proastă despre mine şi vei crede că este expresia ignoranţei intenţionate.

Domnul Ravenel nu răspunse imediat, iar cînd o făcu, o atinse uşor sub bărbie cu două degete, ca să-i ridice lent capul. Pielea lui îi lăsă o senzaţie de căldură uscată; amestecul de aspru şi mătăsos chiar îi dădea fiori. Simţea pe pielea gîtului presiunea încheieturilor degetelor lui şi-l privi în albastrul intens al ochilor, în timp ce între ei păienjenişul erotic se ţesea misterios.

- Ai avut un soţ invalid şi un copil mic de crescut, rosti extrem de precaut. Cred că ţi-a fost suficient. Îţi imaginezi că nu aş putea să înţeleg asta?

Phoebe înghiţi nodul din gît, convinsă că şi el i-a simţit reacţia, înainte să-şi retragă degetele.

- Mulţumesc, se trezi ea rostind.

- Pentru ce? Îi oferi braţul, ea îl acceptă şi îl trecu sfioasă peste mîneca hainei.

- Pentru că nu m-ai criticat, deşi ţi-am oferit ocazia perfectă.

- Unui bărbat ca mine, cu trecutul meu? Poate că sînt un ticălos, dar nicidecum nu am fost ipocrit.

- Te judeci foarte aspru. Ce ai făcut în trecut şi ţi se pare greu de iertat?

Au plecat pe aleea pietruită, din spatele conacului.

- Nu pot spune ce anume, în mod deosebit. Însă au fost mulţi ani de desfrîu nestăpînit.

- Dar ai reuşit să-ţi schimbi modul de viaţă, nu?

West zîmbi sardonic.

- Doar la suprafaţă.

Era o zi caldă şi mirosul de iarbă umplea văzduhul. Păsările ciripeau din copaci şi zborul lor mai tulbura liniştea provincială. Tatăl ei şi Justin mergeau mai repede, în faţa lor şi la o oarecare depărtare se vedeau cîteva şiruri de case şi grajduri.

Phoebe căută prin sertarele raţiunii o întrebare adecvată pentru o viitoare femeie-întreprinzătoare.

- Modul în care conduci ferma...metodele moderne, utilajele...Edward Larson mi-a spus că astea înseamnă "agricultură modernă". Tot el spune că mai înseamnă şi cheltuieli mari, riscuri mari, iar unii arendaşi care au încercat asta au fost ruinaţi.

- Mulţi sînt, recunoscu domnul Ravenel. Cei mai mulţi fiindcă şi-au asumat riscuri inutile, sau au făcut

îmbunătăţiri de care nu aveau nevoie. Dar nu despre asta e vorba în agricultura modernă, ci despre metode ştiinţifice şi raţiune.

- Domnul Larson spunea că un gentleman fermier adevărat trebuie să cunoască tradiţiile verificate, iar ştiinţa trebuie ţinută separat de natură.

Domnul Ravenel ar fi vrut să spună ceva, dar se opri, apoi a oprit-o şi pe ea în loc, după care o întrebă:

- Pot să-ţi vorbesc deschis, sau trebuie să fiu politicos?

- Prefer politeţea.

- În regulă. Ferma voastră a fost administrată de un idiot.

- Asta e versiunea politicoasă? tresări Phoebe.

- Pentru început: ştiinţa nu este separată de natură, ci este modul cum funcţionează natura însăşi. În al doilea rînd, un gentleman fermier nu este un fermier. Dacă vrei să prefaţezi ocupaţia cu "gentleman", atunci este doar un hobby. În al treilea rînd...

- Nu-l cunoşti deloc pe Edward, protestă ea.

- Cunosc genul lui. Ar prefera dispariţia, decît să ţină pasul cu progresul. Îţi va ruina ferma, doar ca să nu fie nevoit să înveţe noile metode cu care se lucrează.

- Mai nou nu înseamnă mai bun.

- Dar nici mai vechi. Dacă e aşa de minunat să

faci treaba într-un mod primitiv, atunci de ce-i laşi pe arendaşi să folosească plugul tras de cal? Lasă-i să semene cu mîinile goale.

- Edward Larson nu se opune progresului, ci se întreabă dacă o secerătoare mecanică poluantă este mai bună decît ce fac oamenii cu secerile.

- Ştii cine ar pune întrebarea asta? Un om care nu a pus în viaţa lui mîna pe o seceră.

- Fără îndoială, tu ai făcut asta.

- Ca să fiu sincer, da. Este muncă brută. După ce te tot răsuceşti, te doare mijlocul de mori. La cîteva sute de metri trebuie să te opreşti, să ascuţi secera, iar la finalul zilei te ard muşchii braţelor, în palme ai băşici şi nu mai poţi să ţii nimic în mînă. Gîndeşte-te ce suprafeţe recoltezi cu o secerătoare, comparat cu munca omului. Larson a uitat întîmplător să-ţi spună asta, în timp ce fredonează arii despre munca la cîmp.

- Ba nu, zise ea iritată de ea, de Edward şi de cel cu care vorbea.

Tatăl ei se pare că o auzise, aşa că strigă:

- Deja vă certaţi? Nici măcar nu am ajuns la hambare.

- Nu, tată. Domnul Ravenel este pasionat de subiectul seceratului.

- Mămico, vino să vezi ce a găsit! se auzi glasul lui Justin.

- Imediat, scumpule, spuse ea şi-l privi pieziş pe

West. Atît de aproape stătea de ea, încît o proteja de lumina puternică a soarelui. Să ştii că nu mă intimidezi, dacă stai aşa în faţa mea. Am crescut lîngă doi fraţi masivi.

- Nu încerc să te intimidez, zise el mai relaxat. Sînt mai înalt. Nu am ce face.

- Să nu crezi că nu te pot reduce la dimensiuni mai mici.

- Nu mă deranjează, doar să faci asta cu mîna.

Replica lui cu dublu sens îi smulse un zîmbet. *Ticălos obraznic.* West zîmbea relaxat şi o fixa cu privirea, iar ea se simţi pătrunsă de intensitatea ochilor lui.

Au continuat drumul şi cînd au ajuns în locul unde se oprise Justin şi Sebastian, au văzut o pisicuţă neagră hoinărind pe marginea drumului.

- Uite, mămico! strigă entuziasmat Justin.

- E sălbatică? îl întrebă ea pe domnul Ravenel.

- Nu, doar că nu e obişnuită cu oamenii. Ţinem multe pisici, pentru ca ele să stîrpească şoarecii.

- Pot să o mîngîi? întrebă micuţul.

- Poţi să încerci, zise West, dar nu ştiu dacă te lasă să te apropii de ea. Pisicile de curte preferă să stea departe de oameni. Pisica se apropie de Sebastian şi începu să se frece de picioarele lui, apoi se ghemui jos şi începu să toarcă. Se pare că excepţie fac ducii. Doamne, ce pisică snoabă.

Copilul se apropie de pisică şi începu să o mîngîie uşor. După ce au pornit mai departe spre fermă, pisica i-a urmat. Pe măsură ce se apropiau de grupul de construcţii şi grajdurile animalelor, în aer începu să plutească miros de paie uscate şi de gunoi de grajd, praf şi piele.

Ferma domnului Ravenel era foarte bine organizată, astfel că toate construcţiile erau aliniate în forma literei E. Tot felul de ateliere şi barăci adăposteau muncitori, care îşi scoteau respectuoşi pălăriile cînd îl vedeau pe superiorul lor. Îi urau bun venit cu o familiaritate şi o uşurinţă care în mod clar dovedeau apropierea dintre proprietar şi angajaţi.

Ştiind că West a participat la o nuntă, unii, care erau mai îndrăzneţi, l-au întrebat dacă nu şi-a găsit şi el o doamnă dispusă să se "lege" de el.

- Crezi că aş fi găsit o soţie bună pentru locul acesta în acea *aglomeraţie*? zise domnul Ravenel, iar bărbaţii au început să rîdă.

- Fata mea, Agatha este bine făcută şi muncitoare, îi spuse un bărbat masiv, care avea la brîu prins un şorţ din piele.

- Ar fi un premiu bun pentru orice bărbat, răspunse West. Doar că tu eşti fierar, Stub şi nu pot să te accept ca socru.

- Pălăria e prea mare pentru mine? întrebă bărbatul voios.

- Nu, problema este că eşti tu de două ori mai mare ca mine. Prima dată cînd ea ar da fuga înapoi acasă la tine, ai veni să mă alergi cu ciocanul şi cu cleştele de potcovit. Hohote de rîs răsunau în grupul care se formase în jurul lui West. Băieţi, continuă el, astăzi avem o companie aleasă. Domnul acesta este înălţimea sa, ducele de Kingston. Doamna care îl însoţeşte este fiica lui, lady Clare, cu fiul ei, domnişorul Justin. Se întoarse cu faţa spre Sebastian şi-i zise: Milord, aici noi ne adresăm cu porecle. Permiteţi-mi să-l prezint pe Neddy, Brick-end, Rollaboy, Stub, Slippy şi Chummy.

Sebastian îi salută, iar prezenţa lui acolo era extraordinară, datorită relaxării şi amabilităţii cu care le adresă cîteva cuvinte fiecăruia. Copleşiţi de prezenţa unui duce în hangarul lor, bărbaţii au mormăit ceva timizi, au făcut plecăciuni şi au încercat să-şi controleze vocabularul.

Sebastian l-a luat cu el pe băiat şi a mers să discute cu oamenii. Era obişnuit să vorbească şi cu nobili, dar şi cu oamenii străzii, fiindcă avea experienţa conducerii clubului de pe strada St. James. Toţi interlocutorii lui surîdeau şi-i ofereau informaţii despre activitatea lor la Eversby Priory.

- Tatăl tău are un fel aparte de a comunica, îi şopti West, apropiindu-se de urechea lui Phoebe. Îl privea cu un amestec de respect şi cu admiraţie. Rar

mai vezi aşa ceva la o persoană cu rangul lui.

- A fost mereu tentat să ironizeze părerea că viciul pătrunde mai adînc în sîngele omului de rînd, decît în cel al nobililor, spuse Phoebe. El spune că tocmai opusul este adevărat de obicei.

- S-ar putea să aibă dreptate. Cu toate că am văzut vicii la oameni din ambele categorii.

Domnul Ravenel îi conduse pe oaspeţii lui într-un şopron unde se aflau utilajele. Înăuntru era întuneric şi răcoare şi mirosea a cărbune, lemn proaspăt tăiat, ulei de motor, metal şi unsoare.

Aici erau adăpostite maşinării complicate cu roţi, manete, coşuri înalte, lanţuri de transmisie, rezervoare şi cilindri. Phoebe privea totul cu interes.

- Maşinăria aceasta este o treierătoare acţionată de abur şi face într-o oră treaba pe care o fac douăzeci de culegători harnici într-o zi. Vino mai aproape. Nu te muşcă.

Phoebe veni aproape de locul unde stătea el. Cînd simţi mîna lui caldă pe spate, tresări şi i se acceleră pulsul. Justin se uita şi el mirat, dar foarte interesat, iar West îl ridică la nivelul de la care putea să vadă totul mai bine.

- Uite, vezi, pe aici se introduc spicele, îi explica domnul Ravenel micuţului, care acum se instalase pe antebraţul lui şi-şi trecuse braţul pe după gîtul bărbatului. În interior există nişte bătătoare care

separă boabele de pe spic. Apoi spicele sînt transportate pe bandă aceea spre un cărucior special, unde sînt legate strîns, în formă de baloţi. Boabele cad prin acele site şi sînt apoi adunate în saci, gata pentru vînzare.

Mai departe domnul Ravenel le-a arătat un motor de tracţiune, acţionat de abur, cu boiler, coş şi cilindri.

- Motorul acesta acţionează secerătoarea şi-i dă putere.

- Este o locomotivă, spuse Sebastian, care se apropiase să studieze modelul, Consolidated Locomotive. Îl cunosc foarte bine pe producător.

- Este un motor formidabil, explică domnul Ravenel, dar te rog să-i transmiţi că lubrifianţii pentru pistoane sînt proşti. Trebuie să îi înlocuim mereu.

- Puteai să-i spui şi singur, doar v-aţi întîlnit la nuntă.

- Ştiu, dar nu mi-aş permite niciodată să-l insult pe Simon Hunt cu aşa ceva despre motorul lui. Pe viitor aş pierde orice şansă să obţin un discount.

Sebastian rîse, foarte amuzat de acest tînăr îndrăzneţ.

- Şi cum ştie motorul în ce direcţie să meargă? îl întrebă Justin.

- Păi acolo sus stă un bărbat, pe scaun şi el acţionează maneta.

S-au apropiat toţi să vadă mai bine cum era

acţionat mecanismul, dar cel mai interesat era Justin, parcă fermecat de cel care dădea explicaţiile.

Phoebe îi privea şi se gîndea îndurerară că Justin avea nevoie de un tată, nu doar de timpul acordat de bunicul şi unchii lui. Trist era că nici unul dintre băieţi nu avea amintiri cu Henry. El s-ar fi plimbat prin grădini înverzite, ţinîndu-i de mînă pe băieţi, explicîndu-le despre insecte, sau cum îşi fac păsările cuib. Era uriaş contrastul dintre scenele romantice pe care şi le imaginase cu Henry şi prezentul, cînd puternicul West Ravenel îi explica lui Justin cum funcţionează un motor.

- Stai! strigă ea cînd îl văzu pe Justin urcat pe scaunul motorului. Are voie să urce acolo? îl întrebă pe domnul Ravenel, deşi el îl ajutase pe băiat să se aşeze.

- Mami, dar vreau să stau şi eu pe scaun, protestă Justin.

- Nu vezi destul de acolo unde eşti?

- Nu e la fel ca atunci cînd stau pe el.

- Lasă-l, rîndunico, zise Sebastian zîmbind. Urc şi eu alături de el.

West îi spuse muncitorului care se afla în apropiere:

- Neddy, vrei să-i distragi tu atenţia doamnei Clare, cît timp eu îi voi pune în pericol pe tatăl şi pe fiul său?

Bărbatul se apropie de Phoebe puţin speriat, fiindcă nu ştia dacă va fi refuzat sau nu.

- Milady... doriţi să vă arăt ferma de porci? Cînd o văzu că începe să rîdă, omul se relaxă.

- Mulţumesc, zise ea. Chiar îmi doresc asta.

Capitolul 10

Phoebe îl urmă pe muncitorul binevoitor la o baracă în care erau adăpostiţi o scroafă cu puii proaspăt fătaţi.

- De cît timp lucrezi la această fermă? îl întrebă ea pe Neddy.

- De cînd am fost puştan, milady.

- Spune-mi, te rog, ce înţelegi dumneata prin "agricultură modernă"?

- Nu ştiu ce să spun, dar am încredere în domnul Ravenel. Să ştiţi că este foarte priceput. Cînd a venit prima dată la Eversby Priory şi şi- a băgat nasul peste tot, nici unul dintre noi nu voia să aibă treabă cu un ştab fudul, de la oraş.

- Ce te-a făcut să-ţi shimbi părerea despre el?

Bătrînul ridică din umeri relaxat, apoi zîmbi parcă unei amintiri dragi.

- Domnul Ravenel are un nu-ştiu-ce. E om bun, sincer, dar şi foarte deştept. Dacă-i dai un căpăstru, el

îți găsește un cal. E brici.

- Brici? repetă Phoebe, care nu știa la ce se referă cuvîntul.

- Un tip de viață, iute la minte și tare la trup. Se trezește primul și se culcă ultimul. Brici, zise bărbatul și trosni din degete. Domnul Ravenel știe cum să facă să meargă totul perfect – știe și rosturile vechi, dar și pe cele noi. Se pricepe. Pune suflet acolo unde muncește.

- Înseamnă că ar fi bine să-i urmez sfaturile, gîndi cu glas tare Phoebe. Legate de fermele mele.

- Fermele *dumneavoastră*, milady? repetă Neddy.

- Sînt ale fiilor mei, desigur. Eu mă ocup de ele, pînă ce ei vor ajunge la majorat.

- Sînteți văduvă, doamnă? întrebă el, cu un aer înțelegător și condescendent.

- Da.

- Ar fi bine să vă lipiți de domnul Ravenel, sugeră el. Ar fi un soț pe cinste. Să fiți sigură că este bărbatul care știe cum să-și mulțumească nevasta.

Phoebe zîmbi, deși momentul era stînjenitor, dar își aminti cu cîtă ușurință se lansează oamenii din provincie în discuții pe teme intime.

Curînd apăru și domnul Ravenel, urmat de Sebastian și Justin. Micuțului îi străluceau ochii de entuziasm.

Înainte de încheierea turului, domnul Ravenel i-a arătat lui Justin cisterna cu dejecţii de porc, în faţa căreia Justin s-a strîmbat şi a făcut o grimasă oribilă, apoi s-a îndepărtat, copleşit de mirosul puternic. Au vizitat şi lăptăria, precum şi grajdul vacilor. L-a dus să vadă vacile pe cîmp, în timp ce păşteau sau se odihneau rumegînd.

I-a explicat lui Sebastian că animalele sînt hrănite natural, de pe pajiştile întinse, împrejmuite cu garduri înalte de lemn.

- Nu crezi că ar fi mai ieftin dacă vacile ar fi hrănite la interior, cu porumb? Îngrăşarea ar fi mai rapidă.

- Corect.

- Atunci de ce le lăsaţi libere, pe păşune?

- Nu pot să le ţin închise în grajd cît trăiesc, zise domnul Ravenel, contrariat de întrebare.

- Nu poţi sau nu vrei?

Phoebe se întreba de ce era tatăl ei atît de interesat de acest subiect, absolut nou.

Justin o trăgea de poala rochiei, ca să-i arate pisicuţa care se freca de picioarele lor.

- ...ar fi o decizie mai bună să le ţinem în staul, recunoscu domnul Ravenel, doar din punct de vedere al afacerii. Totuşi, trebuie să ţinem cont şi de alte aspecte, nu doar de profit. Îmi vine greu să tratez aceste animale ca pe o marfă. Mi se pare firesc...dar

şi de bun simţ să le ofer o viaţă sănătoasă, în natură, cît de mult se poate. Făcu o pauză şi urmări reacţiile băieţilor de la fermă. Văcarul-şef, Brick-end nu este de acord cu mine.

Văcarul, un bărbat cît muntele, cu o privire dură, comentă imediat:

- Vacile îngrăşate în staul se vînd cu preţ mai mare în pieţele din Londra. Oamenii vor carne moale, cum au vacile care mănîncă porumb şi se mişcă puţin.

Cînd domnul Ravenel i-a răspuns, se vedea că discuţia era veche, iar rezoluţia nu putea fi reciproc satisfăcătoare.

- Noi ne încrucişăm şeptelul cu o rasă de bovine cu coarne scurte. Ca rezultat vom avea vaci care se îngraşă mai uşor, dacă sînt lăsate să păşuneze.

Chiar cînd văcarul voia să dea replica şefului său, se opri brusc şi rămase cu ochii spre Justin, care se strecurase pe sub gardul de lemn, în urmărirea pisicuţei şi ajunsese în apropierea unui taur de prăsilă uriaş, aflat şi el la păscut, cu vacile. Animalul luase deja o poziţie de atac şi se afla la cîţiva metri de Justin.

Capitolul 11

Phoebe surprinse momentul şi cu mult calm îi şopti lui Justin să se retragă pe sub grinda de lemn, lent.

- Justin, fii calm şi mergi cîţiva paşi înapoi, treci pe sub gard şi apropie-te de mine.

Băiatul ridică pisica, dar şi capul, apoi privi în direcţia atacatorului nemilos şi împietri. Încercă să facă un pas, dar stîngaci, se împiedică şi căzu pe spate. Animalul îl luase deja la ochi şi-l urmărea atent.

Domnul Ravenel sărise peste gard mai devreme şi din doi paşi ajunse în faţa lui Justin, ridică lateral braţele şi se pregăti să-l oprească pe taurul deja angajat în atac. Strigă de cîteva ori, alergă cît mai departe de băiat, mişcînd agitat braţele, ca să-l sperie pe agresor şi să-l facă să-l urmeze.

Phoebe văzuse cum s-au derulat rapid scenele şi acum strîngea cu putere gardul de lemn, albă la faţă şi cu sufletul împietrit de spaimă.

- Stai! strigă domnul Ravenel spre animalul care tot avansa neînfricat.

Între timp şi Sebastian sărise peste gard, apoi l-a luat rapid în braţe pe Justin şi l-a ridicat, ca să-l predea mamei sale, pe partea protejată. Phoebe îl strînse în braţe pe Justin şi îi mulţumea lui Dumnezeu că este teafăr.

- Îmi pare rău...îmi pare rău, şoptea băieţelul înspăimîntat.

- Taci...acum eşti în siguranţă... totul este în regulă, îl liniştea Phoebe, dar cu un ochi se uita spre Sebastian, care nu reuşise să sară înapoi peste gard. Tată...zise ea cu glas stins.

- Ravenel, ce să fac acum? întrebă el calm.

- Cu tot respectul, domnule...Domnul Ravenel începuse să se mişte în stînga şi în dreapta, ca să distragă atenţia animalului, din ce în ce mai dornic să atace...ar fi bine să ieşiţi cît mai repede din împrejmuire.

Sebastian se conformă şi reuşi ca din doi paşi înapoi să se strecoare pe sub două bîrne mai înalte şi ajunse la loc sigur.

Deja se adunaseră cîţiva băieţi de la fermă, care văzuseră scena şi acum încercau să-l distragă pe animal, ca să-i permită lui West să iasă din ţarc. Din cîţiva paşi el ajunse la gard, sări rapid pe deasupra, iar toţi bărbaţii prezenţi l-au ovaţionat pentru curajul

cu care l-a înfruntat pe vrăjmaş.

- Slavă Domnului, zise Phoebe şi îşi lipi obrazul pe creştetul lui Justin. *Dacă...dacă...Doamne*, zise ea ca pentru sine. După pierderea lui Henry şi-a revenit foarte greu. Nu ar fi suportat să i se întîmple ceva lui Justin...

Tatăl ei se apropie şi o mîngîie uşor pe umăr.

- Ravenel este uşor rănit.

- Cum? zise ea şi ridică privirea spre el. Toţi muncitorii erau adunaţi în jurul lui West. Totuşi, ea l-a văzut cum s-a strecurat printre cele două traverse ale gardului. Oare cum s-a rănit? Îl lăsă jos pe Justin şi-i zise tatălui ei: tată, vrei să...?

Sebastian l-a luat pe băiat, iar Phoebe a plecat în fugă spre grupul adunat în jurul domnului Ravenel. Cînd a ajuns la el, l-a văzut sprijinit de un zid, cu cămaşa scoasă din pantaloni, iar pe sub materialul sfîrtecat, deasupra coapsei, se vedea sînge şiroind. Gîfîia, era transpirat, dar avea privirea aceea radioasă a unui om care tocmai a scăpat viu dintr-o experienţă posibil fatală. Zîmbi cînd o văzu. Phoebe răsuflă uşurată.

- Neddy avea dreptate, zise ea. Eşti de admirat. Te-a surprins taurul cu coarnele?

- Nu, zise domnul Ravenel. M-am zgîriat într-un cui din gard.

- Rana trebuie curăţată imediat, zise ea

îngrijorată. Vei avea noroc dacă scapi, fără să faci tetanos. Lasă-mă să mă uit, zise ea şi îngenunchie alături de el.

- Nu se poate.

- De ce?

O privi exasperat şi spuse mai mult în şoaptă:

- Nu este... locul potrivit.

- Pentru Dumnezeu, doar am fost şi eu măritată. Phoebe nu mai stătu pe gînduri şi îi ridică uşor cămaşa.

- Stai, spuse el şi apoi le strigă băieţilor, vădit stînjenit: hei, băieţi, nu mai poate omul să aibă cîteva minute ferit de privirile celorlalţi?

Brick-end îi goni cu doar cîteva cuvinte:

- Băieţi, cred că aveţi de lucru. Nu mai staţi aici gură-cască.

Bărbaţii s-au dus fiecare la treburile lui.

Phoebe îi ridicase cămaşa; cum pantalonii domnului Ravenel fuseseră traşi puţin mai în jos, ca să nu se lipească de zona rănită, abdomenul lui ferm se etală în toată splendoarea lui. Cu o mînă puternică şi o cîrpă murdară apăsa deasupra rănii de la şoldul stîng.

- De ce ţii cîrpa murdară peste o rană deschisă? îl mustră ea.

- Asta am avut la îndemînă.

Phoebe scoase din buzunarul de la rochie trei

batiste imaculate, apretate, pe care i le aplică peste rană.

- Mereu ai la tine atîtea batiste? întrebă el uşor sardonic.

- Am copii, spuse ea şi se uită mai cu atenţie la rană, după ce o tamponă cu batistele. Era destul de adîncă şi urîtă, fără îndoială că trebuia cusută.

Domnul Ravenel se rezemă cu spatele de zid, ca să evite contactul fizic cu ea.

- Milady, gemu el, pot să fac eu asta.... Se opri şi începu să gîfîie nefiresc, încercînd să-i înlocuiască mîna cu a sa. Era roşu la faţă şi ochii îi fulgerau de emoţie.

- Îmi pare rău, zise ea. Trebuie să apeşi tare, ca să opreşti sîngerarea.

- Nu am nevoie de ajutorul tău, spuse el ţîfnos. Lasă-mă pe mine.

Phoebe nu înţelegea comportamentul schimbat, dar îl lăsă să-şi apese singur locul. Domnul Ravenel îi evita privirea şi se concentra asupra rănii.

Phoebe nu se putea abţine şi se uita fix la abdomenul lui, aşa că admiră cu nesaţ tabloul: pielea bronzată şi întinsă pe musculatura reliefată frumos. Era clar impresionată şi simţi în stomac emoţia aproape intimă a momentului. Atît de aproape era de el, încît îi simţea chiar mirosul pielii transpirate. Linia de nuanţă mai închisă, care se zărea ceva mai jos de

abdomen aproape că o invita să atingă locul, ademenitor şi senzual.

- O să vorbesc cu oamenii tăi, să-ţi aducă o trăsură, ca să poţi ajunge acasă, spuse ea.

- Nu am nevoie de trăsură, spuse el. Pot să merg pe jos.

- Dar vei sîngera şi mai tare, dacă faci efort să mergi.

- Nu este decît o zgîrietură.

- Una adîncă, insistă ea. Poate ar fi bine să o vadă medicul.

- Nu trebuie decît să o bandajez.

- Doctorul va decide asta. Între timp, va trebui să mergi cu mine, în trăsura mea.

Cînd îi vorbi, West folosi un ton scăzut, dar destul de dur.

- Ai de gînd să foloseşti forţa fizică? Fiindcă doar aşa mă vei face să urc în chestia aia. Vorbise destul de clar, însă chiar şi aşa, Phoebe nu avea de gînd să cedeze încăpăţînării masculine.

- Îmi cer scuze, dacă mă port tiranic, recunoscu ea. Aşa fac mereu cînd sînt îngrijorată pentru cineva. Este hotărîrea ta, firește. Te rog să-mi faci pe plac, măcar ca să nu mai vezi cît mă frămînt, pînă vei ajunge acasă.

Furia lui se mai domoli.

- Eu îi controlez pe ceilalţi, o informă el. Nimeni

nu mă controlează pe mine.

- Dar eu nu te controlez.

- Totuşi, încerci, spuse el gînditor.

- Şi crezi că funcţionează? îl întrebă ea cît de cît mai veselă.

Domnul Ravenel ridică uşor capul, dar nu răspunse, ci o privi intens, iar privirea lui avu efect asupra inimii ei, care bătea să-i spargă pieptul. Pînă atunci nici un bărbat nu s-a uitat la ea aşa. Nici măcar soţul ei, care i-a fost mereu aproape şi cu care se obişnuise de-o viaţă. Din copilărie ea fusese pentru Henry portul în care se retrăgea în siguranţă.

Acum însă, orice şi-ar fi dorit de la ea acest bărbat, ea nu era deloc în siguranţă.

- Ravenel, ai face bine să respecţi doleanţele fiicei mele, îi recomandă Sebastian, care era acum lîngă ei. Ultima dată cînd am încercat să-i refuz ceva, a început să ţipe la mine şi nu s-a mai oprit o oră.

Acest comentariu a risipit transa.

- Tată, protestă ea şi-l privi peste umăr. Asta a fost cînd aveam doi ani!

- Dar impresia a dăinuit multă vreme.

Justin se ascunsese în spatele lui Sebastian şi aproape că plîngea.

- Scumpule, îi zise Phoebe, întinzînd mîna spre el. Vino aici.

Micuţul a dat din cap negativ şi a refuzat

invitația.

- Justin, îl strigă domnul Ravenel de data asta. Vreau să vorbesc cu tine.

Phoebe se uită la el încurcată, fiindcă nu știa dacă intenționează să-l dojenească pe micuț. Justin ar fi fost distrus, dacă i-ar fi adresat cuvinte tăioase.

Sebastian îl trase ușor pe copil în fața lui. Justin se apropie de domnul Ravenel, cu privirea în pământ și ochii umezi. Imediat cînd îi văzu fețișoara tristă, domnul Ravenel se lumină la față, astfel că Phoebe se liniști. Nu trebuia să intervină.

- Justin, ascultă-mă, îi spuse el calm. A fost vina mea. Nu a ta. Evident că nu ai respectat regulile, atîta timp cît eu nu ți le-am spus. Ar fi trebuit să mă asigur că ai înțeles să nu treci singur în împrejmuirea animalelor. Niciodată, pentru nici un motiv.

- Dar pisica...se bîlbîia Justin.

- Ea poate să se descurce singură. Uite-o, e tot acolo, cu celelalte opt vieți rămase...înțelegi? Domnul Ravenel i-o arătă, cum stătea lîngă un lemn și se lingea liniștită. Cu coada ochiului observă că băiatul își revenise. Indiferent dacă vezi un animal rănit, sau în pericol, nu te duce la el. Cere ajutorul unui adult data viitoare. Un animal poate fi înlocuit cu altul. Un copil nu. Înțelegi?

Justin dădea din cap și părea convins.

- Da, domnule. Fiindcă fusese iertat în loc să

primească o mustrare, cum s-a aşteptat, se simţea pur şi simplu absolvit de orice vină.

- Ravenel, zise tatăl ei. Îţi rămîn dator.

- Nu am făcut nimic special, domnule, zise rănitul imediat. A fost un gest reflex. Am sărit, fără să mă gîndesc prea mult.

- Da, exact asta mi-a plăcut la tine, zise Sebastian.

După cîteva minute a sosit şi trăsura mult-aşteptată. Domnul Ravenel a renunţat la proteste, fiindcă oricum era prea obosit şi suferea în tăcere. Se urcă în vehiculul detestat, iar Justin a primit şi el invitaţia să urce alături de el. Cu amîndoi pasagerii bine acoperiţi cu o păturică, atelajul a pornit spre conac, iar pisoiul a reuşit să sară şi el în partea din spate a vehiculului.

- Justin îl adoră acum, îi spuse Phoebe tatălui ei, privind în urma celor doi.

- Şi asta ar fi o problemă? o întrebă misterios tatăl ei, ridicînd o sprînceană şi zîmbind la remarca ei.

- Nu, dar...pentru un băieţel ca Justin, domnul Ravenel pare mai degrabă fantezia unui tată. Eroul lui personal. Bietul Edward Larson nu are nici o şansă în competiţie.

Deşi tatăl ei părea relaxat, ea i-a citit pe chip interesul.

- Nu ştiam că Larson concurează pentru acest rol.

- Eu şi Edward ţinem unul la celălalt, spuse Phoebe. Şi el ţine la băieţi. Îi cunoaşte de cînd s-au născut. Ultima dată cînd ne-a vizitat la Heron`s Point, a spus clar că este dispus să preia locul lui Henry.

- Dispus să preia locul lui Henry, repetă Sebastian sacadat, iar pe chip i se vedea mîhnirea. Aşa a sunat declaraţia lui?

- Nu a fost o cerere în căsătorie, ci preludiul unei converrsaţii mai profunde. Edward nu e genul de bărbat care se grăbeşte. Este un gentleman delicat şi foarte politicos.

- Într-adevăr. Nu duce lipsă de delicateţe, spuse tatăl ei pe un ton caustic.

- De ce o spui atît de ironic? zise Phoebe surprinsă. Ce ai împotriva lui Edward?

- Nu pot să nu mă întreb cum poate fiica mea să aleagă din nou un bărbat atît de insipid ca Larson. Oare în vene îţi curge un sînge atît de diluat, încît să accepţi un tovarăş de viaţă la fel de molîu?

Phoebe se opri din mers şi întrebă revoltată?

- Henry nu era *insipid*!

- Nu, zise tatăl ei, întorcîndu-se cu faţa spre ea. Henry a avut o singură pasiune, adică tu. De aceea mi-am dat consimţămîntul pentru această căsătorie, cu toate că ştiam că povara va cădea pe umerii tăi. Totuşi, Edward Larson mai are mult pînă să-mi

dovedească profunzimea unui sentiment.

- Ei bine, nu şi-ar permite în faţa ta, zise ea înfierbîntată. Este un om rezervat. Să ştii că nu a fost niciodată o povară să-i port de grijă lui Henry.

- Draga mea copilă, de-abia ceea ce te aşteaptă acum se numeşte povară.

Capitolul 12

Cînd Phoebe şi tatăl ei au ajuns acasă, servitorii alergau grăbiţi să aducă bandaje, apă fiartă şi prosoape, iar menajera trimisese un valet cu trusa medicală sus, în camera domnului Ravenel.

- Merg să vorbesc cu lordul şi lady Trenear, spuse Sebastian, în timp ce se îndrepta spre scări.

Doica Bracegirdle era în hol, cu Justin, care ţinea în braţe pisoiul negru. Felina, deşi pe jumătate sălbatică, stătea blîndă în braţele lui şi privea curioasă de jur împrejurul ei.

- Doică, ai aflat ce s-a întîmplat? o întrebă Phoebe.

- Domnişorul Justin mi-a povestit. Toată casa e pe jar, zise femeia în vîrstă.

- L-ai văzut pe domnul Ravenel, cînd a intrat?

- Nu, milady. Toţi spuneau că mergea singur pe picioare, doar că era cam cenuşiu la faţă. Au trimis după doctor, deşi el s-a opus.

- Rana lui tot sîngerează, spuse Justin. Toate batistele pe care i le-ai dat, mămico, sînt bune de aruncat.

- Nu contează. Bietul domn Ravenel, spuse Phoebe. Mai mult ca sigur va avea nevoie de copci.

- Va sta mult în pat? Eu voi merge cu pisoiul să-l vizităm.

- Justin, mă tem că nu putem să-l păstrăm.

- Oh, ştiu asta deja.

- Bine. Atunci...

- ...dar, mămico, pisoiul mă vrea pe mine.

- Ştiu, puiule, dar...

- Vrea să vină cu noi, în Essex.

Phoebe simţi un junghi în inimă, cînd văzu cît de optimist era micuţul.

- Ştiu, dar el aici îşi face treaba.

- Dar o să facă treabă şi acasă la noi. Sînt şoareci şi în Essex. Mari, urîţi.

- Justin, nu este o pisică de casă. Nu-i va plăcea să stea în casă, cu noi. Va fugi, dacă o vom obliga să stea în casă.

- Ba nu, zise micuţul, îmbufnat.

- E timpul să ne spălăm şi să dormim puţin, interveni doica. Phoebe se uită spre ea şi-i mulţumi din priviri.

- Doică, ai dreptate. Te rog, ia-i pe Justin şi pe pisoi şi mergeţi sus.

- Dar pisica nu poate merge în camera copiilor, protestă doica, pe un ton care nu accepta contraziceri.

- Nici măcar temporar? întrebă Phoebe.

Doica nu se obosi să răspundă, ci îi făcu semn lui Justin să predea pisoiul.

Justin o imploră din ochi pe mama sa:

- Mămico, *te rog*, să nu-mi pierzi pisoiul. Vreau să-l văd după ce mă trezesc.

- Voi avea grijă de el cît timp dormi, spuse Phoebe şi luă din braţele lui creatura deranjată. Aceasta protestă printr-un mieunat prelung şi se ţinu bine cu gheruţele de mîinile care au preluat-o, ca să nu cadă. Fir-ai să fii, rosti Phoebe enervată, iar Justin se întoarse spre ea şi îi urmări fiecare mişcare. Am prins-o, zise Phoebe mai tare, cu capul întors spre băiat. Pisoiul se căţărase temerar pe umărul ei, iar ea îl apucă şi-l strînse bine, ţintuindu-l locului. Gheruţele din spate ale felinei erau bine ancorate în corsajul ei, ca suport suplimentar.

Phoebe reuşi să o ducă la etaj, în camera ei. Ernestine, care cosea ceva la fereastră, veni repede spre ea.

- Ce aveţi acolo? întrebă ea.

- Un pisoi nedomesticit. Justin l-a primit în dar de la fermă.

- Dar ador pisicile! Pot să o iau eu?

- Încearcă măcar. Cînd Phoebe a încercat să

desprindă pisoiul de pe rochie, animalul speriat şi-a înfipt şi mai adînc gheruţele, astfel că lupta lor era inegală, iar disperarea blănosului evidentă. Phoebe renunţă şi se aşează pe covor, la fereastră. Ernestine, dă fuga la bucătărie şi adu ceva de mîncare, ca să o tentezi să plece de pe mine. O sardină, sau ceva...

- Imediat, milady, zise Ernestine şi ieşi grăbită.

Phoebe rămase singură cu pisica speriată.

- Eşti bună să-ţi desprinzi ghearele din pielea mea? Ca şi cînd ar fi înţeles-o, pisicuţa îşi retrase ghearele. Mulţumesc, zise Phoebe, apoi drept răsplată începu să o mîngîie. Pisicuţa începu să toarcă fericită şi se relaxă, cu capul pe umărul ei, apoi începu să studieze încăperea.

Phoebe constată că partea din faţă a rochiei arăta dezastruos, în urma acţiunii gheruţelor buclucaşe. Curînd reveni şi camerista, cu cîteva bucăţi de carne de pui pe o farfurie, iar pisica sări imediat pe covor şi devoră tot conţinutul farfuriei în cîteva secunde.

- Pisica asta nu pare una sălbatică, după cum a stat în braţe şi a tors, zise Ernestine. Cred că vrea să-şi depăşească propria condiţie în care s-a născut, adăugă ea rîzînd timid. Pisică de hangar, cu vise de a deveni pisică de casă.

- Mai bine nu-mi spuneai asta. Acum, cînd o voi duce înapoi, o să mă simt vinovată. Totuşi, nu putem să o păstrăm aici.

Peste cîteva minute, într-o rochie de serge de culoarea cerului, Phoebe se îndreptă spre aripa casei unde locuiau membrii familiei Ravenel. Întrebă o cameristă unde este camera rănitului şi la capătul unui hol se întîlni cu tatăl ei, lordul Trenear şi doctorul, care stăteau de vorbă.

În pragul unei uşi deschise Phoebe îl recunoscu pe West Ravenel, acum înfăşurat într-un halat de casă verde, pe deasupra pantalonilor. Îi strînse mîna doctorului, apoi bărbaţii au plecat. Phoebe s-a retras într-o nişă de pe hol, apoi a intrat într-un salonaş, unde a aşteptat ca vocile să se îndepărteze, iar cînd holul era deja liber, a ieşit din ssalonaş şi s-a apropiat de uşa camerei domnului Ravenel.

Nu se cuvenea să-l viziteze neînsoţită. Potrivit ar fi fost să-i scrie un bilet, prin care să-şi exprime grija şi urările de sănătate, doar că ea trebuia să-i mulţumească în particular pentru ce a făcut. Mai trebuia să vadă cu proprii ei ochi că totul era în regulă.

Uşa era întredeschisă, iar ea ciocăni timid. Îi auzi glasul baritonal:

- Intră.

Phoebe intră, dar se opri pironită, ca şi cînd ar fi fost atinsă de o săgeată care-i trimise fiori plăcuţi în adîncul feminităţii: West Ravenel era pe jumătate dezbrăcat. Stătea cu spatele la ea, desculţ, în faţa unei chiuvete şi se tampona pe gît şi pe piept cu un prosop

umed. Halatul de casă era aruncat pe scaun, iar el era îmbrăcat doar cu pantalonii, pe care şi-i coborîse îngrijorător de jos, sub brîu.

Henry i s-a părut întotdeauna mai mic fără haine pe el, vulnerabil fără protecţia veşmintelor obişnuite. Bărbatul acesta însă, cu trupul doar muşchi şi pielea bronzată, debordînd de energie, părea de două ori mai masiv. Camera părea neîncăpătoare pentru el. Avea osatura masivă, era înalt, iar cînd se aplecă să ridice o cană din care bău apă, muşchii spatelui desenau o hartă bine definită.

Phoebe nu se putu abţine să nu urmărească în jos linia spatelui. Cum pantalonii erau coborîţi pînă aproape de şanţul dintre fese, se vedea clar că nu poartă lenjerie de corp. Cum poate un gentleman să umble fără indispensabili? Era cel mai indecent lucru pe care l-a întîlnit vreodată. În minte i se perindau imagini fierbinţi, tulburătoare.

- Dă-mi, te rog o cămaşă curată din teancul aşezat în dulap, zise el, simţind că a intrat cineva. Voi avea nevoie de ajutor ca să o îmbrac; mă ţin afurisitele astea de copci.

Phoebe se conformă, iar în stomac simţea zbaterile fluturilor. Scoase o cămaşă din locul indicat şi o examină: era făcută dintr-un material fin, mirosea a săpun proaspăt şi a aer curat. Îşi şterse nervoasă buzele umede, căutînd să scoată cîteva cuvinte.

Domnul Ravenel puse paharul pe masă şi se întoarse, comentînd cu un oftat prelung:

- Doamne, Sutton, dacă vei fi la fel de încet...Cînd o văzu, amuţi şi se schimbă la faţă.

Aerul din cameră era sufocant şi parcă un fulger avea să se prăbuşească între ei.

- Nu sînteţi valetul, reuşi el să articuleze.

Phoebe întinse cămaşa spre el. Se uita la el cu ochi mari, interesaţi, deşi nu ar fi dorit. Dacă spatele lui West Ravenel era fascinant, imaginea din faţă era absolut ameţitoare. Avea *mai mult* păr pe piept decît soţul ei, iar linia subţire a firelor cobora spre buric. Pe antebraţe avea mult păr, iar acesta ascundea braţe puternice.

Făcu un pas spre ea, ca să ia cămaşa. O îmbrăcă lent, calculat, iar ea spuse:

- Staţi, să vă ajut eu.

- Nu trebuie să...

- Dar trebuie descheiaţi nasturii. El rămase nemişcat, pînă ce ea încheie operaţiunea.

Cînd se apropie de ea, în timp ce îmbrăca o mînecă, Phoebe îi simţi răsuflarea fierbinte. Parcă şi-ar fi lipit obrazul şi buzele de perii aceia ondulaţi de pe pieptul lui. Mirosea a săpun, piele de bărbat, pămînt şi iarbă, iar fiecare răsuflare a lui îi trimitea raze fierbinţi în locuri care de mulţi ani nu mai simţiseră căldura.

După ce îmbrăcă acea cămaşă, strîmbîndu-se de cîteva ori, fiindcă evident îl ţineau copcile, Phoebe apucă partea de jos a veşmîntului şi o trase în jos. Întîmplător îl atinse cu degetele pe piept şi iar stomacul pulsă de emoţie. Simţea senzaţii puternice de pe fiecare centimetru de piele şi pînă în măduva oaselor.

- Îmi cer scuze pentru deranj, zise ea, acum ridicîndu-şi privirea. Voiam să văd cum te simţi.

- Sînt bine, spuse el amuzat. Mulţumesc.

Era ciufulit şi arăta atît de atrăgător, deopotrivă fermecător şi dur. Phoebe se apucă să-i încheie nasturele de la o manşetă, iar el rămase perfect nemişcat. Oare cît a trecut de cînd ea nu mai făcuse asta pentru un bărbat? Phoebe îşi aminti cît de dor i-a fost de gestul acesta neînsemnat, dar intim.

- Domnule Ravenel, şopti ea, fără să-l privească, tot ce ai făcut pentru fiul meu...sînt atît de recunoscătoare, încît nici nu ştiu ce să spun.

- Nu trebuie să fii recunoscătoare. Este responsabilitatea unei gazde să nu permită unui taur să-i agreseze musafirii.

- Aş dori să pot face şi eu ceva în schimb. Aş vrea...Phoebe roşi, fiindcă de-abia acum realiză că prezenţa ei neinvitată în camera unui bărbat pe jumătate dezbrăcat, apoi mărturisirea pe care tocmai a făcut-o puteau fi interpretate greşit.

Doar că el era un gentleman. Nu au urmat nici ironii, nici comentarii cu dublu înţeles în timp ce ea i-a încheiat şi nasturele de la cealaltă manşetă.

- Mi-aş dori mai mult ca orice să asculţi scuza mea.

- Dar nu ai de ce să te scuzi.

- Mă tem că am, spuse el şi răsuflă prelung. Mai întîi de toate, am să-ţi dau ceva.

Se duse la un dulap din colţul camerei şi scotoci în interior. Găsi o carte pe care i-o aduse ei. Phoebe se uită uimită la carte şi citi pe coperta ei titlul scris cu litere aurii. Coperta era uzată, la fel şi literele erau puţin şterse.

STEPHEN ARMSTRONG: VÎNĂTORUL DE COMORI

Deschise cartea, iar pe prima pagină reuşi să citească propriul ei scris de mînă, din anii copilăriei:

Dragă Henry, atunci cînd te vei simţi singur, caută pe paginile mele preferate sărutările lăsate special pentru tine.

Phoebe închise cartea, avînd senzaţia că paginile albe o orbesc. Fără să se uite, ştia acele cruciuliţe de la sfîrşitul cîtorva capitole.

Domnul Ravenel vorbi din nou foarte duios şi calm:

- Dumneata ai scris asta.

Cum Phoebe nu putea să vorbească, se mulţumi

să dea din cap afirmativ, iar o lacrimă i s-a prelins de pe obraz pe mînă.

- După ce am discutat la cină, mi-am dat seama că Henry al dumitale este cel pe care l-am cunoscut la internat.

- Henry era sigur că dumneata i-ai luat cartea, reuşi ea să spună. Credea că ai distrus-o.

- Îmi pare nespus de rău, spuse el cu umilinţă.

- Nu-mi vine să cred că ai păstrat-o în toţi aceşti ani. Phoebe scoase batista din buzunarul rochiei şi îşi şterse lacrimile. Plîng mult prea uşor, mărturisi ea tulburată. De cînd mă ştiu. Nu-mi place asta.

- De ce?

- Fiindcă trădează slăbiciune.

- Denotă putere, zise el. Oamenii stoici sînt cei slabi.

- Chiar crezi asta?

- Nu, dar am sperat că dacă-ţi spun asta, te vei simţi mai bine.

Rîsul ei cristalin mai opri din lacrimi.

- Ai stat la cină lîngă mine, ştiind ce brută am fost cu Henry, dar totuşi nu ai spus nimic. De ce?

- Am crezut că e mai bine dacă tac.

Chipul lui se lumină brusc.

- Phoebe, şopti el. Numele ei rostit ca un alint i-a provocat senzaţii plăcute. Nu merit atîta bunătate. M-am născut un ticălos şi mai tîrziu am devenit şi mai

ticălos.

- Nimeni nu se naşte ticălos, zise ea. Au existat motive care te-au făcut să te porţi urît. Dacă ar fi trăit părinţii tăi, ei te-ar fi iubit şi te-ar fi învăţat să deosebeşti binele de rău.

- Scumpa mea...nu. Zîmbetul lui ascundea multă amărăciune. De obicei tatăl meu era mult prea beat, ca să-şi amintească de copiii lui. Mama era pe jumătate nebună şi avea simţul moralităţii cam cît are pisica pe care am adus-o acasă azi. Cum nici una din rudele noastre nu a dorit custodia celor doi puşti săraci, eu şi Devon am fost trimişi la internat. Acolo ne petreceam şi vacanţele. Eu am devenit agresiv. Uram pe toată lumea. Henry mă enerva în mod special – era slăbuţ, ciudat, capricios cu mîncarea. Citea tot timpul. I-am furat cartea asta din cutia pe care o ţinea sub pat, fiindcă mi s-a părut că era preferata lui.

Domnul Ravenel făcu o pauză, îşi trecu degetele prin părul răvăşit, apoi reluă:

- Nu am avut intenţia să o păstrez. Voiam doar să-l fac de rîs şi citeam cu voce tare pasaje din ea în faţa lui. Cînd am văzut ce scrie pe prima pagină, ardeam de nerăbdare să-l chinuiesc şi cu asta. Pe urmă am citit prima pagină.

- În care Stephen Armstrong se scufundă într-un puţ cu nisipuri mişcătoare, zise Phoebe cu glas

tremurat.

- Exact. A trebuit să aflu ce se întîmplă mai departe.

- După ce scapă din nisipurile mişcătoare, trebuie să o salveze de crocodili pe iubirea vieţii lui, Catriona.

- Ai marcat acele pagini cu un X.

- Ardeam de dorinţa ca într-o zi un erou să mă salveze de crocodili.

- Iar pe mine mă ardea dorinţa să devin erou. Cu toate că aveam mai multe în comun cu crocodilii, zise domnul Ravenel, scotocind parcă prin cufărul lui cu amintiri vechi. Nu mi-am imaginat că datorită cititului poţi să te schimbi. A fost o călătorie pe covorul magic. Nu l-am mai agresat pe Henry după aceea. Nu-l puteam urî pentru că îi plăcea acea carte. De fapt, aş fi vrut să discut cu el despre ea.

- Lui i-ar fi făcut mare plăcere. De ce nu i-ai vorbit?

- Mă simţeam prost pentru că i-am furat-o şi voiam să o mai ţin la mine puţin. Eu nu am avut niciodată o carte. Se opri din nou şi parcă retrăia acele timpuri. Îmi plăcea cînd găseam semnele făcute de tine pe paginile preferate. Patruzeci şi şapte de sărutări, în total. Îmi spuneam că sînt pentru mine.

Phoebe nu şi-a imaginat vreodată că acea carte a însemnat pentru domnul Ravenel la fel de mult – ba, poate chiar mai mult – decît a însemnat pentru Henry.

Vai, cît de ciudată e viaţa. Nu a visat niciodată că într-o zi va simţi atîta milă pentru el.

- De multe ori cartea aceea m-a salvat de la disperare, spuse el, a fost unul dintre cele mai bune lucruri din copilăria mea. Firește, era un bun furat. Henry a plecat definitiv de la internat, înainte ca eu să mă decid să-i înapoiez cartea. Întotdeauna mi-a părut rău pentru asta.

Phoebe nu dorea pentru el să se mai simtă aşa. Cel puţin nu acum.

- După ce a dispărut cartea lui Henry, i-am dăruit-o eu pe a mea, spuse ea. Aşa a putut să citească aventurile lui Stephen Armstrong ori de cîte ori avea chef.

- Dar tot nu pot să fiu iertat pentru fapta mea.

- Erai un băiat de nouă sau zece ani. Acum Henry ar fi înţeles. Te-ar fi iertat, la fel cum te-am iertat eu.

Domnul Ravenel nu părea deloc recunoscător, ci mai degrabă iritat.

- Nu trebuie să-ţi iroseşti bunătatea pe mine. Sînt o cauză pierdută. Crede-mă, în comparaţie cu celelalte păcate pe care le am, asta a fost doar o picătură într-un pahar. Ia cartea şi primeşte scuzele mele.

- Vreau să o păstrezi, zise Phoebe cu entuziasm. Ca pe un cadou de la Henry şi de la mine.

- Doamne, nu.

- Te rog, trebuie să o primeşti.

- Nu o vreau.

- Ba da.

- Phoebe...nu...la naiba...

Începuseră să-şi dea cartea unul altuia, fiecare refuzînd-o, pînă ce, din mişcările bruşte, cartea ajunse pe jos, iar Phoebe îşi pierdu echilibrul şi făcu un pas înapoi. Din reflex, domnul Ravenel o prinse de mînă şi o trase spre el, moment în care trupurile lor s-au lipit.

Pînă ca ea să tragă aer în piept, gura lui se contopi cu a ei.

Capitolul 13

Cînd era foarte mică, Phoebe a fost surprinsă afară de o furtună de vară; atunci a văzut cum stropii de ploaie doboară la pămînt un fluture. Biata insectă căzuse, mai dădea din aripi, însă era bombardată din toate direcţiile. Nu putea decît să-şi strîngă aripile pe lîngă corpul firav, să se adăpostească şi să aştepte.

Acum bărbatul acesta întruchipa şi furtuna, dar şi adăpostul. El o trăgea într-un abis profund, unde o copleşea un potop de senzaţii – *fierbinte, moale, puternic, dulce, foame, duritate, mătăsos, zvîcnitor*. Se chinuia încordată în braţele lui, neajutorată şi nu ştia dacă trebuie să se elibereze sau să se lipească mai mult de el.

Tînjise după clipele acestea, cînd trupul lui musculos, fierbinte, se contopea cu al ei, senzaţia îi era cunoscută, totuşi neobişnuită.

S-a temut de asta: de bărbatul cu o voinţă şi putere egale cu ale ei, un bărbat care s-o dorească şi

să posede fără pic de milă fiecare centimetru al ei.

Furtuna s-a terminat la fel de brusc cum a început. Şi-a dezlipit buzele de ale ei cu un sunet puternic, lăsîndu-şi libere braţele pe lîngă corp. Ea se clătină, iar picioarele nu mai voiau să asculte, însă el a fost atent şi a susţinut-o.

- A fost un accident, zise domnul Ravenel, gîfîind precipitat.

- Da, înţeleg, spuse ea.

- Cartea căzuse şi...am întins mîna după ea şi...buzele tale erau atît de aproape.

- Hai să nu mai vorbim despre asta. Vom ignora totul.

- Nu s-a întîmplat nimic, zise el, profitînd de acordul ei.

- Da...nu, a fost...poate fi uitat...adică, voi uita totul.

În clipa aceea cuvintele ei i-au limpezit lui mintea. Îşi recăpătă respiraţia şi făcu un pas înapoi, cît să o poată privi mai bine.

- *Poate fi uitat*?

- Nu, zise Phoebe. Adică nu mă voi mai gîndi la asta.

Numai că el părea din ce în ce mai răvăşit, cu fiecare secundă care trecea.

- Acela nu se poate considera un sărut. De-abia începusem.

- Ştiu. Totuşi, a fost foarte plăcut, aşa că nu e nevoie să...

- *Plăcut*?

- Da. Phoebe se întreba oare de ce părea el atît de insultat.

- Dacă în viaţa mea am măcar o şansă să te sărut, zise el dezamăgit, al naibii să fiu dacă va fi un sărut de mîna a doua. Orice bărbat are standardele sale.

- Nu am spus că a fost un sărut de mîna a doua, protestă ea. Am spus că a fost plăcut!

- Un bărbat normal ar prefera să primească un glonţ în fund, decît să-i spună o femeie că a sărutat-o *plăcut*.

- Oh, haide, faci prea mult caz de asta.

- Acum va trebui să o mai fac o dată.

- Ce? spuse ea şi izbucni în rîs, apoi se retrase uşor.

West întinse mîna spre ea şi o opri.

- Dacă nu voi face asta, vei crede că mai bine de atît nu ştiu să sărut. Nu vreau să mă iei drept cine nu sînt.

- Domnule Ravenel...

- Pregăteşte-te.

Phoebe făcu ochii mari de uimire. Presupunea că bărbatul glumeşte. Doar nu vorbea serios...nu-i aşa?

Ochii lui radiau fericire, cînd i-a văzut reacţia. Totuşi cu o mînă o trase spre el, apoi îşi lipi palma pe

spatele ei. Doamne, chiar o va săruta. Confuzia şi anticiparea o ameţeau complet.

- Domnule Ravenel, eu...

- West.

- West, repetă Phoebe, fixîndu-l cu privirea. Trebuia să se elibereze de emoţia din gît, altfel nu putea să continuie. Cred că faci o greşeală.

- Nu, primul sărut a fost o greşeală. Acesta o va repara.

- Dar eu nu... ştii, eu... nu... nu mă îndoiesc de calităţile tale de amant. Mă îndoiesc de ale mele. De mai bine de doi ani nu am mai sărutat pe cineva mai înalt de un metru.

El rîse.

- Atunci va trebui să-ţi ridici privirea ceva mai sus ca de obicei. Îi ridică blînd bărbia şi şopti: strînge-mă în braţe.

În mod inexplicabil, comanda şoptită i-a transmis fiori dulci, amestecaţi cu interes şi nerăbdare. Oare chiar o să-l lase să...?

Da, o voce interioară, ascunsă insista. *Da, nu-l opri, nu te mai gîndi, lasă totul să vină de la sine.*

Doar respiraţia ei din ce în ce mai alertă se auzea în liniştea care i-a cuprins. Ridică mîinile şi îşi lipi palmele pe spatele lui puternic. El îşi duse lent mîna la ceafa ei şi o trase spre el, aplecîndu-se, pînă ce buzele li s-au unit. Presiunea gurii lui era de-abia

perceptibilă, extrem de plăcută, iar formele sinuoase parcă îşi căutau locul perfect pentru împreunare. Neştiind cum să răspundă, ea rămase nemişcată, dar simţea pe gît dezmierdările degetelor lui pricepute, aşa cum soarele ar fi mîngîiat-o cu razele lui.

Nu şi-a imaginat că un bărbat de dimensiunile lui se poate purta cu atîta blîndeţe. Se lipea de ea şi mai mult, insistînd ca buzele ei să-l primească şi într-o secundă Phoebe simţi cum o invadează cu limba. Era o mişcare lentă, iar limba lui se insinua delicat, dar ferm; tresări şi se retrase puţin, speriată.

West nu-i dădu drumul. Îşi frecă uşor obrazul de pielea ei fină, ca să-i simtă barba aspră, însă reacţia ei îl amuză, fiindcă nu voia să o lase să vorbească acum. Exploră gura ei insistent, şocînd-o cu intimitatea pornirii... totuşi, nu era o senzaţie neplăcută. Absolut deloc. Căutarea continuă, mai adînc, dulce şi fiorii o năpădeau intens. Parcă era o harpă, ale cărei corzi sînt atinse de un virtuoz al amorului. Răspundea şi ea acum, rezonînd cu ritmul lui, tatonîndu-l cu limba, tot mai îndrăzneţ.

Îşi ridică mîna, pînă ce dădu de părul lui uşor ondulat la contactul cu gulerul şi îşi trecu degetele prin şuviţele umede. Se pierdea în oceanul de senzaţii provocate de bărbatul care lua ce dorea de la ea.

Ca femeie, deopotrivă soţie, mamă şi văduvă, credea că nu mai are nimic de învăţat. Însă West

Ravenel transforma toată teoria ei despre sărut. Săruta ca un bărbat care a trăit prea repede, a învăţat prea tîrziu şi în sfîrşit, a găsit ceea ce a căutat atît de mult. Oricît se împotrivea, Phoebe răspundea cu trupul, care tînjea după contactul mai profund, total. El o lipi de trupul lui, mulîndu-se pe formele ei, iar cu şoldul percepea erecţia lui agresivă. Deşi îi despărţeau atîtea straturi de material, ea simţea deplin cît de excitat era West.

La un moment dat Phoebe îşi dezlipi gura de buzele lui tot mai flămînde şi pătimaşe. Totuşi, trupul parcă nu mai era al ei. Cu greu reuşea să stea în picioare. Nu mai putea gîndi, aşa că îşi rezemă fruntea pe umărul lui, aşteptînd să i se liniştească bătăile sălbatice ale inimii.

West şopti ceva, cu buzele lipite de părul ei, probabil o înjurătură şi se relaxă treptat, coborî o mînă pe spatele ei, continuă să o mîngîie, cu gîndul să o liniştească. După ce reuşi să-şi domolească şi el respiraţia la un ritm normal, zise pe un ton gutural:

- Nu-mi spune că acum a fost plăcut.

Deşi zîmbea, Phoebe spuse:

- Nu a fost, zise ea. Fusese extraordinar. O revelaţie. Îl mîngîie pe obraz. Şi nu trebuie să se mai repete, au fost cuvintele ei.

West căzu pe gînduri. Drept răspuns, dădu scurt din cap şi întoarse capul, sărutînd-o în palmă.

Phoebe se ridică pe vîrfuri şi-i şopti la ureche:

- Nu eşti deloc un ticălos, însă sărutările tale sînt păcătoase. Imediat ce încheie mărturisirea, Phoebe plecă din cameră grăbită.

Capitolul 14

Evie, ducesă de Kingston, a petrecut o după amiază splendidă la picnic, împreună cu cele trei prietene ale ei, pe domeniul lordului Westcliff. Pe Annabelle, Lillian şi Daisy le cunoscuse foarte demult, în primul ei sezon de baluri la Londra. Stăteau toate pe scaun, în sala de bal şi au considerat că, în loc să concureze pentru atenţiile domnilor, mai bine s-ar ajuta reciproc, astfel că între ele s-a născut o prietenie lungă şi solidă.

Destul de greu reuşeau să se mai vadă în ultimii ani, mai ales de cînd Daisy locuia în America perioade lungi, alături de soţul ei, Matthew. Acesta era un om de afaceri prosper, iar Daisy scria romane de succes, pe care le lansa la New York, dar şi la Londra.

După o zi de discuţii, glume şi depănat amintiri, Evia s-a întors la Eversby Priory foarte bine-dispusă. Avea atîtea noutăţi pe care să i le împărtăşească

soțului ei...inclusiv faptul că protagonistul ales de Daisy pentru noul ei roman era parțial inspirat de el.

- Ideea mi-a venit cînd s-a discutat despre soțul tău la o petrecere, acum cîteva luni, Evie, i-a explicat Daisy. Cineva a remarcat cît de chipeș este Kingston, chiar la vîrsta lui; s-a comentat că e nedrept ca el să nu îmbătrînească nici un pic. Lilian a spus că poate este vampir, iar toată lumea a rîs. Mi-a venit în minte romanul *Vampirul*, publicat acum cincizeci de ani și mi-am propus să scriu ceva asemănător, o versiune romanțată.

- Lilian a spus că nu vrea nimeni să citească despre un amant-vampir. Sînge...dinți, zise Evie și se cutremură.

- Le transformă pe femei în sclave cu puterea lui, comentă Daisy. Doar că este un bărbat bogat, frumos, un duce – așa cum este soțul lui Evie.

Annabelle își exprimă și ea părerea:

- Date fiind aceste calități, se pot trece cu vederea cîteva obiceiuri proaste.

- Annabelle, chiar ai trece cu vederea faptul că soțul tău suge viața din oamenii tineri?

- Cum s-ar numi cartea? întrebă Evie, rîzînd de glumele prietenelor ei.

- *Îmbrățișarea fatală a ducelui.*

Cînd Evie a revenit pe domeniul Ravenel, a găsit-o pe fiica ei mai mare, dornică să-i povestească

tot ce s-a petrecut în dimineaţa aceea.

- Cu excepţia domnului Ravenel, zise Phoebe, nu a fost nimeni rănit. Justin s-a speriat puţin, dar e bine.

- Dar tatăl tău?

- El a rămas detaşat, evident. Toată după amiaza a jucat biliard, apoi a urcat în cameră să se odihnească. Azi dimineaţă a mai spus ceva oribil despre Edward Larson...şi despre Henry!

- Vai de mine, zise Evie, apoi ascultă relatarea şi promise să-l îndulcească pe Sebastian în privinţa lui Edward Larson.

Evie se grăbi să urce în cameră, în căutarea soţului ei. În apartamentul lor spaţios îl găsi cufundat într-o cadă, din care aburii se ridicau. Ţinea un picior ridicat leneş pe marginea căzii, iar într-o mînă ţinea un pahar cu whisky. Părul grizonat de la tîmple îi dădea un aer foarte tineresc, iar silueta perfectă era păstrată prin cîteva ture de bazin în fiecare dimineaţă.

- Ah, draga mea, iată-te. Ţi-a plăcut ieşirea cu fetele?

- Da, spuse ea şi veni lîngă cadă, apoi se lăsă pe genunchi, cît mai aproape de urechea lui. Din cîtea am auzit, nu a fost la fel de aventuroasă ca a ta.

- Ai aflat despre incidentul de la ţarcul vitelor.

- Şi că ai sărit gardul, după Justin.

- Nu a fost nici un pericol. Ravenel s-a luat la

trîntă cu taurul, în timp ce eu am luat băiatul.

- Nu ai nici o zgîrietură? întrebă ea şi sorbi din paharul lui, uşor panicată de ceea ce s-ar fi putut întîmpla. Simţi cum soţul ei îşi strecoară două degete prin decolteul rochiei, la spate şi o trage uşor spre el. Ochii lui albaştri, scînteietori, fierbeau de dorinţă carnală.

- Cred că mi-am scrîntit glezna şi voi avea nevoie de serviciile tale.

- Ce servicii? întrebă ea zîmbind.

- Am nevoie de ajutorul unei cameriste, spuse el şi-i trase mîna în apă. Pentru locurile greu accesibile.

Evie rîse şi se străduia să-şi tragă mîna dintr-a lui.

- Prin locurile *acelea* poţi să te speli şi singur.

- Iubito, spuse el, cu buzele lipite de gîtul ei, m-am căsătorit cu tine ca să nu fiu obligat să le accesez singur. Acum...spune-mi, te rog, unde crezi că e locul care mă doare cel mai tare?

- Sebastian, îl dojenea ea, văzîndu-l cum începe să o pipăie şi să-i ude rochia. O să-mi strici rochia.

- Dacă nu vrei să te dezbraci... O privea insistent şi aştepta.

Evie se ridică şi începu să-şi descheie nasturii din faţă ai rochiei de muselină, pe care o purta. Era imaginea pe care el adora să o admire: soţia lui în timp ce îşi descheia rochia pentru el.

- Spune-mi cum a fost la picnic, zise el şi se cufundă adînc în cadă.

- A fost grozav. Ne-au dus acolo cu nişte trăsuri şi pe nişte dealuri înverzite au fost întinse păturile, iar valeţii au adus coşurile cu mîncare, băutură şi gheaţă la răcitor. Ne-au lăsat acolo să vorbim în linişte cît am dorit. Daisy ne-a povestit de călătoria ei la New York şi despre romanul al cărui personaj l-ai inspirat chiar tu: un vampir!

- Hmm. Nu cred că agreez ideea să devin personaj într-un roman gotic.

- Da, numai că tipul e bogat, frumos şi îşi iubeşte soţia...Nu ştiu ce mă fac cu atîţia nasturi....ce m-ai întrebat?

- Dacă mai ai mulţi, în cîteva secunde mă ridic şi sfîşii de pe tine tot ce a mai rămas nedezbrăcat.

- Sebastian, *nu*. Evie ştia prea bine că soţul ei nu glumeşte. O făcuse de cîteva ori cu veşminte scumpe. Îmi place enorm rochia asta.

- Nici o rochie nu arată la fel de frumos ca pielea ta neacoperită, spuse el, sorbind-o din ochi. Apropo, mai ai douăzeci de secunde.

- Dar nu ai ceas la mînă, protestă ea.

- Eu doar număr bătăile inimii. Grăbeşte-te, iubito, spuse el din ce în ce mai nerăbdător.

- Atunci rupe-o şi gata, zise Evie, exasperată de faptul că nu reuşea să descheie mai repede mulţimea

de nasturi.

La un moment dat auzi un clipocit puternic, rîsul lui cînd a ieşit din cadă şi îl văzu gol-puşcă, stînd nemişcat, cu apa care i se scurgea pe trupul perfect.

- Scumpa mea soţie, spuse el, după ce veni şi o îmbrăţişă tandru. Lasă-mă pe mine să te ajut. Ştii că mă pricep la nasturi...

Ceva mai tîrziu Evie lenevea în braţele lui puternice, satisfăcută după momentele de plăcere şi-i relata:

- Phoebe mi-a spus ce aţi discutat ieri şi era nemulţumită de părerea pe care o ai despre Edward Larson.

- La fel de nemulţumit cum am fost eu cînd am aflat că el a adus în discuţie căsătoria cu ea. Ştiai ceva despre asta?

- M-am gîndit şi eu că o va face, dar nu eram sigură.

- Doamne fereşte să mai am un alt ginere mototol.

- Dar ţineai mult la Henry, zise surprinsă Evie.

- Ca la un fiu, dar asta nu m-a împiedicat să văd că el nu era deloc partenerul ideal pentru Phoebe. Nu exista un echilibru între ei. Nu îi egala puterea voinţei, iar pentru Henry Phoebe era mai mult ca o mamă, decît ca o soţie. Am consimţit la căsătorie doar fiindcă

Phoebe se încăpățîna să nu-l vadă decît pe el. Din motive pe care nu le înțeleg, ea l-a preferat pe Henry, sau pe nimeni altul.

- Phoebe își dorește acum un bărbat cu totul diferit de primul.

- Nu știu ce să zic, dar nu voi accepta ca nepotul meu să fie crescut de un nevertebrat.

- Sebastian, zău, spuse Evie rîzînd.

- Vreau pentru ea un partener ca West Ravenel. Un bărbat sănătos, cu mintea strălucitoare și bărbăție din belșug. O să-i facă bine în mod sigur.

- Hai să o lăsăm să hotărască singură ce alege.

- Ar fi bine să aleagă repede, altminteri Westcliff o să-l ademenească pentru una din fetele lui.

Acesta era Sebastian. Un autoritar, care nu pierdea timpul să ia o decizie; aceasta era trăsătura principală a bărbaților ca el, extrem de bogați și puternici. De aceea soția lui încerca adeseori să-i aducă aminte că fiecare om are dreptul să aleagă.

- Dar nu și cînd se înșeală evident, comenta el adeseori.

- Chiar și atunci, insista ea. De cele mai multe ori el avea dreptate, iar poziția lui Evie devenea dificilă. Cu toate acestea, nici ea nu ceda prea ușor. Și mie îmi place domnul Ravenel, dar nu știm multe din trecutul lui.

- Ba eu știu totul despre el.

- Poate că de aceea simt atracţie unul faţă de celălalt.

- Nu i-ai văzut azi dimineaţă împreună.

- Sebastian, te rog să nu te amesteci.

- *Eu*, să mă amestec? spuse el indignat. Evie, dar cum îţi trece prin cap una ca asta? Din cînd în cînd încerc să ajustez o situaţie de la care aştept un rezultat, în beneficiul copiilor mei, însă asta nu înseamnă că mă amestec.

- Atunci spune cum se numeşte?

- Dragoste părintească, zise el rîzînd şi o sărută, ca să-i închidă gura.

Capitolul 15

În dimineaţa de după turul fermei, în faţa conacului Eversby Priory s-au adunat o mulţime de trăsuri şi cai. Majoritatea oaspeţilor care au participat la nuntă plecau acum. Familia Challon mai rămînea încă trei zile, ca să se cunoască mai bine cu familia Ravenel.

- Draga mea, îi spunea Merritt lui Phoebe la micul dejun, eşti absolut sigură că nu vrei să vii să stai la noi, la Stony Cross Park? Eu şi domnul Sterling vom rămîne acolo o săptămînă şi ne-ar plăcea să vii şi tu cu copiii.

- Mersi, Merritt, dar aici mă simt foarte bine...am nevoie de puţin timp, după agitaţia nunţii şi atîta lume în jurul meu.

- Se pare că puterea mea de convingere nu o egalează pe cea a vrăjitorului cu ochi albaştri.

- Ba nu, protestă Phoebe. Nu are nici o legătură cu el.

- Nu strică să mai flirtezi şi tu, sublinie interlocutoarea ei. Gîndeşte-te la asta ca la o perioadă de acomodare, pentru reintrarea ta în viaţa socială.

După ce şi-a luat la revedere de la prieteni şi cunoştinţe, Phoebe i-a luat pe Justin şi pe bona Bracegirdle la o plimbare matinală, cît încă nu se făcuse prea cald.

Cu o zi înainte Phoebe a avut de gînd să ducă înapoi la hangar pisica luată de fiul ei, dar tot ieri felina dispăruse la un moment dat, după amiaza. Ernestine a dus-o afară, susţinînd că pisica simte "chemarea naturii", unde trebuie să-şi facă nevoile, iar mai tîrziu nimeni nu a mai adus-o în casă.

Phoebe voia să iasă să o caute, dar spre seară a auzit la uşă nişte gheruţe, iar cînd a deschis-o, a văzut o pereche de ochişori, care cerşeau mîncare. După două porţii de resturi aduse de ea de la bucătărie, Phoebe s-a înduioşat de revenirea pisicii, mai ales cînd a văzut-o cum se întinde pe covor, acum sătulă.

- Nu cred că vrea să se întoarcă în hangar, spuse Justin, uitîndu-se cu afecţiune la pisicuţa căţărată pe umărul lui Phoebe.

Doica împingea căruciorul în care dormea Stephen.

- Hangarul este casa ei, spuse Phoebe, iar ea se bucură că va ajunge acasă, la fraţii şi surorile ei.

- Nu mi se pare fericită, insista Justin.

- Ba este, zise Phoebe. Au! Fir-ar să fie, uite ce-mi face pe rochie! Pisicuța se cățăra tot mai sus pe umărul ei, evident, ajutîndu-se de gheruțele ascuțite. Doică, aș vrea să o așezăm în cărucior, la picioarele lui Stephen, pentru că are loc destul și ea.

- Pisica nu se urcă în cărucior cu copilașul, o anunță doica definitiv.

Din nefericire, planurile de a readuce pisica în mediul din care venise s-a dovedit un eșec, fiindcă odată ajunși la locație, Phoebe a lăsat pisica jos, iar aceasta nu părea deloc fericită.

- Uite și cîțiva prieteni, du-te să te joci cu ei, o îndemna ea, împingînd-o ușor din spate spre o pisică tărcată, aflată la ușa hangarului. Cînd a văzut pisica adusă, cea de acolo a scuipat-o și a plecat, ofensată. Pisica neagră s-a luat imediat după Phoebe și se freca de picioarele ei, plină de optimism. Nu, îi spunea ea, fugi. Du-te, nu poți să vii cu noi.

În zadar o tot gonea, fiindcă pisicuța se tot ținea după ei, ba mai mult, începuse să miaune cu glas tînguit, iar Phoebe înțelese că plimbarea lor prin pădure și pe malul unui izvor nu va fi chiar așa cum a planificat-o de acasă.

Luă pisicuța și o instală pe umărul ei, dar ghearele ascuțite o făcură să tresară de durere, așa că așeză felina la picioarele lui Stephen și-i spuse doicii, cînd o văzu că se pregătește să protesteze vehement:

- Mă ocup eu de Stephen.

- Milady, vreți să împing căruciorul cu pisica în el? zise ea revoltată.

- Exact. Altfel voi ajunge acasă plină de răni și fără rochie.

- Mămico, înseamnă că păstrăm pisica? întrebă Justin, dintr-o dată radiind de bucurie.

- Numai pînă cînd voi găsi pe cineva care să-i poarte de grijă la hangar. Îl ridică pe Stephen din căruț și-l îndemnă: hai să mergem împreună, dragul mamei. Copilul era bucuros că merge alături de mama sa și gîngurea, mai ales că văzuse pisicuța, pe care a vrut să o mîngîie, dar nu a reușit.

Cînd a văzut cum pisica scoate capul din cărucior, ca să se uite afară, Stephen a început să rîdă cu poftă și a dat fuga spre felină, încercînd să o apuce de codiță.

- Ah, nu, zise Phoebe, care-l ridicase înainte să poată face gestul traumatizant. Poartă-te frumos cu pisicuța.

- Kitty, exclamă Stephen entuziasmat.

- Hai să mergi și tu pe lîngă cărucior, îi spuse mama lui, apoi îl lăsă pe jos. Au continuat plimbarea pe malul unui izvoraș, lîngă care se întindea un covor de flori frumos colorate.

- Mămico, vreau să mă bag cu picioarele în apă, spuse Justin.

- Ne oprim aici cîteva minute? o întrebă Phoebe pe doică. Femeia, deja obosită, încuviință, fiindcă la vîrsta ei avea nevoie de puțină odihnă.

Justin se aplecă să-și scoată pantofii și șosetele, iar din aval se auzea un fluierat strident. Phoebe se uită în direcția de unde venea sunetul și văzu un bărbat, care se plimba și el pe malul apei și fluiera dezinvolt. Avea pe cap o pălărie uzată, cu boruri late și nu i se vedea fața. Era înalt, cu o alură atletică și avea un mers ușor săltat. Cum i se vedeau poalele cămășii de in, șifonată și udă, ieșită din pantaloni, era clar că fusese să înoate.

- Poate ar fi bine să nu ne oprim, totuși, zise ea, brusc panicată de apariția neașteptată; se gîndea că pentru acest bărbat puternic nu ar fi fost nici o problemă să atace două femei cu doi copii, dacă ar fi vrut. Vino, Justin.

Spre mirarea ei, băiatul nu o ascultă, ba chiar alergă spre necunoscut, țopăind de bucurie.

Cînd bărbatul ridică încet capul, rîsul lui o înfioră, fiindcă îl recunoscuse.

- Oh, făcu ea și se uită de-a dreptul în ochii lui West Ravenel, care-i puse pe cap lui Justin pălăria șifonată și îl luă în brațe, ținîndu-l suspendat pe un șold, iar acum venea agale spre ea.

Capitolul 16

Phoebe nu-l mai văzuse pe West de ieri, cînd l-a vizitat în camera lui. Şi cînd el a sărutat-o, însă ea trebuia să uite momentele greu de uitat. Mai ales că acele senzaţii i se impregnaseră în piele şi reveneau obsesiv, constant, stimulînd-o într-un fel pe care ea nu ştia cum să-l ignore. Şi acum mai simţea presiunea buzelor lui, dar şi mîngîierile – senzaţia se amplifica pe măsură ce el se apropia de ea.

Justin vorbea cu el şi-i povestea despre felina care i-a urmărit, iar acum se instalase în căruciorul lui Stephen.

- ...ştii, dar Drace nu a vrut să rămînă acolo. S-a ţinut după noi şi uite-o unde stă acum.

- Drace? De ce i-ai pus numele ăsta?

- Pentru că mami aşa spune mereu cînd îşi înfige gheruţele în rochia ei şi o găureşte.

- Biata mami, zise West amuzat. Imediat aruncă o privire spre Phoebe.

Ea şi-a propus ca la următoarea lor întîlnire să-şi păstreze calmul şi să fie politicoasă, doar că planul se evaporase, iar bucuria care-i umplea sufletul era egală cu plăcerea de a-l revedea. West dădu bineţe doicii şi se aplecă spre cărucior, zîmbind spre pisicuţa care lenevea liniştită. Îl lăsă jos pe Justin şi se lăsă pe vine în faţa lui Stephen.

- Salut, Stephen, îi spuse pe un ton blînd. Ce flăcău chipeş eşti. Ai ochii mamei tale.

Puştiul se ascunse în spatele mamei, apoi făcu timid un pas înainte şi zîmbi, lăsînd vederii un şirag de dinţişori perlaţi.

Phoebe observă pe braţul lui West o zgîrietură urîtă şi-l întrebă îngrijorată:

- Domnule Ravenel, ai avut un accident? Ce ai păţit la braţ?

- Este ziua cînd spălăm oile. Una din ele m-a călcat pe mînă cînd a încercat să se răsucească în ţarc.

- Dar rana de la şold cum este? Presupun că a intrat multă mizerie în ea, mai ales dacă ai ajutat la spălatul oilor.

- Nu mă deranjează absolut deloc, zise el amuzat de grija pe care ea i-o purta.

- Cum speli oile? îl întrebă Justin, care devenise din ce în ce mai curios.

- Le facem o cadă specială, din lemn, cu nişte uşi batante. Unii din noi stau în apă pînă la brîu, iar

ceilalţi trag oile în balta de spălat şi ni le predau. Treaba mea este să răsucesc oaia pe spate şi să-i spăl bine corpul, pînă rămîne lîna curată. Majoritatea oilor se simt bine la spălat, dar unele se luptă cu noi, să rămînă în picioare.

Discuţia celor doi a continuat, iar tema a fost răsturnarea oilor cu picioarele în sus. West i-a explicat cu detalii şi exemplificări cum ia oile, apoi le trînteşte la pămînt . Amuzat de întrebările micuţului, West a început să alerge după el, ca să-l prindă, iar Justin chicotea şi se ascundea pe după copaci, pînă ce West a pus mîna pe el, l-a luat pe sus şi l-a aşezat în albia pîrîului, spunîndu-i că aşa procedează şi cu oile, ca să le spele.

Phoebe îi privea uimită, dar şi amuzată.

- Uite, acum o să-i arătăm şi lui mami cum se face, spuse el şi, fără să-i dea lui Phoebe ocazia să spună ceva, o ridică în braţe şi o strînse la piept. Şocul produs de gestul lui nu o amuţi complet, aşa că şuieră printre dinţi:

- Să nu îndrăzneşti, şopti ea, deşi se îneca de rîs, dar se şi zvîrcolea, să se elibereze. Dumnezeule, miroşi groaznic – pune-mă jos, brută...striga ea şi rîdea, cum nu o mai făcuse din copilărie. Îl ţinea de gît, ca să nu cadă şi cu greu mai vorbea: dacă îmi dai drumul în apă....te trag după mine!

- Chiar că merită, spuse el şi se îndreptă spre apă.

Nimeni, niciodată nu o "manipulase" vreodată pe Phoebe astfel, cel puțin în viața de adult. În zadar îl tot împingea și se zbătea să scape; brațele lui era chingi de oțel.

- Să știi că nu te iert! îi tot striga ea, dar degeaba. Vorbesc serios!

Buzele lui West erau exact în dreptul urechii ei și o gîdilau continuu.

- Presupun că nu ești suficient de mare pentru o demonstrație de spălat oile. Ești mai ușoară decît un miel, îi șopti el pe un ton care sugera mai degrabă un compliment, decît un reproș. Se opri și rămase cu ea așa, țintuită în capcana momentului, practic îi furase o îmbrățișare, după care o lăsă ușor cu picioarele pe pămînt. Ușurel, zise el. Nu aveam de gînd să te las în apă. Biată mielușea, chiar te-am speriat? întrebă el ușor în glumă, însă tandrețea vocii lui o înduioșă.

Deși era în siguranță și pe o suprafață sigură, Phoebe simțea că brațele nu vor să coboare și rămîn acolo, în jurul gîtului acestui bărbat, care-i oferea preludiul unui refren nescris încă. În cele din urmă făcu un pas înapoi.

Justin veni din spate și se lipi de fusta ei, apoi veni și Stephen, foarte voios că și-a văzut mama antrenată într-un joc copilăresc.

- Noi mai rămînem aici, să ne jucăm cîteva minute, îi spuse ea lui West, mai mult ca o invitație.

Eşti binevenit să ne ţii companie, dacă vrei.

- Chiar sînt invitat? întrebă el oarecum nesigur. Phoebe realiză după tonul lui că nu era prea sigur de ea, nici acum, după demonstraţia ludică a bărbatului dispus să o cucerească.

- Da... rămîi.

În doar cîteva minute West se plimba deja cu Justin prin apa rîului, din albia căruia adunau pietricele interesante. Phoebe se descălţase şi ea, iar acum stătea cu Stephen pe genunchi şi urmărea jocul luminilor pe pămînt. Doica stătea întinsă pe o păturică, la umbră şi moţăia.

Pisicuţa neagră ieşise din cărucior, iar acum venise lîngă ea şi îşi freca boticul de cotul ei. Stephen o văzu şi exclamă extaziat:

- Kitty!

- Uşurel, îi spuse ea, cînd îl văzu cum o apucă de codiţă. Uite, trebuie să o mîngîi aşa...Phoebe îi arătă micuţului mişcarea, cu mînuţa lui, iar el începu să mîngîie pisica pe spate. Auzi cum toarce? Îi place...

- ...sînt maluri din calcar, îi explica West lui Justin. Amîndoi stăteau pe vine, cu picioarele în apa puţin adîncă, iar Justin examina o pietricică indicată de West. Vezi, s-a format din scoici ale unor fiinţe atît de micuţe, încît nu le vezi decît cu un microscop, adăugă el.

- Ştiu povestea. Noe şi arca lui.

- Dar povestea a început mai demult de ea.

- Cît de demult?

- Cu milioane de ani în urmă.

- Eu nu ştiu să număr decît pînă la zece, spuse Justin.

- O să înveţi mai tîrziu. Acum hai să mai ieşim din apă.

- Dar mai vreau pietricele.

- Ai destule în buzunare. O să-ţi cadă pantalonii de greutatea lor. Hai să i le arătăm lui mami.

Phoebe admiră cele cîteva pietricele aduse de Justin şi revărsate pe păturică. Îl întrebă pe West.

- De unde ştii atîtea lucruri despre cum s-a format calcarul?

- Păi a trebuit să studiez, de cînd cu mina de pe domeniul meu. Înainte să începem excavaţiile, m-am consultat cu experţi în minerit şi cu geologi.

La un moment dat, fiindcă nu prea era băgat în seamă, micul Stephen începu să scîncească, iar doica se trezi din moţăială. Phoebe o linişti.

- Lasă, doică. Mă ocup eu de el. Justin, mergi la cărucior şi vezi că avem acolo săculeţul cu jucăriile lui. Cînd a văzut săculeţul uzat şi jucăria promisă, Stephen a protestat şi a continuat să scîncească, aparent fără vreun motiv.

West profită de momentul nefericit şi-l luă pe micuţ de subsuori, apoi îl lipi de piept şi şopti:

- De unde-i supărarea asta? Bietul de tine, spuse el, cînd văzu că micuțul s-a oprit din plîns. Cum îți oferă ei jucăriile astea vechi, cînd aici sînt atîtea pietricele interesante? Da, ce tupeu...cîtă răutate...West se maimuțărea în fața micuțului, iar acesta începuse să întindă mînuțele spre obrajii lui aspri, de care puștiul părea tare interesat. Phoebe îi privea uimită, mai ales că Stephen se simțea bine în brațele acestui străin, care-l copleșea cu atenție. West îl ridică deasupra capului și începu să-l rotească în aer, apoi îl coborî și-și lipi gura pe burtica lui, scoase niște pufnituri stranii, care îi produceau copilului un rîs molipsitor.

- Lasă-l jos, domnule Ravenel, să nu amețească.

- Nu cred. Văd că se amuză și-i place.

- Da, cum îi place să ia de pe jos mucuri de țigări, comentă Phoebe.

- Fiecare din noi are obiceiuri proaste, spuse West și îl puse pe Stephen pe genunchi. Justin, hai că avem treabă, spuse el și ridică de jos un băț de un metru lungime.

- Ce faci cu bățul? întrebă Phoebe.

- Alungăm crocodilii din zonă, spuse el. Îi dădu bățul lui Justin. Dacă apare vreunul, lovește tare cu bățul în el.

Phoebe se pregătea să spună că nu existau crocodili în Anglia, dar tăcu și-i urmări pe toți trei,

cum merg agale pe cărăruia spre pădure.

- Ăsta e un bărbat pe cinste, se auzi glasul doicii.

- E un bărbat *prea* pe cinste, zise Phoebe reflectînd.

- Să ştii că se vorbeşte bine despre el la bucătărie, o informă doica. Privea şi ea cum bărbatul masiv îl ţinea pe micuţ în braţe, iar lui Justin îi arăta tot felul de nimicuri din natură, iar acesta îl asculta atent şi mergea liniştit alături de el.

- Doică, spuse Phoebe zîmbindu-i femeii, cred că nu e deloc îmblînzit.

- Ei, milady...nu există pe pămînt un bărbat pe care să nu-l poţi struni.

- Nu caut un bărbat pe care să-l strunesc. Îmi doresc unul cizelat, care ştie să se stăpînească, spuse ea şi culese cîteva fire de muşeţel, pe care le frămîntă în palme, apoi mirosi adînc. Mai ales că ştii bine ce m-a rugat să fac Henry.

- Nu, milady. Nu am uitat nici că a repetat rugămintea cînd mai avea puţin de trăit. I-aţi fi promis orice, doar ca să-i uşuraţi sufletul.

Phoebe se simţea în largul ei cînd vorbea despre Henry cu doica. Era şi doica lui, care l-a îngrijit de cînd se născuse şi pînă a murit.

- Henry s-a gîndit bine la viitorul meu, reflecta Phoebe. A văzut avantajele unei căsătorii cu Edward, care are reputaţia unui gentleman de calitate şi va da

un exemplu perfect băieților, pentru mai tîrziu.

- Știi că adeseori un pantof nou îți face băşici.

- Eu am crezut că eşti în favoarea căsătoriei mele cu vărul lui Henry. Edward îi seamănă foarte mult.

- Nu zău, milady?

- Ba da. Doar îl cunoşti şi pe el de cînd era copil. Este aproape la fel ca Henry, doar mai puțin capricios.

Edward era şi el tînăr; un adevărat gentleman de modă veche, curtenitor şi calculat, incapabil să facă vreo scenă. De cînd îl cunoştea, Phoebe nu l-a văzut niciodată că se enervează. Nu trebuia să-şi facă griji că o va înşela, sau că va fi rece cu ea, nici neatent. Firea lui nu cunoştea aceste atitudini. Era uşor să se vadă mulțumită alături de Edward.

Partea mai grea era să-şi imagineze cum ar fi să se culce cu el. Mintea ei nu putea să-şi imagineze nici măcar o scenă. În privința lui West Ravenel, însă, lucrurile stăteau exact invers. Cînd se gîndea că ar putea dormi în acelaşi pat cu el, i se usca gura şi pulsul i se accelera.

Răvăşită şi tulburată, din pricina direcției în care o luaseră gîndurile ei, Phoebe îi dădu doicii buchetul cu flori de muşețel.

- Mă duc să văd ce fac domnul Ravenel şi copiii. Presupun că deja i-a învățat să se joace cu cuțite şi chibrituri.

West şi micuții erau lîngă un bolovan, pe malul

rîului, toți trei plini de noroi și murdari. Stephen stătea în poala lui West, iar hăinuțele lui nu mai erau deloc albe. Făcuseră niște ziduri din pietre de rîu, dar și un mic dig, iar Justin se folosea de băț ca să devieze cursul apei, care se aduna într-o mică baltă.

- Eu i-am luat din mînă o pietricică, iar tu i-ai dat zece în plus lui Stephen?

- Șșt, făcu West fără să se întoarcă spre ea. Să nu întrerupi un bărbat cînd muncește.

Stephen luase cu ambele mînuțe o piatră mai mare, pe care se străduia să o așeze deasupra celor care formau digul și chiar se pricepea la asta. West o aranjă doar puțin, ca să nu cadă înapoi în apă.

- Bravo ție, îl complimentă West.

Justin îi dădu lui Stephen încă o piatră, iar acesta o manevra cu o dibăcie tipică micuților care sînt absorbiți de activitatea desfășurată. Phoebe îi urmărea uimită și fermecată de interesul pe care îl aveau băieții ei față de acest proiect.

De la moartea tatălui lui, care nici nu l-a cunoscut, ea îl cocoloșise și-l protejase prea mult pe fiul cel mic. Îl înconjurase cu obiecte frumoase și îi crease o zonă de confort. Nu i-a trecut prin gînd că poate el ar dori – sau ar avea nevoie – să se joace și cu pietre, bețe murdare și noroi.

- O să devină constructor, declară West. Sau excavatorist.

- Norocosul de Stephen, interveni Justin. Aş dori să am şi eu o slujbă într-o zi.

- Şi de ce nu poţi să ai? îl întrebă West.

- Eu sînt viconte. La asta nu am voie să renunţ niciodată.

- Un viconte poate avea şi o slujbă.

- Chiar aş putea? întrebă Justin, făcînd o pauză de alimentat cu pietre.

- Poate că va fi o profesie onorabilă, se amestecă blînd Phoebe, cum ar fi cea de diplomat sau avocat.

West o privi ironic.

- Bunicul lui este de ani de zile proprietarul unui club cu jocuri de noroc din Londra. Din cîte înţeleg, este implicat zilnic în administrarea localului. Asta este tot pe lista ta de profesii onorabile?

- Îl critici pe tatăl meu? se aprinse Phoebe.

- Dimpotrivă. Dacă ducele s-ar fi lăsat constrîns de aşteptările nobilimii, probabil că nu ar mai avea un bănuţ pe numele lui. Realitatea este că el conduce clubul şi este şi duce totodată. Ceea ce înseamnă că Justin, cînd va deveni major, va putea să aleagă orice profesia doreşte. Chiar şi una "deloc onorabilă".

- Vreau să devin geolog, se precipită Justin. Sau dresor de elefanţi.

Phoebe îl săgeta cu privirea pe West.

- Şi cine se va ocupa de domeniul familie Clare?

- Poate că Stephen. Sau tu, zise el zîmbind.

Apropo de asta: mîine trebuie să mă ocup de registrele contabile. Ai vrea să arunci o privire pe situaţia financiară a proprietăţii?

Phoebe ezită, fiindcă şi-ar fi dorit să-i scoată din cap fiului ei asemenea idei îndrăzneţe, dar era tentată să-i accepte oferta lui West. I-ar fi de un real folos să înveţe sistemul de contabilitate al fermei şi ştia că doar el îi putea explica, astfel încît să înţeleagă totul.

- Acolo vom fi singuri? întrebă ea.

- Mă tem că da, răspunse el pe un ton scăzut, ca şi cînd s-ar fi referit la ceva revoltător. Vom fi doar noi doi, în birou, aplecaţi peste nişte detalii lascive despre estimările veniturilor şi cheltuielilor. Apoi vom trece la materiale mai plăcute...inventaruri...tabele cu rotaţia culturilor...

Bărbatul acesta nu rata nici o ocazie să o ia peste picior.

- Da, zise Phoebe. O să merg cu tine. Scoase două batiste din buzunar. Una pentru mîinile lui Stephen şi alta pentru ale lui Justin.

- Dar pentru mine? o întrebă el. Nu vrei să am şi eu mîinile curate?

Phoebe mai scoase o batistă din buzunar.

- Eşti ca un magician, îi spuse el. Phoebe plecă zîmbitoare spre locul unde poposiseră.

Îi zise doicii, care tocmai se apucase să strîngă păturica de pe jos:

- Acum o să ne întoarcem acasă. Ai grijă, să nu faci caz cînd o să-i vezi pe băieţi. Amîndoi sînt murdari, dar s-au distrat de minune. Ai văzut unde a plecat pisoiul?

- Este sub cărucior, milady.

Phoebe se aplecă şi de sub cărucior au apărut doi ochi care o priveau cu mirare. Avea în gură o jucărie de pluş, cu care se jucase şi pe care acum o lăsă în faţa lui Phoebe. Jucăria era sfîşiată, de nerecunoscut, însă Phoebe zise:

- Mulţumesc, drăguţo. Ce frumos că ai adus-o. Luă apoi pisica, iar aceasta nu se mai folosi de gheruţe. Cred că va trebui să rămîi cu noi, pînă vom pleca din Hampshire. Deoarece tot nu eşti pisică de casă, nu vei putea merge cu noi în Essex. Planurile mele au fost stabilite...şi nimic nu le va modifica.

Capitolul 17

Nu eşti deloc un ticălos, însă sărutările tale sînt păcătoase.

De cînd Phoebe i-a şoptit la ureche această declaraţie, West s-a aflat într-o stare specială. Fericire. Supărare. Dezechilibru, agitaţie, foame, arşiţă. Se trezea de mai multe ori în puterea nopţii, dorindu-şi să fie dimineaţă.

Asta îi amintea de zilele cînd bea încontinuu, pînă ce-şi pierdea minţile, apoi se trezea din beţie şi se vedea într-o cameră întunecoasă, uluit şi mahmur. Nu mai ştia nici ziua, nici ora care era, nici măcar locul unde era. Nu-şi mai amintea nimic, nici măcar plăcerea care l-a adus în locul unde se afla.

Stătea la birou, în camera de lucru, avînd în faţă teancuri de dosare şi documente înfoliate. Era încăperea lui preferată din casă, un spaţiu unde pereţii erau plini cu rafturi de bibliotecă. Înăuntru mirosea a cerneală, carton şi pergament. Lumina solară intra

filtrată de o fereastră cu ochiuri de sticlă colorată, de mărimea unei palme.

De obicei era fericit în singurătatea lui de aici. Îi plăcea să se ocupe de contabilitate; îl ajuta să înțeleagă situația de la fermă. Cu toate astea, în acest moment interesul lui era concentrat în jurul lui Phoebe. Știa că trebuie să fie ori alături de ea, ori foarte departe de ea. O cale de mijloc era curată tortură. Dacă știa că ea se afla în aceeași casă, sau într-un loc accesibil lui, îl ardea pielea să o găsească.

Ieri dimineață, cînd West a întîlnit-o în mod neașteptat, a tresărit, fulgerat de o senzație intensă de fericire, amestecată cu plăcere dureroasă, profundă. Atît de frumoasă era acolo, pe malul rîului, asemănătoare cu o floare, așa cum erau irișii de la marginea apei.

Cu toate că greșise enorm în viața lui și numai Dumnezeu știa cît, gestul cel mai tragic a fost că a sărutat-o. Nu putea să-și revină după acest gest. Și acum îi simțea părul în palmă, cînd o susținuse de ceafă. Fiecare sărutare timidă a ei, dăruită cu atîta sinceritate, constituia pentru el o promisiune. Se străduise să se poarte cu ea delicat, să fie blînd, cînd de fapt trupul ar fi devorat-o cu totul. Parcă se născuse doar ca să-i provoace ei plăcere, gura lui se mula perfect pe buzele acelea cu aromă florală.

Cît despre reciprocitate, West nu-și permitea

iluzia că Phoebe simte acelaşi lucru faţă de el. Percepea la ea o atracţie, dar nu semăna cu pasiunea lui. Mai bine aşa, date fiind problemele pe care oricum le avea şi fără să se gîndească la el.

- Uite extrasele bancare cele mai recente şi lista cu investiţiile, se auzi vocea fratelui său. Devon intrase în cameră cu un dosar în mînă. Pînă acum toate sfaturile pe care ni le-a dat Winterborne au dat rezultate, mai ales cele cu acţiunile la calea ferată şi materiile prime. Problema este doar la proprietatea din Norfolk.

Devon moştenise o casă şi teren în Norfolk, iar din păcate ultimii trei conţi au neglijat administrarea domeniului, la fel cum au făcut cu toate celelalte. Terenurile ajunseseră într-o stare avansată de paragină, deşi au fost fertile, iar conacul în stil georgian a fost abandonat şi închis.

- Acolo mai sînt doar trei familii de arendaşi, îl informă Devon, iar impozitele anuale ne costă mai mult decît scoatem profit. Am putea să vindem proprietatea, sau...ai putea să faci tu ceva cu ea.

- Ce naiba vrei să fac eu cu ea? întrebă sceptic West.

- Poţi să-ţi stabileşti domiciliul acolo. Casa este încă în stare bună şi pare potrivită pentru genul de fermă experimentală de care tot vorbeşti. Ai putea să tocmeşti şi noi arendaşi, care să-ţi producă venituri.

Dacă o vrei, este a ta.

West zîmbi. Era copleşit de generozitatea fratelui său, care-l tot copleşea cu complimente şi recompense pentru contribuţia adusă la prosperitatea domeniilor moştenite.

- Vrei să scapi de mine? îl întrebă West.

- Niciodată. Era sincer. De ani buni nu se aveau decît unul pe altul – legătura dintre ei era indestructibilă. Doar că mi se pare că vei dori ca într-o zi să ai şi tu viaţa ta, în intimitatea şi confortul casei tale. Alături de o soţie şi de copii.

- Oricît de mult aş aprecia cadoul pe care vrei să mi-l faci, din dorinţa să scapi de impozite...începu West.

- Îmi asum eu impozitul, pînă ce vei ajunge să scoţi profit. Poţi să angajezi un administrator acolo, ca să te ocupi şi de restul proprietăţilor noastre.

- Devon, nu-mi eşti dator cu nimic.

- Îţi sînt dator pe viaţă, în sensul propriu. Vreau ca viaţa ta să fie la fel de împlinită ca a mea. Trebuie să-ţi încropeşti şi tu o familie.

- Mai e mult pînă ce voi hotărî că trebuie să mă însor.

- Ce părere ai de lady Clare?

- Poate peste cinci, zece ani o să am o relaţie cu ea, zise West. După ce o să devină plictisită de următorul ei soţ. Deocamdată, nu mi se pare destul

de pregătită pentru gustul meu.

- Haide; cînd intră ea în cameră, ţi se aude inima bătînd.

- Las-o baltă, spuse West.

Devon părea îngrijorat pentru fratele său, dar şi exasperat de el. Era acea privire a fratelui mai mare, pe care o avea ori de cîte ori îl surprindea pe West că agresează pe cineva în anii de şcoală.

- West, ştii bine că dintotdeauna eu ţi-am luat partea. Nu ai nimic de pierdut, dacă-mi spui adevărul.

- Cred că m-am îndrăgostit de ea, zise West, după ce-şi rezemă capul pe ambele mîini împreunate pe birou. Asta, sau am probleme la stomac şi transpir necontrolat. Un lucru, însă este sigur: nu mă interesează să mă însor şi să mă reproduc. Bine că tu ai reuşit să te ridici deasupra condiţiei pe care o avem din naştere. Tu eşti un soţ perfect şi printr-o minune, vei fi un tată excepţional. Nu vreau să provoc destinul, călcînd pe urmele tale.

- Ce te opreşte? Faptul că ai fost un afemeiat?

- *Tu* ai fost afemeiat. Eu am fost o epavă. Doi ani de conduită decentă şi moderaţie nu pot să şteargă o istorie personală tumultuoasă.

- Acum nu mai contează.

- Ba da. Imaginează-ţi-l pe Justin peste cîţiva ani, cînd se va întîlni cu un puşti, a cărui familie a fost distrusă, din cauză că pe timpuri am avut o aventură

cu mama lui. Sau cînd îi va spune cineva că am apărut la o petrecere mergînd împleticit. Sau că am fost exmatriculat de la Oxford fiindcă mi-am dat foc la cameră. Sau imaginează-ți clipa cînd va trebui să-i spun că tatăl lui m-a urît pînă la moarte pentru că îl agresam la internat.

- Aşa cum mama lui te-a iertat, nu crezi că te poate ierta şi el?

- A naibii să fie iertarea asta! Nu înseamnă că faptele dispar.

- Am impresia că tu nu înţelegi nimic despre iertare.

- Hai să nu mai vorbim de asta. Phoebe o să vină aici curînd, să-i arăt registrele contabile ale fermei. Acum West regreta amarnic invitaţia. A fost doar un impuls copilăresc.

Devon se ridică din fotoliu, pregătit să plece.

- Înainte de plecare, vreau să-ţi dezvălui o mică mostră de înţelepciune despre femei.

- Chiar trebuie?

- Nu contează doar ce vrei tu. Este important ce vrea şi ea. Oricare ar fi intenţiile tale, cele mai multe femei nu se simt confortabil cînd iei tu decizii în locul lor.

Phoebe apăru în pragul uşii, care a fost lăsată întredeschisă. Totuşi, ciocăni uşor. Îşi amintea clipa cînd a pătruns în dormitorul lui West, unde l-a găsit

pe jumătate dezbrăcat, iar asta o înfiora.

- Lady Clare. West se ridică. Purta un costum de culoare închisă, cravată şi cămaşă deschisă. Era pieptănat, proaspăt-bărbierit. Phoebe se gîndea la locul unde i-au fost aplicate copcile şi se înfierbîntă puţin. La asta se adăuga şi amintirea pieptului păros pe care-l admirase cu nesaţ.

West o invită să se aşeze la biroul cu dosare şi registre.

- Ce bine că te-am găsit complet îmbrăcat, şopti ea.

- Intenţionezi să începem cu un flirt scurt?

- Dar eu nu flirtam.

- Doamnă, hai să nu ne amăgim: faptul că ai adus vorba de lipsa hainelor este clar o dovadă că flirtezi.

Phoebe rîse. Astăzi vedea o schimbare în comportamentul lui faţă de ea. Îmbucurător era că o trata cu prietenie, dar şi cu deferenţă. Bine că aşa se va simţi mai în largul ei.

- Era un flirt accidental, zise ea.

- I se poate întîmpla oricui.

- Vai de mine, spuse ea, cu ochii spre teancul de dosare din faţa ei.

- Avem dosare distincte pentru fiecare domeniu al proprietăţii. Gospodărie, recolte, lăptărie şi păsări, şeptel de vite, ştate de plată, inventar şi multe altele. West se uită la ea interesat. Aşa se procedează şi la

voi, pe domeniul familiei Clare?

- Eu nu m-am uitat niciodată pe registrele contabile de la domeniul Clare, recunoscu Phoebe. Mă uit doar în registrul pe care-l ține administratora casei. Edward Larson se ocupă de contabilitatea generală.

- De ce nu aveți un administrator ?

- Aveam unul, dar era în vîrstă şi a vrut să se retragă. A fost un mare avantaj cînd Edward s-a oferit să se ocupe el de toate. Henry avea încredere deplină în el.

- Au fost veri primari, nu-i aşa?

- Da, dar parcă erau frați. Lui Henry nu-i plăcea să amestece străini în afacerile familiei. Prefera să păstreze totul într-un cadru restrîns şi nu-i plăcea să iasă.

- Iar tu ai acceptat, zise el.

- Nu mă deranja.

- Să ştii că, oricît de mult îmi place şi mie viața tihnită din provincie, cred că aş înnebuni, dacă nu aş mai face vizite la prietenii din Londra, unde mă implic în distracții mai sofisticate decît cele pe care le găsesc aici.

- Şi eu duc dorul Londrei pentru multe lucruri, recunoscu Phoebe. Oricum, deocamdată trebuie să stau aici, cît durează sezonul de baluri. Ca văduvă şi mamă a doi copii, aş fi ținta vînătorilor de avere.

- Ca să te simţi mai bine, îţi promit că niciodată nu te voi cere în căsătorie.

- Mulţumesc, spuse Phoebe amuzată.

West îşi reluă atitudinea didactică şi puse în faţa ei un registru gros, pe care-l deschise.

- Cînd plecaţi spre Essex?

- Peste două săptămîni.

- După ce vei ajunge acolo, să soliciţi registrul de contabilitate generală. Acolo vei găsi fişele cu profitul şi cheltuielile proprietăţilor. Va trebui să vezi situaţia ultimilor patru, cinci ani... de ce te-ai încruntat? E cam devreme.

Phoebe se juca nervoasă cu un creion găsit pe birou.

- Ideea că-i voi cere lui Edward registrele mă deranjează. Ştiu că nu-i va pica bine. Va avea impresia că nu am încredere în el.

- Aici nu e vorba de încredere. Ar trebui să te încurajeze să te implici.

- Cei mai mulţi bărbaţi nu au această atitudine.

- Orice bărbat raţional ar face aşa. Nimeni nu se ocupă mai bine de interesele lui Stephen şi Justin decît mama lor.

- Mulţumesc. Întîmplător, cu asta sînt de acord. Din păcate, Edward nu va fi de acord, dar nici mama lui Henry. Toţi cei din familia Clare vor strîmba din nas.

- Ştiu că ţi se pare dezarmant să înveţi toate astea, dar este nimic, în comparaţie cu situaţia prin care ai trecut tu. Ai o fire de oţel, zise el blînd. Ai trecut prin luni de coşmar, crescînd un copil mic, îngrijind un soţ muribund şi avînd pe umeri grija unei gospodării, cu o răbdare de martir. Ai dormit puţin, poate că nu ai mîncat destul, însă nu ai uitat niciodată să-i citeşti poveşti la culcare lui Justin. Poate că ai plîns în camera ta, cîteva minute, distrusă, dar pe urmă te-ai spălat pe faţă, ai încercat să-ţi dregi inima zdrobită şi ai plecat la treabă cu zîmbetul pe buze şi buzunarul plin cu batiste. Ai făcut toate aceste lucruri în timp ce aşteptai încă un copil. Nu i-ai dezamăgit pe cei care au avut nevoie de tine şi nu o vei face nici acum.

Phoebe asculta şocată şi la sfîrşitul tiradei, îl întrebă cu glas stins:

- Cine ţi-a spus lucrurile astea?

- Nimeni. Phoebe, spuse el zîmbitor...oricine te cunoaşte, chiar şi puţin, ştie sigur aceste lucruri despre tine.

- "Excremente din Peru", citea Phoebe cu glas tare, urmărind o listă de cheltuieli. Ai cheltuit *o sută de lire* pe excremente de liliac din import?

- Aş fi adus mai mult, dacă găseam, zise el zîmbind.

Au stat cîteva ore cu catastifele în faţă şi timpul

a trecut foarte repede. West a răspuns pe rînd la întrebările lui Phoebe, cu multe detalii. I-a povestit cum se procedează cu arendaşii, iar pentru asta a scos de pe rafturi cărţi care aveau titlul: *Chimie Agricolă*, sau *Operaţiuni de Asanare a terenurilor arabile.*

Phoebe se aşteptase să fie o lecţie plictisitoare, cu cifre şi coloane nesfîrşite, dar află că în contabilitatea unei ferme erau implicate şi date despre oameni, animale, vreme, ştiinţă, pieţe...era vorba şi despre viitor. Bărbatul care îi explica despre asta era atît de exact, atît de uşor de urmărit şi de înţeles, încît contabilitatea deveni chiar interesantă.

Un valet le-a întrerupt conversaţia, cînd a intrat şi a adus pe o tavă sandvişuri şi băuturi reci.

- Mulţumesc, îi spuse Phoebe şi luă din mîna lui West paharul cu vin. Avem voie să bem vin în timp ce ne ocupăm de contabilitate?

- Te asigur, fără el nu poţi face nici inventare, nici evaluări. Să avem noroc la cîmp, toastă el.

- Aşa toastează fermierii?

- Întocmai.

- Atunci să avem noroc la cîmp, repetă Phoebe şi bău din licoarea dulce, gustoasă. Puse paharul pe tavă şi continuă: de ce excremente din Peru? Liliecii din Anglia nu produc destul gunoi?

- S-ar crede că da. Totuşi, cel din Peru, numit "guano", conţine mai mult nitrogen, adică exact ce

este necesar pentru sol. Uite aici cifrele pentru recolta de grîu. Îi explică mai pe înţelesul ei care este legătura dintre guano şi o recoltă bogată, care aduce venituri substanţiale.

- Am înţeles. Vreau ca toţi arendaşii de la ferma Clare să cumpere acest fertilizator.

- Mai întîi trebuie stabilit ce fel de pămînt există pe fiecare lot, pentru că solul diferă de la o fermă la alta. De aceea trebuie ca administratorul să se întîlnească de două ori pe an cu arendaşii, care cunosc exact compoziţia solului şi drenajul. Larson nu se întîlneşte aşa cu cei de la ferma Clare?

- Cei din familia Larson cred că nu e bine să ai relaţii prea apropiate cu arendaşii, ca să nu fie încurajaţi să solicite diverse lucruri, sau să ceară favoruri şi să întîrzie cu plata arendei. Părerea lui Edward este că oricînd pot izbucni revolte, ca aceea din Irlanda. Unii proprietari de terenuri au fost ucişi de arendaşii lor.

- Da, numai că în toate cazurile astea oribile, proprietarii sînt notorii pentru abuzurile şi relele tratamente aplicate arendaşilor. Aşadar...zise el după o scurtă tăcere...Larson comunică printr-un intermediar cu arendaşii?

- Da, trimite un vechil să adune chiriile, iar dacă ei...

- *Trimite un vechil*? repetă consternat West.

Doamne, dar de ce? Ar putea trimite un agent agricol, sau pe oricine. Chiar are nevoie de reprezentanţi ai legii, care să-i terorizeze pe arendaşi de două ori pe an?

- În Essex lucrurile se petrec altfel, zise Phoebe, după ce bău tot vinul din pahar.

- Phoebe, oriunde ai fi, treaba unui administrator este să *administreze* ceva. Larson este atît de slab, încît nu e capabil să discute cu un ţăran de la fermă? Se teme că sărăcia este contagioasă?

- Nu, zise revoltată Phoebe. Văd că te-am făcut să nu-l agreezi pe Edward şi că ţi-ai făcut o impresie greşită despre el. Este un om atît de...

- Nu, eram oricum împotriva lui.

- ...un om cumsecade, îndatoritor şi a petrecut atîţia ani la căpătîiul lui Henry, i-a citit, iar pe mine m-a consolat. Pe umărul lui am plîns şi m-am bazat pe el în cele mai sumbre momente...

- De fapt, îl disprețuiesc.

- ...iar cu Justin a fost atît de bun, Henry a remarcat asta şi de aceea m-a rugat să promit că...Aici Phoebe nu mai continuă.

- Ce să-i promiţi? insistă West.

- Nimic, zise ea.

- Ce i-ai promis?

- Nu, nimic.

- Sfinte Doamne, şopti West, iar ea parcă simţea

cum o arde privirea lui. Un gînd oribil mi-a fulgerat prin minte, dar nu poate fi adevărat. Phoebe răsfoia absentă un registru, iar el continuă investigaţia. Spune-mi că nu este adevărat.

- De unde să ştiu eu la ce te gîndeşti, zise ea şi se ridică de pe scaun, cu gîndul să evadeze.

Glasul lui West a lovit-o peste obraz ca un bici usturător, cînd a exclamat:

- Spune-mi că Henry nu te-a rugat să-i promiţi că te măriţi cu *afurisitul de văr*!

- *Te rog să taci*! şopti scurt Phoebe. Aş prefera să nu strigi, ca să se audă în toată casa!

- Doamne, asta a făcut. În mod inexplicabil, West era roşu la faţă de mînie, iar asta se vedea, deşi era bronzat. Iar tu ai spus da. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai spus da?

- Henry agoniza şi era îngrijorat pentru mine şi Justin, dar şi pentru copilul nenăscut. Voia să ştie că vom fi iubiţi şi îngrijiţi. Voia ca averea să fie protejată. Eu şi Edward ne potrivim.

- Niciodată el nu va fi pentru tine mai mult decît o copie nereuşită a lui Henry.

- Edward e mult mai mult de atît! Ce răutate ai spus, cît de...

- Între voi nu există o fărîmă de pasiune. Dacă ar fi existat, pînă acum ai fi ajuns în patul lui.

- Am fost în perioadă de doliu...cretinule!

- Au trecut doi ani, zise West, fără pic de sfială. Dacă eram în locul lui Larson, măcar te-aş fi sărutat.

- Am locuit în casa părinţilor mei. Acolo nu au existat ocazii.

- Dorinţa găseşte ocazia.

- Nu sînt chiar o fetişcană, înnebunită după sărutări pe furate. Am alte priorităţi acum. Edward va fi un tată bun pentru băieţii mei şi...Phoebe continuă pe un ton destul de detaşat, cu toate că subiectul devenise fierbinte. Nu se rezumă totul la relaţii fizice.

- Phoebe, las-o naibii de treabă, doar ştii cît de mult contează.

Phoebe aruncă o privire spre West şi observă că se luase cu mîinile de cap.

- Femeile au nevoi diferite de cele ale bărbaţilor, zise ea.

- Să ştii că mă omori, zise el cu glas stins.

- Amintirile îmi sînt suficiente, zise ea, ca pe un fapt divers.

Linişte.

- Cele mai multe sentimente au murit odată cu Henry, adăugă ea.

Tot linişte.

West părăsise camera? Uluită de lipsa oricărei reacţii din partea lui, Phoebe se întoarse din nou spre el, să-l privească. Tresări surprinsă, fiindcă îl văzu aproape nas în nas cu ea.

Capitolul 18

Sărutarea lui era apăsată la început, dar deveni din ce în ce mai senzuală, şi intensă. Phoebe simţea atingerile rapide ale limbii lui intruzive, pe măsură ce el îi căuta gustul, dar nu voia să-l oprească. Îşi lăsă chiar capul pe spate, într-un abandon erotic, anticipativ. Corpul ei nu putea să ascundă acest adevăr – şi ea dorea asta, foamea lui, inima lui bubuind în piept, lipită de a ei.

Sărutarea lui coborî acum pe linia gîtului.

- Nu eşti o posesiune, zise el gîfîind. Nu poţi să treci de la un bărbat la următorul, ca o vază antică sau ca un tablou. Ţi-a spus el că te doreşte?

- Nu aşa cum înţelegi tu. El...este un gentleman...

- Te doresc cu toată fiinţa mea, şopti el şi începu o nouă tortură dulce de sărutări din ce în ce mai arzătoare. Mă gîndesc numai la tine. Te văd numai pe tine. Tu eşti centrul unei stele şi gravitatea mă tot trage spre tine, iar mie nu-mi pasă că mă voi aprinde. West îşi lipi fruntea de a ei: asta ar trebui să-ţi spună el, veni şi concluzia.

Undeva, în mintea lui Phoebe, existau gînduri concrete şi cuvinte logice, dar acum toate se înecau în valul de senzaţii pe care i le provoca gura lui. Sărutările lui pasionale şi languroase o consumau, aşa cum flacăra consumă oxigen. Braţele lui puternice o strîngeau tot mai insistent, ca şi cînd ar fi vrut să o zdrobească.

După mai multe minute de îmbrăţişări şi şoapte fierbinţi West îi dădu drumul. Se aşeză în genunchi, îşi dădu jos haina şi îşi deznodă cravata. Phoebe ştia că ar fi putut să-l oprească doar cu un cuvînt, dar rămase nemişcată, anticipînd înfiorată ce va urma. West îi scoase pantoful, după ce mai întîi îi ridică fusta, apoi se aplecă şi-i sărută piciorul peste mătasea ciorapului pe care-l purta. Făcu la fel şi cu celălalt picior.

Phoebe îl privea, uimită de tandreţea gestului său. El o privea, iar azurul ochilor lui avea efect de vrajă. Încet şi cu grijă o trase şi pe ea pe covor. O sărută din nou, apoi o copleşi cu mîngîieri, căutînd mai ales zonele unde pielea era expusă: mîinile, braţele, gîtul.

Buzele acelea invadatoare îi trimiteau fiori şi deabia acum înţelese şi ea ce înseamnă tentaţia şi cum poţi să arunci pe geam o viaţă întreagă de purtări alese, cînd eşti alături de un bărbat pasional.

West îi descheiase nasturii de la rochie, iar acum

îi dezgolea umerii şi lăsa să iasă la lumină sînii perfecţi. Se aplecă şi-i sărută pe rînd, dezmierdînd cu limba sfîrcurile tensionate. Apoi buzele cuprinseră pielea întărită şi trăgeau uşor, iar ea începuse să geamă de plăcere.

Cu cealaltă mînă West îi ridica poalele rochiei şi cînd dădu de despicătura din centrul lenjeriei intime, strecură un deget şi descoperi moliciunea petalelor delicate ale sexului ei. O plăcere aproape dureroasă o făcu să geamă prelung, mai ales că acum mişcările erau compeltate cu sărutări fierbinţi pe sîni, rînd pe rînd.

Oricît de mult ar fi încercat ea să rămînă nemişcată, valurile de senzaţii o unduiau, apoi se zvîrcolea neputincioasă sub greutatea lui, pierzînd orice fărîmă de autocontrol. Ştia că mai tîrziu avea să regrete purtarea ei desfrînată, dar pentru moment nevoia era prea puternică şi de neoprit.

Scoase iar un geamăt prelung, iar West se instală pe-o parte, eliberînd-o, însă ea îl trase înapoi, deasupra ei.

- Phoebe...nu. Mai am puţin şi...nu pot să....zise el gîfîind agitat.

Acum a fost rîndul ei să-l întrerupă cu un sărùt, aşa că asta şi făcu. West o împinse uşor pe spate, peste pliurile rochiei, apoi îi dezgoli complet sînii şi începu să-i dezmierde cu buzele, cu limba, cu vîrfurile

degetelor. Se oprea la fiecare curbă sinuoasă, apoi continua.

Îşi concentră din nou energia pe sexul ei, mîngîindu-i lent mugurele excitat, iar ea tresări, se cutremură de plăcere şi scoase un geamăt lung, iar cînd îi simţi degetele prin desişul părului pubian, mai că era să leşine.

Acum şi ea se unduia în ritm cu atingerile lui, cerînd mai mult, căutîndu-i fiecare dezmierdare. Ah, cînd ajunse tot mai adînc, în intimitatea ei, West simţi cît era de umedă. O silea să se deschidă pentru el, o aţîţa cu atingeri rapide ale degetelor, apoi, cînd o simţea că se află în pragul extazului, o făcea să mai aştepte, rărindu-şi tatonările. Voia să o vadă cum aşteaptă neajutorată, anticipînd orgasmul.

Îşi făcu mai mult curaj şi o cercetă mai profund, ca să-i vadă reacţia, ba chiar o primi. Cutremurările ei ritmice, la unison cu atingerile lui sucesive îi produceau şi lui o tensiune greu de suportat.

- Oh, te rog, îl implora ea, gîfîind din ce în ce mai tare, iar atingerea lui se domolea.

West o privea cum se chinuie să reziste torturii plăcute. Carnea ei clocotea de atîta atenţie, aşa cum nu i se mai întîmplase niciodată. Uitase de ea şi de toate, iar cînd răsuflă şi ea greoi, cu buzele lipite de gîtul lui, West se cufundă mai adînc, în vaginul atît de fiebinte şi primitor. Phoebe simţea mişcarea

profund...presiunea specială...căldura care amenința să-i invadeze corpul venea cu o forță copleșitoare.

Joaca lui era din ce în ce mai îndrăzneață și își dădea seama că pielea aspră de atîta muncă ar putea să-i provoace usturimi mai tîrziu, de la atîta frecat și atingeri, așa că îi șopti:

- Ești foarte sensibilă acolo. Poate ar fi mai bine pentru tine...dacă mi-aș folosi limba. Ți-ar plăcea?

Phoebe își opri brusc respirația. În ochii lui albaștri se citea amuzamentul provocat de reacția ei.

- Oh, nu cred...atît reuși ea să spună.

- Eu am un motto, zise el încet. Nu vei ști niciodată, pînă nu încerci.

- E cel mai ciudat motto de care am auzit vreodată, zise și ea zîmbind.

- Da, asta face viața mai interesantă, o tentă el, apoi își reluă tatonarea cu degetele. Lasă-mă să te sărut aici, o implora el. Da, spune da.

- Nu, mulțumesc, dădu ea scurt răspunsul. Acum se simți invadată de două degete, fiindcă presiunea interioară crescuse brusc.

- Relaxează-te...ești atît de dulce...și moale...Phoebe...în următoarele o mie de nopți voi visa la gura ta frumoasă și la formele tale apetisante, care te transformă într-o operă de artă...

- Nu mă tachina, zise ea gîfîind.

- Vrei să-ți dovedesc sinceritatea mea? spuse

West şi o apăsă uşor cu erecţia lui de marmură.

Bărbatul acesta chiar este neruşinat. Se făleşte cu bărbăţia lui, de parcă trebuie să te mîndreşti cu aşa ceva! Cu toate că...trebuia să recunoască...avea o bărbăţie substanţială şi impresionantă. Phoebe nu se sfii să pipăie şi să investigheze. Cum palma ei alunecă inevitabil de-a lungul organului incredibil de lung şi excitat, tresări şi spuse mai mult pentru sine:

- Oh, Doamne.

Apoi îşi retrase mîna, iar el zîmbi, cînd o văzu că roşeşte.

- Sărută-mă, o îndemnă el. Ca şi cînd am fi în pat şi am avea în faţa noastră o noapte întreagă. Împinse şi mai adînc degetele, apoi repetă: Sărută-mă, ca şi cînd aş fi eu înăuntrul tău.

Phoebe îl asculta docilă, iar el o mîngîia şi se juca îndrăzneţ cu ea, ba retrăgîndu-şi degetele, ba pătrunzînd-o obraznic. Îi mîngîia şi sînii între timp, iar ea se mira cît de multe cunoaşte acest bărbat despre corpul ei, de vreme ce atingea exact punctele cele mai sensibile, în ritmul constant care o excita şi mai mult.

Nu mai simţise niciodată asemenea fiori. De cîte ori excitaţia devenea greu de domolit, el se oprea şi-i dădea cîteva minute de răgaz, apoi reîncepea jocul păcătos. Cînd Phoebe simţi că nu mai poate şi dă drumul tensiunii, începu să se cutremure, însă el nu

se grăbi nici atunci, în ciuda rugăminților fierbinți. Se mai jucă puțin cu clitorisul ei umed și congestionat, dezmierdîndu-l rapid, apoi mai lent, iar brusc mușchii vaginali începură să se contracte spasmodic, iar orgasmul iminent o învălui, făcîndu-i să fiarbă tot interiorul.

Plăcerea rezona în ea și acum el chiar că nu se mai opri, cînd resimți mușchii intimi reținînd degetele în locul acela plăcut și foarte lubrifiat. Îi sorbi ultimele țipete orgasmice într-o sărutare lungă și continuă să-i atingă ritmic, neobosit bobocul deja înflorit de extaz. Treptat degetele lui s-au retras și West o strînse la piept, savurîndu-i reacțiile îndelung înăbușite.

Phoebe hoinărea prin hățișul des al gîndurilor haotice și se întreba ce va urma. Simțea și acum erecția lui – oare va căuta să se elibereze și el? Ce poate să facă pentru el? Doamne, își simțea trupul moale, sfîrșit într-o toropeală plăcută a împlinirii sexuale.

O copleșea stînjeneala pentru ceea ce au făcut și era în pragul plînsului, dar nimic nu o făcuse să se simtă la fel de bine ca acum. În brațele lui se simțea în siguranță, protejată și mulțumită.

Cu multă atenție West începu să-i aranjeze lenjeria, apoi rochia, cu o pricepere uimitoare. Phoebe rămase pe loc, exact ca o păpușă stricată, temătoare

de întoarcerea la realitate. După ce o ridică în poziție șezînd, îi vorbi pe un ton mai degrabă sec și amuzat:

- Despre acele sentimente pe care nu le mai ai. Ce spuneai...?

Phoebe îl privea surprinsă și brusc se cutremură, dar nu de plăcere de astă dată. Parcă bărbatul i-ar fi aruncat în față o cană cu apă rece. Nu o șocau cuvintele lui West, ci expresia lui detașată și felul cum schița acel zîmbet arogant. Amantul blînd dispăruse și o lăsase cu un străin sardonic.

Toate senzațiile de căldură și conexiune au fost doar iluzii. Tot ce i-a spus a fost o minciună. Nu a vrut decît să-i dovedească doar că mai are încă nevoi fizice și reușise spectaculos, umilind-o la maxim.

Primele clipe de intimitate cu un bărbat, altul decît soțul ei...iar pentru el a fost doar o joacă. Se simțea prostită.

- Sper că ne-am învățat lecțiile, zise el zîmbind ironic, fapt care îngreuna situația.

Cu greu reuși Phoebe să-și mascheze durerea și furia printr-o mină glacială.

- Într-adevăr, zise ea, fără să-l privească. Se ridică, apoi adăugă: deși cred că nu era lecția pe care credeai că mi-o predai. Își aranjă corsetul, își netezi rochia și sări spre ușă, ca o căprioară speriată, iar el se grăbi să o ajute. Nu mai am nevoie de asistență, îl opri ea.

West făcu un pas înapoi, aşteptînd-o să termine să se aranjeze.

- Phoebe...începu, de data asta cu glas catifelat.

- Mulţumesc, domnule Ravenel, zise, reuşind să camufleze slăbiciunea din picioare, care o împiedica să meargă mai repede spre uşă. Gata cu adresarea pe numele mic. Din punctul ei de vedere, asta nu se va mai întîmpla vreodată. Am petrecut o după amiază foarte instructivă.

Ieşi din birou şi închise uşa cu grijă, deşi dorea să o fi trîntit.

Capitolul 19

În linii mari, cina din acea seară – ultima reuniune înainte de plecarea soților Challon, a doua zi dimineață – s-a desfășurat într-o atmosferă caldă. Astfel s-au mai adîncit legăturile între membrii celor două familii, dar s-a și trasat calea spre interacțiuni viitoare.

West ar fi preferat să petreacă seara într-o închisoare medievală. Se tot minuna de calmul și aparenta veselie a lui Phoebe, dar și de puterea ei de auto-control. Văzu că nici nu-l ignoră complet, însă îi oferă minimum de atenție cuvenită evenimentului, ca să nu apară comentarii. Se mai uita la el și-l învrednicea cu cîte un zîmbet, sau rîdea la glumele lui, însă privirile nu li s-au întîlnit nici măcar o dată.

Mai bine așa, își spuse West de o mie de ori, de la scena toridă din birou. A procedat bine că a făcut-o să-l urască. După clipele sublime următoare orgasmului ei, cît timp a ținut-o la piept și i-a admirat trupul mlădios, cu greu s-a abținut să nu-i spună ce

sentimente are pentru ea, de teamă că va auzi ce nu-şi doreşte. Intenţionat i-a spus acele lucruri oribile, pretinzînd că el doar s-a amuzat cu ea, deci avea de ce să se simtă umilită.

Acum nu vor exista aşteptări, doruri, sau speranţe de ambele părţi. Nu se va mai teme că va alerga la ea într-un moment de slăbiciune. Phoebe va pleca mîine şi totul va reveni la normal. Va găsi şi calea să o uite; doar lumea e plină de femei.

Cu anii amîndoi îşi vor clădi vieţi separate. Ea se va mărita, va mai avea copii, avînd astfel viaţa pe care o merită.

Din nefericire, acelaşi lucru era valabil şi pentru el.

După o noapte interminabilă de nesomn, West se trezi cu un ghem de gheaţă în stomac. Parcă ar fi susţinut povara unui motor pe piept. Nici nu simţi cînd s-a bărbierit, iar cînd a privit spre patul nestrîns, mai că s-ar fi cuibărit la loc, aşa, cu haine cu tot.

Ajunge, şi-a spus. Nu e bărbat cel care jeleşte şi trîndăveşte. Îşi va vedea de activităţile zilnice, începînd cu micul dejun. Va alege de pe tăvile aliniate cu bunătăţi ce-i place mai mult, se va înfrupta din ouă, bacon, şuncă, legume la cuptor, cu unt, budincă delicioasă, apoi fructe.

Gîndul la mîncare îi provoca greaţă. Aşadar începu să străbată camera în lung şi-n lat, apoi se uită

pe fereastră şi văzu trăsurile pregătite şi caii înhămaţi, semn că se pregăteau să-i ducă la gara privată pe membrii familiei Challon.

Nu suporta să ştie că Phoebe va pleca urîndu-l şi cu inima rănită. Nu ştia ce va mai fi între ei, dar nu trebuia să lase totul aşa.

Îşi aminti ce i-a spus Pandora cu o zi înainte de nuntă, anume că ea simte că nu merită un bărbat ca lordul St. Vincent. "*Nimic nu e mai plăcut decît să ai ceva ce nu meriţi*," i-a replicat el.

Ce dobitoc a fost atunci. De-abia acum a înţeles riscul teribil şi durerea celui care-şi doreşte ceva mai presus de ce merită.

West coborî în biroul unde a stat ieri cu Phoebe. Alese din cărţile de aici una, apoi luă un stilou să scrie ceva şi după cincisprezece minute ieşi, cu cartea în mînă. Urcă spre camera lui Phoebe; înăuntru se auzeau glasuri, sertare trase şi închise, apoi un capac de cufăr închizîndu-se. O auzea pe Phoebe vorbind cu camerista.

Inima i se zbătea ca un pescăruş în colivie. Ciocăni la uşă. Deschise camerista, iar aceasta îl privi întrebător:

- Domnul?

- Doresc să vorbesc cu lady Clare – puţin – dacă se poate, zise el răguşit. Am să-i dau ceva, adăugă el după o pauză stînjenitoare.

- O clipă, domnule. Uşa se închise.

Cînd s-a redeschis, în prag apăru Phoebe, îmbrăcată în haine de călătorie, cu părul strîns la spate. Părea încordată şi obosită, era palidă la faţă, însă întregul tablou al nefericirii şi resemnării îl făcu să o placă şi mai mult.

- Domnule Ravenel, zise ea, cu ochii trişti, fără să-l privească.

West îi dădu cartea, cu un aer idiot şi stîngaci.

- Poţi să o păstrezi.

Phoebe o luă şi citi titlul:

- "*Manualul modern al proprietarilor de terenuri*", citi ea încet.

- Sînt multe informaţii utile în ea.

- Mulţumesc, eşti amabil, rosti ea cu răceală. Te rog să mă scuzi, dar mai am bagaje de făcut...

- Ce s-a întîmplat ieri... West se opri şi trase aer în piept, fiindcă simţea că se sufocă. Te-am indus în eroare în privinţa motivului pentru care am făcut lucrurile acelea. Nu voiam să-ţi dovedesc că încă ai acele sentimente, ci voiam să constaţi că le ai faţă de *mine*. Am fost un idiot egoist. Nu trebuia să-mi permit acele libertăţi cu tine.

Phoebe se încruntă şi ieşi pe hol, închise uşa, apoi se uită în jur, să nu fie cineva prin preajmă. Deabia atunci l-a privit în ochi înfuriată.

- Nu asta m-a ofensat, ci modul cum te-ai purtat

după aceea, atît de arogant şi...

- Ştiu.

- ...îngîmfat...

- Eram gelos.

- Pe Edward? întrebă ea uimită.

- Da, pentru că te vei mărita cu el.

- Dar nu am luat nici o hotărîre în acest sens. Cu cîte treburi voi avea pe cap, odată ce mă voi muta la Clare Manor, căsătoria este exact ce-mi lipseşte.

- Dar promisiunile făcute lui Henry...

- Nu am proomis că-mi voi sacrifica şi judecata, declară ea. Am promis să mă gîndesc la idee, fiindcă aşa dorea Henry, dar poate că nu mă voi mai mărita niciodată. Sau m-aş putea mărita cu altcineva, nu cu Edward.

Ideea că un bărbat necunoscut, o va curta pe Phoebe, sau chiar va face dragoste cu ea, îl îmboldea pe West să spargă peretele.

- Sper că vei găsi pe cineva demn de tine, mormăi el. Spre regretul meu, nu pot să-ţi ofer nimic, în afara unei relaţii care te-ar insulta şi te-ar înjosi.

- Chiar aşa? Mie mi se pare că eşti bun de însurătoare.

- Dar nu cu tine, rosti el, dar regretă imediat ce-i văzu reacţia. Nu am vrut să spun că...

- Înţeleg. Cu vocea ei tăioasă ar fi putut felia un măr. Pe mine mă vrei doar ca amantă, nu ca soţie, nu-

i aşa?

Conversaţia nu se îndrepta în direcţia aşteptată de West.

- Nici una, nici cealaltă...adică amîndouă. Începuse să nu mai fie coerent. Fir-ar să fie! spuse el, înghiţi în sec, apoi începu să fie sincer. Phoebe, tu ai fost mereu protejată de bărbaţi ca mine. Nu a trebuit să suferi consecinţele trecutului sordid al altcuiva. Nu v-aş face asta nici ţie, nici băieţilor. Lor le trebuie un tată la care să se uite cu mîndrie, nu cu dispreţ. Eu...nu sînt făcut pentru căsătorie. Dacă aş fi fost, nu mi-aş fi luat o soţie care să-mi fie superioară în toate privinţele. Sînt conştient de limitele mele.

- Dar nu-ţi sînt superioară.

- Eşti prea perfectă pentru un om. Aparţii unei categorii superioare – nu chiar înger, dar pe aproape. Nici o femeie din viaţa mea nu m-a fermecat ca tine. Nu ştiu cum să o numesc, dar ştiu că trebuie să fii adorată de un bărbat care a cîştigat acest drept – iar acel bărbat nu sînt eu. West făcu o pauză, apoi zise: acum o să iau pisica.

- Cum? întrebă ea copleşită.

- Pisica. Pune-o în coş, iar eu o voi duce înapoi la hangar. Doar dacă nu vrei să o păstrezi.

- Nu, eu...mulţumesc, dar...

- Du-te şi adu-o. Te aştept aici.

Aparent dezorientată, Phoebe dispăru, dar lăsă

uşa deschisă. Cînd se întoarse, avea în mînă coşul cu capac, din care se auzea un mieunat tînguitor.

West luă coşul.

- Cînd o să pleci, eu nu o să mai fiu aici să văd cum porneşte trăsura. Nu pot. Dacă încerc să-mi iau rămas bun, sînt sigur că aş face un gest care ne-ar pune pe amîndoi în încurcătură.

- Stai, spuse Phoebe cu răsuflarea întretăiată. Trebuie să te întreb...

West nu mai dorea să asculte nimic. Nu mai suporta. Cu coşul ţinut la subraţ, o cuprinse de ceafă cu mîna liberă, o trase spre el şi o sărută apăsat. Căldura delicioasă a răspunsului ei îl străfulgeră, topindu-i disperarea. O savură deplin, gustîndu-i buzele perfecte, furînd de la ea cît se mai putea. Ar fi dorit să petreacă ani în care să o sărute. O mai strînse o dată, apoi îi dădu drumul.

- Hai să uităm şi de asta, zise el cu glas stins. Apoi plecă, ducînd cu el pisoiul, care protesta continuu.

- Nu poţi să pleci nicăieri, îi spuse Devon, cînd West l-a anunţat că pleacă la hangar. Familia Challon pleacă foarte curînd – o să doreşti să-ţi iei rămas bun.

- Ba nu, veni scurt replica lui West. Eu mă retrag, pînă o să fiu sigur că au plecat.

- Credeam că o să-i însoţeşti pînă la gara lor.

- Voi însoți acest pisoi nefericit înapoi la hangar.

- Ce să-i spun ducelui, dacă remarcă absența ta?

- Există doar trei motive pentru care cineva ar avea nevoie de mine, zise West morocănos. Cînd un lucru s-a defectat, s-a inundat, ori s-a împotmolit. Alege unul din ele și garantat, Chalonilor nu le va păsa că nu sînt aici.

- Te-ai certat cu lady Clare? De aceea păreai că stai pe un arici la cină?

- Așa ți s-a părut? zise el strîmbînd din nas. Te asigur, nu mi-era deloc comod.

- Dar nu se poate să-ți neglijezi obligațiile.

- Ba se poate, replică West indiferent și plecă. Uite cum exact asta voi face.

- Măcar ai încercat să-i spui sincer ce simți? îl întreba Devon, rămas pe loc.

- Măi, să fie, tu te auzi ce spui? Chiar și Kathleen mi-ar da un sfat mai bărbătesc. Ieși pe ușa din spate și se opri tocmai cînd ajunse la anexele fermei. Mersul și ritmul fermei îl vor ajuta să-și recapete echilibrul și să-și potolească suferința. Se va extenua fizic în zilele următoare, ca să poată dormi noaptea.

Ajunse la hangar și ridică ușor capacul coșului.

- Scuze, Drace, îi spuse el pisoiului. E timpul să revenim la treabă amîndoi. Du-te să prinzi cîțiva șoareci.

Pisica sări din coș și plecă.

West trecu pe la atelierul fierarului, unde Stub şi cîţiva băieţi reparau o osie. Din cinci în cinci minute îşi scotea ceasul din buzunar şi verifica ora. La un moment dat Stub îl întrebă plin de umor:

- Domnule Ravenel, vi se pare că nu ne mişcăm destul de repede?

West surîse absent şi clătină din cap.

- Vreau să fiu sigur că musafirii vor fi plecaţi, pînă mă întorc eu acasă.

Neddy îl privi cu coada ochiului, interesat.

- Cum e cu văduva cea roşcată şi cu puştiul zvăpăiat? cuteză el întrebarea. Nu v-aţi dus să-i conduceţi, domnule?

- Lady Clare este o femeie deosebită, de treabă. Din păcate, prea bună pentru mine, adăugă el visător. Dacă aş fi cu ea, ar fi ca şi cînd aş pune căruţa înaintea calului, iar eu nu sînt bărbatul care să meargă în spatele căruţei.

Bărbaţii au făcut cîteva comentarii favorabile, însă Neddy opină:

- Ba eu nu m-aş supăra să fiu la coada căruţei, atîta timp cît nevasta mea ţine drumul drept. Toţi au început să rîdă.

- Nici eu, dacă aş avea o nevastă frumoasă-foc, zise Stub. Iar văduva Clare se vede clar că face nişte copii frumoşi.

Cu toate că West ştia că omul nu a făcut

comentariul din obrăznicie, se uită spre Stub într-o manieră care indica sigur că subiecul era încheiat. După ce mai zăbovi puțin, pînă la finalul reparației, West merse la Eversby Priory.

Privi spre intrarea principală și nu văzu nici trăsuri, nici servitori cărînd bagaje, așadar familia Challon plecase deja. Răsuflă ușurat și se îndreptă spre ușă.

Cu toate că avea în plan o mulțime de activități lăsate în așteptare, nu știa cu care din ele să înceapă. Parcă tot centrul greutății fusese deplasat pentru el. Tot personalul casei forfotea de treabă, însă el stătea și se uita la coșul gol și nu știa ce să facă acum cu el.

Urcă în camera unde a stat Phoebe și lăsă coșul la intrare. Patul fusese făcut în grabă. Partea pe care dormise Phoebe era ușor adîncită, iar el nu rezistă și puse palma pe cearșaf, închise ochii și rememoră curbele trupului ei, senzația respirației precipitate pe gîtul lui...

Un mieunat sfîșietor i-a întrerupt gîndurile.

- Ce naiba....? bolborosi West și dădu ocol patului. Spre perete dădu cu ochii de pisica plină de praf, ciufulită și extrem de necăjită. Cum ai ajuns aici? o întrebă el. De-abia ce te-am lăsat la hangar!

Drace scoase din nou un miorlăit prelung și începu să hoinărească prin camera goală. Probabil că pisica a luat-o la goană înapoi spre casă de îndată ce

el a eliberat-o şi a găsit o uşă pe care s-a strecurat înăuntru. Sări pe pat şi se făcu ghem într-un colţ.

West se aşeză şi el. Luă perna şi trase adînc aer în piept, cu gîndul că va resimţi aroma lui Phoebe. Un miros plăcut de săpun de trandafiri îi invadă nările, iar el deschise ochii şi văzu că pisica îl fixează cu privirea, parcă solemnă şi acuzatoare.

- Locul tău nu e aici, aşa cum nu este nici al meu, rosti el mîhnit.

Drace nu reacţionă, dar mişcă vîrful cozii, ca şi cînd ar fi fost nerăbdătoare. West se gîndi că poate animalul va mai reveni, în căutarea lui Phoebe. Era greu să nu-ţi fie milă de micuţa creatură slăbănoagă. West oftă exasperat.

- Dacă te ajut să dai de ea, mă îndoiesc că te va păstra, spuse el. Dumnezeu ştie ce se va alege de tine. În plus, chiar vrei să locuieşti în Essex? Vrea cineva oare?

Mişcările cozii au continuat, iar West se gîndi la pisică.

- Am putea să-i prindem la staţia Alton, socotea el. Dar, ar trebui să intri la loc în coşul inconfortabil, şi asta nu ţi-ar plăcea. Ar trebui să mergem călare, iar asta chiar vei detesta. Zîmbi, imaginîndu-şi cît de indignată va fi Phoebe. Cred că o să mă omoare. Al naibii să fiu, dacă-mi risc pielea pentru o pisică.

Dar zîmbetul îi revenea.

West decise, lăsă perna pe pat şi ridică de jos coşul.

- Pisicuţo, alege-ţi destinul. Dacă mă refuzi şi nu intri în coş, aventura se încheie aici. Dacă eşti dispusă să sari în el...mai vedem ce se poate face.

Evie cînta şi se juca veselă cu Stephen, iar Sebastian stătea într-un colţ, al banchetei, alături de ei. Băieţelul aplauda şi gîngurea fericit, iar bunica lui îl încuraja. Se aflau în vagonul privat al familiei Challon.

Phoebe şi Searfina stăteau pe bancheta din faţa lor, iar Ivo şi Justin erau pe culoar, urmărind activităţile de pe peronul gării Alton. Oprirea era scurtă, aşa că nu a coborît nimeni din vagonul elegant, cu canapelele tapiţate cu pluş albastru şi accesorii metalice de culoare aurie. Ca să fie răcoare înăuntru, în partea de jos, la geam, erau aşezate nişte cutii metalice, cu capac de grătar, în care se punea gheaţă.

- Bate-prăjitura, bate-prăjitura, cînta Evie şi aplauda cu micuţul alături.

- Scumpa mea, îi întrerupse Sebastian, am tot făcut prăjituri, de cînd am pus piciorul în tren. Te implor, găseşte alt joc.

- Stephen, îl întrebă Evie pe nepotul ei. Vrei să jucăm cucu-bau?

- Nu, veni răspunsul nepotului.

- Vrei să jucăm leapşa pe muteşte?

- Nu.

Evie rămase cu ochii pe soțul său, în timp ce-l întrebă pe copil:

- Vrei să te joci de-a căluțul, cu bunicul?

- *Da*!

Sebastian surîse dezarmat şi-l luă pe micuț pe genunchi, apoi începu să-l dea huța, iar acesta chițăia printre hohote de rîs.

Phoebe se concentra asupra cărții de pe genunchi.

- Ce roman citeşti? o întrebă Serafina, făcînd o pauză de citit din revista ei de modă. E bun măcar?

- Nu este un roman, ci un cadou de la domnul Ravenel.

- Pot să mă uit? făcu ochii mari Serafina. Sora ei mai mare îi dădu cartea. "*Manualul modern al proprietarilor de terenuri*"? întrebă ea şi strîmbă din nas.

- Conține multe informații de care voi avea nevoie cînd mă voi muta înapoi la moşia Clare.

Serafina dădu prima pagină şi citi scrisul caligrafic, îngrijit:

Milady,

Cînd veți avea probleme, amintiți-vă cuvintele prietenului nostru comun, Stephen Armstrong: " Întotdeauna te poți salva din nisipurile mişcătoare, atîta timp cît nu intri în panică."

Sau trimiteți după mine, iar eu voi veni să vă ofer ajutorul.

W.R.

De fiecare dată cînd Phoebe a citit aceste rînduri – cel puțin de zece ori de la plecarea din Eversby Priory – o treceau fiori plăcuți. Cu siguranță că nu i-a scăpat faptul că West marcase anumite paragrafe cu un X, la fel cum ea marcase pe cartea lui Henry, acum multă vreme. Aceste X-uri să fie semnele unui flirt – le putea interpreta și drept sărutări, atîta timp cît el putea nega asta.

Ce bărbat complicat, enervant.

Mai bine nu apărea la ușă azi dimineață. I-ar fi fost mai ușor să plece și să rămînă supărată pe el. Dar așa, el i-a anulat durerea și furia din suflet cu sinceritatea lui debordantă. Își pusese sufletul pe tavă. Aproape că i-a mărturisit că o iubește.

Această relație cu el – dacă se putea numi astfel – s-a petrecut prea repede. Nu au avut timp să savureze și să gîndească totul. S-au purtat ca doi adolescenți pasionali, mînați de impuls, nu de rațiune. Ea nu se aștepta să mai simtă ce simțea acum: tinerețe, energie și speranță. El a făcut-o să simtă că are calități care trebuiau descoperite.

- Și vei trimite după el? o întrebă Searfina, tot cu ochii pe scrisul lui.

Phoebe se asigură că părinții ei sînt ocupați cu

Stephen, apoi răspunse:

- Nu cred.

- Este îndrăgostit de tine. Serafina îi dădu cartea. Toată lumea a văzut asta. Şi tu îl placi, nu-i aşa?

- Da, dar nu ştiu multe despre el. Are un trecut dezonorant, iar eu trebuie să mă gîndesc la copiii mei. Phoebe regretă cuvintele alese, fiindcă sunau prea brutal şi acuzator. Oftă şi adăugă: a menţionat expres că nu intră în discuţie căsătoria.

- Dar orice bărbat ar dori să se însoare cu tine, comentă uimită Serafina.

- Se pare că nu chiar toată lumea. Phoebe deschise cartea şi atinse iniţialele W.R. El spune că nu este potrivit pentru rolul de tată şi că...mă rog, căsătoria nu este pentru toţi bărbaţii.

- Un bărbat cu fizicul lui ar trebui să fie obligat *prin lege* să se însoare, zise sora ei.

- Chiar e păcat de el, rîse Phoebe.

O bătaie scurtă în geamul compartimentului le anunţă prezenţa unui hamal, alături de şeful de peron.

Sebastian ieşi să discute cu bărbaţii, iar la întoarcere îi aduse lui Phoebe un coş.

- Acesta a fost adus la gară pentru tine, îi spuse tatăl ei.

- Acum? întrebă încurcată Phoebe. Păi, acesta a fost coşul cu aţe de cusut al Ernestinei! Să nu-mi spui că familia Ravenel s-a ostenit să-l trimită tocmai pînă

la Alton?

- Dar nu este gol, zise Sebastian şi-i aşeză coşul în poală. Coşul se mişca, iar din el răzbătea un mieunat straniu. Phoebe îi ridică uşor capacul, iar pisicuţa neagră ţîşni din el şi sări direct pe umărul ei, ţinîndu-se cu gheruţele.

- *Drace*! exclamă Justin, venind spre pisoi.

- *Dra-ce*! repetă amuzat Stephen.

Phoebe mîngîia continuu bietul animal, care o făcuse victima gheruţelor ei, imposibil de îndepărtat.

- Drace, oare cum ai reuşit să...de ce eşti...oh, aici e mîna domnului Ravenel! O să-l *omor*. Bietul animal.

Justin veni lîngă ea, ca să mîngîie felina prăfuită şi speriată.

- Mami, o vom păstra? întrebă el.

- Cred că nu avem de ales, răspunse Phoebe consternată. Ivo, nu vrei să mergi cu Justin la vagonul restaurant şi să-i aduceţi ceva de mîncare şi nişte apă?

Cei doi băieţi au plecat imediat.

- De ce o fi făcut asta? se frămînta Phoebe. Probabil că nu a reuşit să o ducă înapoi la hangar, însă nu e un animal de casă. Sigur va fugi din nou, imediat ce ajungem acasă.

Sebastian se aşeză alături de ea şi spuse calm:

- Rîndunico, nu cred că biata fiinţă se va depărta de tine mai mult de o lungime de braţ.

Phoebe descoperi şi un bilet în coş, iar instantaneu recunoscu scrisul lui West.

Pisică fără angajament, caută post în gospodărie.

Tuturor celor interesaţi,

Prin prezenta îmi ofer serviciile ca vînător de şoricei şi însoţitoare personală. Referinţe de la o familie respectabilă pot fi oferite la cerere. Dispus să accept cazare şi masă în loc de salariu. Prefer cazare în interior,

A dumneavoastră slugă,

Pisica Drace

Phoebe ridică privirea de pe bilet şi surprinse feţele interesate ale părinţilor ei:

- Cerere de angajare, explică ea scurt. Din partea unei pisici.

- Foarte frumos, exclamă Serafina, care citise peste umărul ei.

- Însoţitoare personală, pe naiba, bombăni Phoebe. Animalul acesta este semi-sălbatic şi a trăit în hangare, mîncînd rozătoare.

- Mă întreb, dacă ar fi atît de sălbatică, nu ar căuta compania oamenilor. Cu răbdare şi timp, poate fi domesticită.

- Da, asta rămîne să aflăm, spuse Phoebe.

Băieţii au revenit de la vagonul-restaurant cu un castronel cu apă şi o tavă cu gustări. Drace a coborît

de pe umărul victimei sale şi a devorat un ou fiert, un sandviş cu anşoa şi o linguriţă cu caviar. S-a lins pe bot şi a început să toarcă, apoi s-a suit în poala lui Phoebe, s-a făcut ghem şi a oftat mulţumită.

- Aş spune că se domesticeşte perfect, comentă Serafina. Niciodată nu se ştie cît de mult îşi poate depăşi cineva trecutul dezonorant.

Un fluierat puternic şi semnalul locomotivei anunţau plecarea trenului. Phoebe simţea în suflet un gol imens, pe măsură ce trenul lăsa în urmă gara Alton. Şuieratul trenului aduce oricui melancolie, iar acum ea tînjea după altcineva, de data aceasta nu după Henry. Trase perdeluţa de la geam şi privi pe peron.

Printre pasageri şi hamali identifică o siluetă zveltă, iar persoana stătea rezemată de o coloană din marmură.

West.

Chiar cînd vagonul lor a trecut prin dreptul lui, privirile li s-au intersectat, iar Phoebe a simţit că i se opreşte respiraţia. O treceau valuri de căldură şi fiori reci. Tremura uşor. Nu era doar dorinţă fizică – cu toate că o parte importantă asta era. În doar cîteva zile între ei se stabilise o legătură incomodă, dureroasă, a cărei durată ea o estima să fie scurtă. Se uita la el încercînd să-i reţină privirea cît mai mult timp posibil.

West zîmbi în colţul gurii şi atinse uşor borul pălăriei. Apoi a dispărut din raza vizuală.

Capitolul 20

Essex,
Trei luni mai tîrziu

Phoebe stătea la birou şi ridică privirea exact cînd Edward Larson intră în salonul de la conacul Clare.

- Bună dimineaţa, îl întîmpină ea. Nu te aşteptam.

- Sper să fie o surpriză plăcută, zise el zîmbitor.

- Desigur.

Ca de obicei, Edward era îmbrăcat impecabil, îngrijit, imaginea perfectă a gentlemanului de provincie. Era şaten şi îşi pieptăna părul cu cărare într-o parte. Proaspăt bărbierit, cum făcea de cînd încercase să-şi lase favoriţi, dar avea părul prea rar şi a renunţat.

- Ai schimbat ceva aici? comentă el. Pare diferit.

- Perdelele.

- Sînt noi? zise el, privindu-le pe acestea din mătase crem.

- Nu-ți amintești de cele vechi, din brocard maroniu, vechi de treizeci de ani?

- Nu chiar, zise el ridicînd din umeri. Oricum, îmi plac astea.

Phoebe avea în proiect redecorarea conacului Clare, de îndată ce s-a mutat aici, iar prima schimbare era achiziționarea perdelelor. I se părea straniu că după doi ani toată casa păstra atmosfera de spital. Mirosea a mucegai, iar draperiile de la ferestre erau din materiale grele, în culori închise; în comparație cu căminul părinților ei din Sussex, unde camerele erau aerisite și mobilate minimalist, aici mai că se sufoca, iar totul părea cufundat în întuneric maladiv.

Cum băieții ei aveau să crească aici, se hotărîse să redecoreze peste tot și să lase aerul să pătrundă.

A comandat tapet de la Londra, precum și materiale cu care să vopsească lemnăria, alegînd culori pastelate, în nuanțe deschise, solare, plăcute vederii și pline de energie. Covoarele vechi au fost înlocuite cu unele de mici dimensiuni, țesute manual, după ce podelele din parchet masiv au fost rașchetate și lăcuite.

Canapelele au fost retapițate, iar materialele alese au fost cu motive florale, delicate, în nuanțe de vernil și crem. Mai avea mult de schimbat, dar pentru moment Phoebe era mulțumită de rezultate. Dispăruse mirosul de mucegai și praf, iar totul emana

prospețime și noutate. Casa revenise la viață, după ce a ieșit din doliul prelung și deprimant.

- Să sun pentru ceai? întrebă Phoebe.

Edward o sărută pe obraz.

- Eu nu pot să rămîn. Din păcate, va trebui să plec peste cîteva minute. Nu înainte să discut cu tine ceva legat de afaceri.

- Ai adus registrele contabile? îl întrebă ea.

Edward își plecă brusc capul, în semn de penitență. Clar, nu le adusese.

Cu tot farmecul lui adolescentin, pe Phoebe o irita această omisiune. Din motive neînțelese de ea nici acum, Edward a transferat din biroul de la conacul Clare toate registrele contabile, inclusiv pe cele ale fermei și cele cu arendașii. Le-a dus pe toate în biroul unde el și tatăl său își aveau firma.

Cei doi Larson administrau proprietățile deținute, precum și pe cele ale multor familii cu stare bună din comitat.

Cînd Phoebe a constatat plecarea registrelor, Edward s-a scuzat pentru că a omis să-i spună, explicînd că îi era mai ușor să se ocupe de administrarea fermelor din biroul tatălui său. A primis să le aducă înapoi curînd, însă ori de cîte ori Phoebe îi reamintea acest lucru, el avea pregătită o scuză convenabilă pentru întîrziere.

- Edward, au trecut trei luni de cînd te-am rugat

să aduci registrele, îi reproşă ea.

- Ştiam că eşti ocupată cu redecorarea.

Phoebe se străduia să păstreze un ton calm, deşi era extrem de vexată.

- Sînt în stare să mă ocup de mai multe lucruri simultan. Vreau înapoi registrele cît mai repede. Ai venit în vizită de două ori pe săptămînă şi puteai să le aduci în oricare din aceste ocazii.

- Dar nu pot să le pun într-o sacoşă, pur şi simplu. Sînt foarte grele, protestă Edward.

- Atunci cum ai reuşit să le duci de aici? zise ea iritată. Nu poţi să le aduci înapoi folosind aceeaşi metodă?

- Phoebe, dragă, exclamă el pe alt ton. Nu mi-am dat seama cît de importante sînt pentru tine. Am crezut că...doar nu ai ce să faci cu ele.

- Vreau să le răsfoiesc. Vreau să înţeleg în ce stare sînt afacerile, mai ales cele care-i implică pe arendaşi.

- Proprietatea este pe plus. Arendele sînt achitate la timp, aşa că nu ai motive de îngrijorare. Făcu o pauză, apoi reluă. Ştiu că domnii Ravenel ţi-au împuiat capul cu modernizarea, dar interesul unui proprietar este să aibă o abordare moderată. Nu dorim să-ţi cheltuieşti tot capitalul pe scheme riscante. Tatăl meu recomandă avansul constant şi mai lent, iar eu sînt de acord cu el.

- Nu mi-a împuiat nimeni capul cu nimic, protestă Phoebe, total în dezacord cu concluziile lui. Am de gînd să aflu care sînt problemele şi grijile arendaşilor mei, ca să discut cu ei cum pot să-i ajut.

- Dacă întrebi arendaşii, fiecare îţi va spune că are nevoi şi dorinţe, zise el zîmbitor. Ar face orice doar să stoarcă de la tine fiecare bănuţ, mai ales dacă te oferi să cumperi utilaje care să muncească în locul lor.

- Nu mi se pare greşit din partea lor să-şi dorească să muncească mai confortabil. Poate că ar fi mai productivi cu mai puţin efort, astfel vor cîştiga şi mai mult timp liber.

- De ce au ei nevoie de timp liber? Ce să facă ei cu timpul liber? Să-l citească pe Platon? Să ia lecţii de vioară? Phoebe, aici vorbim de fermieri.

- Nu mă preocupă cum şi-ar petrece ei timpul liber. Întrebarea care se pune este dacă au dreptul la asta.

- Desigur, tu crezi că îl au, o linişti Edward. Asta dovedeşte că ai o inimă de aur, eşti o femeie înţelegătoare, iar pe mine mă fascinează aceste calităţi ale tale. Cît despre registrele contabile...ca să fii tu liniştită, ţi le voi aduce foarte curînd. Cu toate că nu le vei da de cap fără mine. Sistemul contabil al proprietăţilor agricole are particularităţile sale.

- Atunci vei sta cu mine o după amiază, ca să-mi

explici aceste particularități.

De cum i-au ieşit pe gură cuvintele, Phoebe şi-a amintit după amiaza petrecută în compania lui West...cînd au studiat cărţi, hărţi, au băut vin, au rîs la glumele cu vaci...apoi gîndul îi zbură la momentele fierbinţi care au urmat, cînd s-a zvîrcolit sub el pe covor, tremurînd de extaz şi satisfacţie intimă. Doamne, cît îşi dorea să uite. West ar fi trebuit să dispară din gîndurile ei pînă acum, dar a rămas acolo.

Edward i-a făcut şi el avansuri în aceste trei luni, trecînd la un alt nivel, schimbînd prietenia pe un flirt calin şi fără complicaţii. Nu a auzit nici o declaraţie pasională, nici comentarii insinuante, nici nu a fost sorbită din priviri. Edward era un gentleman desăvîrşit.

Totuşi, răspunsul lui de acum a readus-o în prezent.

- Vom stabili o zi pentru asta, promise el. Voi avea timp de-abia după ce revin din călătorie. Despre această afacere am venit să discut cu tine.

- Care călătorie? îl întrebă ea şi-l invită pe fotoliu.

- Este vorba de bătrîna văduvă, zise Edward. Ieri dimineaţă a făcut o vizită părinţilor mei.

- Nu am ştiut nimic de asta. Cum se face totuşi că, deşi locuim în aceeaşi casă, nu a considerat că trebuie să-mi vorbească mie?

- Presupun că între voi două mai sînt anumite tensiuni legate de redecorarea casei.

- I-am spus că nu poate să transforme toată casa într-un altar dedicat memoriei lui Henry. Atmosfera era sumbră, ca la morgă. Am făcut un compromis şi am lăsat cîteva camere de sus neatinse – ba mai mult, m-am mutat din dormitorul matrimonial într-unul mai mic – doar că nimic din toate astea nu a mulţumit-o.

- Se va obişnui, cu timpul, zise Edward. Între timp, cred că te va bucura să afli că a găsit o staţiune unde vrea să-şi petreacă iarna anul acesta.

- Georgiana pleacă toată iarna? întrebă Phoebe indiferentă. După ce m-a bătut la cap doi ani să se mute înapoi aici, ca să-şi poată vedea nepoţii în fiecare zi?

- Calul de dar nu se caută la dinţi, ai uitat?

- Nu. Şi cînd pleacă acest cal de dar?

- Peste două zile.

- Atît de repede? Slavă cerului.

- A găsit o staţiune în Bordighera, pe Riviera italiană, unde sînt disponibile vile mobilate, la preţuri rezonabile. Oricum, a fost o ocazie. Directorul staţiunii rezervase două vile, din care să alegem, iar Georgiana m-a rugat să o însoţesc acolo, ca să aleagă una şi să se instaleze. Nu ştiu cît timp voi lipsi. Poate două săptîmîni. dacă nu-i place acolo, va trebui să o duc la Cannes sau la Nisa, unde să-i aranjez ceva.

- Dar nu crezi că e cam devreme pentru iernat, înainte să înceapă toamna?

- Calul de dar, îi aminti el.

- Ai dreptate, zise Phoebe zîmbind. Eşti foarte amabil că te deranjezi pentru ea.

- Nu e nici un deranj. Henry m-a rugat să am grijă de ea, de tine şi aşa voi face. Edward se aplecă şi o sărută scurt, delicat pe buze. Răsuflarea lui avea un miros plăcut de scorţişoară. Ce ţi-ai dori din Italia? Piepteni din coral, pentru păr? Mănuşi lungi din piele?

- Te vreau pe tine înapoi, sănătos.

- Aşa va fi, zise el şi dădu să o mai sărute o dată, însă ea se retrase cîţiva centimetri.

- Şi ai grijă să treci să laşi registrele, înainte de plecare.

- Doamnă încăpăţînată, şopti el amuzat şi-i mai fură o sărutare. Apropo, Georgiana a adus în discuţie un aspect important: după ce ea va pleca de la conacul Clare, vizitele mele frecvente ar putea să provoace anumite speculaţii incomode.

- Nu mă tem de scandal.

- Eu da. Gîndeşte-te la reputaţia *mea*, dacă nu la a ta. Îi luă uşor mîna şi o strînse. Cînd mă voi întoarce, aş dori să fac cunoscut faptul că te curtez. Promiţi că te vei gîndi la asta, cît timp sînt eu plecat?

Lui Phoebe nu-i surîdea ideea deloc. Odată ce el

va recunoaşte oficial că o curtează, va începe să ticăie ceasul pînă la logodnă.

- Edward, doar ştii bine că nu mă grăbesc să mă recăsătoresc. Acum, după ce s-a ridicat ceaţa doliului, am de gînd să-mi asum responsabilitatea pentru proprietăţi şi să-i ajut pe copiii mei să înveţe ce trebuie să ştie în viitor.

- Dar pot să-i învăţ eu tot ce au nevoie să ştie. Cît despre proprietăţi – deja eşti stăpîna conacului – nu trebuie să fii şi stăpînul conacului. Edward se amuză cu ideea. Curtea mea poate să mai aştepte, pînă ce vei fi pregătită. Doar pînă acum am fost răbdător, nu crezi?

- Nu eu te-am rugat să aştepţi, zise Phoebe încruntată.

- Nu, asta a fost alegerea mea, precum şi un privilegiu. Totuşi, nu-mi place să te ştiu lipsită de protecţia unui bărbat, iar pe băieţi lipsiţi de supravegherea paternă. Pot să-ţi fac viaţa mai uşoară în multe privinţe. După ce ne vom căsători, te voi putea ajuta cu Georgiana, devenind un tampon între voi două. Mi-a spus că s-ar simţi mai liniştită dacă ar fi din nou un bărbat în casă, mai ales dacă el este un membru al familiei în care are încredere. Îi sărută ambele mîini şi încheie: eu îţi voi oferi companie. Siguranţă. Vom avea copii – o surioară pentru Justin şi Stephen, poate şi un fiu al nostru.

Phoebe îşi retrase delicat mîna de la Edward.

- Dragul meu prieten, începu ea cu mare atenţie, meriţi să ai şi tu viaţa ta, nu doar rămăşiţe din cea pe care a avut-o Henry.

- Nu aş îndrăzni să vă numesc pe tine şi pe băieţi "rămăşiţe". Phoebe, am ţinut la tine dintotdeauna. Acum, însă, afecţiunea s-a transformat în ceva mai mult.

NU COMPARA, îşi tot repeta Phoebe, în timp ce urca scările. Nu face asta.

Însă nu se putea abţine. Edward o sărutase de cîteva ori, franţuzeşte, iar ei îi plăcuse. Avea buzele moi, calde, iar cînd le freca uşor de ale ei, răsuflarea lui dulce îi dădea fiori plăcuţi. Cu toate acestea, nu a simţit nimic, în comparaţie cu senzaţiile de ameţeală şi toropeală resimţite cînd West Ravenel îi devasta gura cu buzele lui şi cu limba neobosită.

Oricît de atrăgător i se părea Edward, el nu va putea să-i provoace vreodată dorinţe şi nici nu o va putea seduce pînă cînd va uita de sine în vîltoarea dorinţelor carnale.

Comparaţia era absolut nedreaptă pentru Edward: gentlemanul perfect, manierat şi rezervat. Cît despre West Ravenel, el a fost crescut cu puţine constrîngeri, iar rezultatul era că vorbea şi se comporta liber, cum puţini bărbaţi o pot face. Era

genul de mascul pursînge, imprevizibil: jumătate erou, jumătate ticălos.

El era pentru ea greşeala pe care nu-şi permitea să o facă.

Copleşită de frustrare şi dor, Phoebe merse în salonaşul unde de obicei soacra ei îşi petrecea întreaga zi. Ciocăni uşor în tocul uşii, apoi intră, deşi nu primi nici un răspuns.

Pereţii erau acoperiţi cu un tapet de culoarea prunei, mobilierul era tapiţat în catifea grena, iar draperiile din brocart compact nu lăsau nici o rază de lumină să pătrundă prin fereastră. Georgiana stătea pe un fotoliu, la fereastră şi îşi bea ceaiul, în faţa unei măsuţe rotunde.

Nemişcată, ca o statuie de marmură dintr-un mausoleu, Georgiana ajunsese acum o umbră, după moartea lui Henry. Durerea îi adîncise pe chip riduri mai vechi, pe care timpul le lăsase acolo de multă vreme. Purta o rochie din mătase neagră, cu volane elaborate în partea de jos, arăta ca o pasăre clocind în cuib.

- Georgiana, zise încet Phoebe, te-a deranjat cu ceva faptul că am redecorat casa şi de aceea acum pleci? Mi-am ţinut promisiunea şi nu m-am atins de etajele de sus.

- Ar fi trebuit să nu-ţi dau acordul pentru nici o schimbare. Casa nu mai seamănă deloc cu căminul în

care a crescut Henry.

- Îmi pare rău, dar ţi-am spus că nu e sănătos pentru Justin şi Stephen să locuiască în camere întunecoase. Au nevoie de lumină şi aer, dar şi de ambianţă veselă. *La fel cum am şi eu*, îşi spuse ea în gînd, remarcînd paloarea bolnăvicioasă a bătrînei.

- Ar trebui să stea în camera specială a copiilor. Camerele de jos sînt pentru compania adulţilor, nu pentru copiii gălăgioşi.

- Dar nu pot să-i ţin închişi pe băieţi în camera copiilor. Doar este şi casa lor.

- Un copil de odinioară era rareori văzut şi niciodată auzit. Astăzi se pare că un copil trebuie să fie văzut şi auzit pretutindeni şi la orice oră.

După părerea Georgianei, copiii trebuiau struniţi cu stricteţe şi obligaţi să respecte nişte graniţe bine controlate. Spre frustrarea ei, niciodată nu a fost în stare nici să supună spiritul nestăpînit al propriul ei fiu, nici să înţeleagă meandrele din labirintul minţii lui. Una dintre primele decizii ale lui Henry, imediat după ce a moştenit proprietatea, a fost să transforme o curte interioară într-o grădină ornamentală, pe care a umplut-o cu statui din regnul animal. A fost ceva ruşinos, s-a plîns ea, plus foarte scump de întreţinut. "Ai transformat curtea într-o fermă de provincie", i-a reproşat ea ani la rînd.

Phoebe ştia că imaginea lui Justin îi trezea

bătrînei amintiri dureroase. Era un copil solid şi mai înalt decît fusese Henry la vîrsta lui, deloc sfios, sau delicat. Totuşi, strălucirea ochilor lui şi zîmbetul fermecător le moştenise de la tatăl său.

- Băieţii tăi sînt prea gălăgioşi, îi zise Georgiana cu amărăciune. Aleargă nepotoliţi şi ţipă...fac atîta zgomot, încît mă dor urechile.

Înţelegînd motivele supărării Georgianei, Phoebe spuse blînd:

- Poate că este o idee bună să schimbi clima, cu una mai caldă, de la mare. Soarele şi aerul sărat...cred că vor fi ca un tonic. Edward spunea că pleci în curînd. Pot să te ajut cu ceva?

- Poţi să te gîndeşti la bunăstarea fiilor tăi. Nici un bărbat nu poate fi mai bun pentru ei, în afară de Edward. Ar fi bine pentru toată lumea, dacă te-ai mărita cu el.

- Nu sînt convinsă că ar fi bine pentru mine, zise Phoebe tensionată.

Georgiana făcu din mînă un semn indiferent.

- Nu fii copilă, Phoebe. Ai ajuns într-un moment al vieţii cînd trebuie să te gîndeşti mai mult la alte aspecte, decît la sentimentele tale.

Poate era mai bine că Phoebe a rămas cîteva secunde fără replică. Pe măsură ce-şi stăpînea firea, îşi amintea că, dintre cei cinci copii născuţi de Georgiana, Henry a fost singurul care a supravieţuit

şi a ajuns la vîrstă adultă, iar acum pierise şi el.

- Nu trebuie să-mi dai lecţii despre bunăstarea copiilor mei. Mereu i-am pus pe ei pe primul loc şi aşa va fi şi mai departe. Cît despre faptul că aş fi copilă...în nici un caz nu e vorba de mine. Copiii sînt optimişti. Ei au simţul aventurii. Pentru ei lumea nu are limite, ci doar posibilităţi. Henry a fost toată viaţa un copilăros – pe el viaţa nu-l dezamăgea niciodată. Asta îmi plăcea la el cel mai mult.

- Dacă l-ai iubit pe Henry, îi vei onora dorinţele. A fost dorinţa lui ca Edward să se ocupe de familia şi de averea lui.

- Henry voia să fie sigur că viitorul nostru va fi pe mîini bune, iar asta chiar aşa este.

- Da, în mîinile lui Edward.

- Nu, în mîinile *mele*. Am învăţat tot ce trebuie despre cum se administrează un domeniu. Voi angaja oameni care să mă ajute, dacă va fi nevoie. Voi face să prospere locul acesta. Nu am nevoie de un soţ, să facă asta în locul meu. Dacă mă voi recăsători, o voi face doar cu un bărbat ales de mine, după cum cred eu. Nu pot să promit că va fi Edward. În ultimii doi ani eu m-am schimbat, însă el nici acum nu mă vede aşa cum sînt, ci doar aşa cum am fost. Nici măcar nu vede că s-a schimbat lumea – ignoră realităţile care nu-i convin. Cum pot avea încredere în el şi să-i pun în mîini viitorul nostru?

- Nu Edward ignoră realitatea, zise morocănoasă Georgiana. Cum poţi să te crezi în stare să administrezi domeniul acesta?

- De ce să nu fiu?

- Femeile nu ştiu să conducă. Inteligenţa noastră nu este inferioară bărbaţilor, doar că este adaptată pentru maternitate. Noi ştim destul, cît să coasem la maşină, dar nu cît să o inventăm. Dacă ai întreba o mie de oameni în cine au încredere mai multă că poate să ia cele mai bune decizii: tu sau Edward, pe cine crezi că ar alege?

- Eu nu le voi cere părerea acelor o mie de oameni. Este nevoie de o singură părere şi anume părerea mea. Phoebe se îndreptă spre uşă, apoi explică: asta înseamnă să conduci.

Ieşi, lăsînd-o pe văduvă fumegînd de furie.

Capitolul 21

În dimineaţa cînd Georgiana a plecat, Phoebe a avut grijă să-i îmbrace frumos pe băieţi, apoi toţi trei au condus-o la uşă, în timp ce Edward instruia lacheii şi le spunea în ce ordine să aşeze cuferele în trăsura din faţa casei.

- Bunico, zise Justin şi-i oferi un cadou de plecare, uite, să citeşti cînd mergi cu vaporul. Era un caiet în care el desenase şi pictase, iar Phoebe lipise alături de desene litere cu care formase cuvinte. Stephen nu ştie să deseneze încă, a continuat Justin, dar am desenat eu conturul mîinii lui pe una din pagini. Să ai grijă că avea mîna murdară de gem de căpşuni şi se lipeşte.

Georgiana luă cadoul şi-l privi pe micuţ cu afecţiune:

- Poţi să-mi dai o sărutare de rămas bun, copile, spuse ea şi se aplecă, pentru a primi sărutarea pe obraz.

Deşi Phoebe insistă ca şi Stephen să-i dea o sărutare bătrînei, aşa că-l tot împingea spre ea, copilaşul se retrăgea în spatele ei. Pînă la urmă îl ridică în braţe şi-i ură soacrei sale:

- Mamă, sper să ai o vacanţă minunată peste hotare.

- Încearcă să nu vopseşti totul în roz cît lipsesc eu, îi spuse bătrîna pe un ton ironic.

- Nu o voi face, zise Phoebe recunoscînd ghimpele din spatele remarcii.

- La revedere, draga mea, îi spuse Edward, care venise în spatele ei.

- Drum bun şi să te întorci sănătos, Edward.

El îi sărută ambele mîini.

- Nu ezita să chemi pe cineva din familia mea, dacă ai nevoie de ceva. Sînt nerăbdători să-ţi vină în ajutor. După o pauză scurtă, răstimp în care arboră o mină ezitantă, spuse: am uitat din nou registrele contabile.

- Nu-ţi face griji, îl linişti Phoebe. Ştiu că ai fost ocupat cu pregătirile pentru călătorie. Nu mai era nevoie să-i spună şi lui că, imediat după plecarea lor, va merge să ia singură registrele.

Au ieşit cu toţii afară, unde trăsura avea portiera deschisă, ca să o primească pe bătrînă, aceasta urcă şi păru că a trecut o eternitate pînă ce i-a fost aranjată pe genunchi pătura, exact aşa cum ceruse ea. În sfîrşit

vizitiul a pornit trăsura şi roţile au scrîşnit pe pietrişul din alee.

Toţi trei făceau cu mîna în urma trăsurii, foarte bucuroşi, apoi Phoebe l-a luat pe sus pe Stephen şi s-a învîrtit cu el de cîteva ori, copleşindu-l cu sărutări apăsate. Copilaşul chicotea de bucurie. Justin o trăgea de fustă, revendicînd acelaşi tratament, iar ea, ca o mamă iubitoare, îi făcu pe plac.

- Mămico, de ce eşti atît de fericită? o întrebă Justin.

- Pentru că acum sîntem liberi să facem ce vrem, fără să se plîngă nimeni sau să fim certaţi. Bucuria ei că Georgiana şi Edward plecaseră i se citea în ochi. ce mai, era un *triumf* absenţa lor.

- Ce vom face azi? întrebă Justin.

- Mergem la picnic?

- Oh, da! Să mergem! spuse Justin entuziasmat. Stephen sărea şi el de bucurie.

- Mami, *picnic*!

- Merg să-i spun bucătăresei să ne pregătească un coş plin cu bunătăţi. Le luăm pe doică şi pe Ernestine cu noi. Hai sus, să vă schimbaţi de hainele astea scorţoase şi să vă luaţi costumele de joacă. Apoi mergem la picnic în grădina cu animale a tatălui vostru.

- Chiar trebuie să mergem acolo? întrebă dezamăgit Justin, ba chiar strîmbă din nas.

- Nu, dar...nu vă place acolo?

Justin clătină din cap.

- Bine, atunci să ne gîndim la altceva, spuse Phoebe, luîndu-l de mînă. Haideţi, băieţi. A început o nouă zi.

După ce le-a schimbat hainele copiilor, Phoebe a rugat să i se aducă trăsura, fiindcă plecau în oraş. Era o zi însorită, cu aerul plăcut şi ea se gîndea să treacă pe la birourile Larson, ca să ia registrele, fiindcă avea mare nevoie de multe informaţii, cu ajutorul cărora putea să se ocupe mai bine de fermă. Totuşi, era îngrozită de ce ar putea găsi în registrele contabile.

Phoebe nu credea în ce i-a spus Edward despre arendaşi; mai degrabă se gîndea că aveau multe probleme care trebuiau rezolvate. Cînd ieşea cu trăsura, vedea starea precară a drumurilor, dar şi pe cea a caselor în care locuiau arendaşii. Structurile construcţiilor erau tot mai părăginite, gardurile trebuiau reparate, pe cîmpuri apa băltea în multe locuri, aşa că sentimentul de înfrîngere o copleşea, cînd se gîndea la ferma şi terenurile familiei Clare.

Au ajuns în oraş, iar aici au oprit în faţa unei clădiri elegante, cu ziduri de cărămidă şi stucaturi şi basoreliefuri la ferestre. Pe plăcuţa de pe uşa impozantă stătea scris cu litere aurii: Birourile Larson.

Phoebe intră şi imediat apăru Frederick, tatăl lui Edward, în întîmpinarea ei. Bărbatul înalt, masiv, cu favoriţi îngrijiţi şi haine impecabile era membru de onoare al nobilimii din Essex. Lui Frederick îi plăceau fripturile duminica, la prînz, apoi trabucul fumat în salon, precum şi toate tradiţiile ancestrale ale clasei din care făcea parte. La insistenţele lui, în casa familiei Larson tradiţiile se păstrau cu sfinţenia credinţei religioase. Frederick detesta tot ce era din străinătate, aşa cum detesta invenţiile tehnice menite să îmbunătăţească ritmul vieţii, cum erau telegraful şi calea ferată.

Dintotdeauna Phoebe s-a înţeles bine cu bătrînul domn, care era impresionat de titlul şi cunoştinţele tatălui ei. Cum Frederick spera să o aibă ca noră într-o bună zi, el nici nu gîndea că se putea opune dorinţei ei de a studia registrele contabile.

- Unchiule Frederick! exclamă Phoebe veselă. Eşti surprins să mă vezi?

- Draga mea nepoată! Ce surpriză mi-ai făcut cu prezenţa ta. O invită în biroul lui şi o pofti să se aşeze pe un fotoliu somptuos.

Phoebe îi explică motivul vizitei ei, iar Frederick păru destul de buimăcit cînd a aflat dorinţa ei să lectureze faimoasele registre contabile ale domeniului Clare.

- Phoebe, contabilitatea complexă este un chin

pentru mintea unei femei. Dacă ai încerca să citeşti doar unul dintre registre, curînd te va durea capul.

- Eu ţin contabilitatea de acasă şi registrele mele nu-mi dau dureri de cap.

- Ah, dar cheltuielile unei case sînt din domeniul de interes al femeilor. Afacerile însă au o contabilitate mai potrivită pentru mintea bărbaţilor.

Phoebe îşi muşcă buza, ca să nu-l întrebe dacă regulile matematicii sînt valabile sau nu pentru ambele sexe, iar apoi spuse:

- Unchiule, rafturile goale din biroul de acasă par atît de deprimante. Mi se pare corect şi oportun ca registrele contabile să fie păstrate acolo, aşa cum au stat întotdeauna. Făcu o pauză, apoi conchise: ştii, uneori îţi vine greu să o rupi cu trecutul, cu tradiţiile.

După cum sperase, argumentul acesta era atît de solid, încît rezultatul a fost cel aşteptat.

- Tradiţiile sînt cele care contează, recunoscu Frederick şi, după ce se mai gîndi cîteva secunde, spuse: cred că nu facem nici un rău dacă lăsăm registrele să se odihnească pe rafturile bătrîne de la Clare Manor.

Phoebe profită de ocazie şi plusă inspirată:

- Asta îl va obliga şi pe Edward să mă viziteze mai des, nu-i aşa?

- Într-adevăr, aşa este. Fiul meu se poate ocupa de contabilitate la Clare Manor şi totodată se va

bucura de compania ta grațioasă. Doi iepuri dintr-o lovitură – oare de ce nu s-a gîndit el la asta mai devreme? Cît de superficiali sînt tinerii din ziua de azi! Am stabilit atunci. Să-i pun pe angajații mei să care registrele la trăsură?

- Se poate ocupa de asta vizitiul meu, unchiule, mulțumesc.

Phoebe se grăbi să scurteze vizita, dar nu scăpă de conversații suplimentare.

- Ce mai fac băieții tăi? întrebă el.

- Bine. Mai au nevoie de timp, ca să se obișnuiască puțin cu viața din Essex.

- Foarte bine. Mă gîndesc cu tristețe la băieții care cresc și nu au în casă o figură patrenă. Influența unui tată este de neprețuit.

- Și eu mă gîndesc, zise Phoebe sincer. Oricum, nu sînt încă pregătită să mă recăsătoresc.

- Vin momente în viață, draga mea, cînd trebuie să lași de-o parte sentimentele și să vezi situația dintr-o perspectivă rațională.

- Dar motivele mele sînt absolut raționale...

- După cum îl știi pe Edward al meu, este un gentleman pînă-n măduva oaselor. Calitățile lui au fost recunoscute dintotdeauna. Multe tinere de măritat au pus ochii pe el – nu mă aștept să mai rămînă pe piață la nesfîrșit.

- Nici eu.

- Ar fi păcat să-ţi dai seama prea tîrziu că ai pierdut o comoară ca Edward. Cu el comandant al corăbiei familie tale, ar şti să ţină cursul drept. Din partea lui nu vei avea niciodată surprize. Nici nu vor exista contradicţii sau idei neconvenţionale. Veţi trăi în deplină înţelegere.

Da, se gîndea Phoebe, *exact asta este problema.*

Cît a durat drumul înapoi spre Clare Manor, Clare a tot căutat printre registrele contabile unul care conţinea bilanţurile financiare ale proprietăţii, inclusiv profitul şi pierderile. După ce l-a găsit, a început să-i răsfoiască filele.

Spre disperarea ei, informaţiile erau structurate foarte diferit de cum le văzuse ea în registrele lui West Ravenel. Se încruntă, fiindcă în locul unor cuvinte, apăreau altele, necunoscute pentru ea, aşa că nu ştia dacă "obligaţie" şi "datorie" sînt unul şi acelaşi lucru în contabilitate. Cum nu ştia nici dacă termenul "capital" se referă la proprietate exclusiv, sau includea şi lichidităţile? Nu ştia cum definesc aceşti termeni Edward sau Henry, iar ca să fie şi mai dificil, paginile erau pline cu acronime.

- Am nevoie de un dicţionar special, ca să traduc toate astea, mormăia ea. Din ce în ce mai dezamăgită, pe măsură ce avansa cu cititul, luă alt registru, acela de inventare ale recoltelor. Ciudat, dar rezultatele unor arendaşi erau raportate de patru ori, iar de fiecare

dată apăreau alte cifre.

Phoebe se gîndea ce să facă. Putea să-l întrebe pe domnul Patch, directorul funciar despre aceste inadvertenţe, însă el era bătrîn şi bolnav şi nu putea vorbi cu el prea mult.

Putea să aştepte să se întoarcă Edward, dar se gîndea că el şi aşa nu prea era de acord ca ea să studieze partea de contabilitate, aşa încît găsi o scuză perfectă ca să-l convoace pe West.

Se rezemă de spătarul banchetei şi răsuflă prelung, anticipînd plăcerea revederii. Nu era sigură că el va veni, dar dacă venea...

Ar fi ciudat cu el la Clare Manor: o coliziune a lumilor, West Ravenel în casa lui Henry. Ar fi un real scandal, dacă un bărbat neînsurat ar locui în casa unei văduve tinere, fără o însoţitoare prezentă. Edward ar fi scandalizat cînd ar afla de asta, iar Georgiana ar face un atac de apoplexie pe loc.

Îşi aminti de dimineaţa cînd el i-a mărturisit că nu i-ar putea oferi mai mult decît o relaţie care ar insultat-o şi i-ar aduce decăderea. Poveştile de dragoste erau ceva obişnuit între persoanele de rang înalt, care de obicei se căsătoreau din interese de familie, apoi căutau împlinirea personală în afara cununiei. Phoebe nu se imagina făcînd acest lucru, cum nu se imagina nici dominată de nevoi care să fie puse mai presus de riscul unui scandal. Nici ea, nici

West nu erau căsătoriți; așa că nu se vor încălca jurăminte. Nimeni nu va avea de suferit, nu-i așa?

Recunoscu șocată că se gîndește serios la asta. Doamne, începea să devină un clișeu – văduva cu foame de iubire, căutînd companie într-un pat gol. Ar fi fost ceva de rîsul lumii, fiindcă de obicei oamenii cred că femeile sînt mai presus de dorințele carnale, care la bărbați erau întotdeauna considerate firești și explicabile. Ea însăși a crezut asta, pînă ce West i-a dovedit exact contrariul.

Își dorea să poată vorbi cu Merritt. Încerca să-și imagineze conversația cu ea:

"- *Merritt, am de gînd să încep o relație cu West Ravenel. Știu că nu se cuvine...dar cît de mult nu se cuvine?*

- *Nu mă întreba pe mine, i-ar spune probabil Merritt, rîzînd. Ca o persoană cu o morală liberă, sînt absolut necalificată să-ți judec hotărîrile.*

- *Dar ce mult îmi ești de ajutor, i-ar replica Phoebe. Doresc să-mi dea cineva permisiunea.*

- *Nimeni nu poate face asta, în afară de tine, dragă.*

- *Și dacă se va dovedi că a fost o greșeală?*

- *Atunci bănuiesc că te vei fi simțit minunat făcînd-o.*"

Trăsura opri în fața conacului, iar doi valeți au început să care registrele în birou, la locul lor. Phoebe

ajunse şi ea aici, le ordonă pe rafturi, apoi luă o foaie de hîrtie şi se aşeză să scrie.

- Mulţumesc, Oliver, îi spuse ea unuia dintre valeţi. Poţi să pleci acum. Arnold, pe tine te rog să aştepţi puţin, întrucît mai am o treabă pentru tine.

Tînărul era mereu nerăbdător să o servească, aşa că spuse bucuros:

- Da, milady. Se retrase mai spre uşă şi rămase acolo, în aşteptare.

Telegramă poştală pentru dl. Weston Ravenel.

Eversby Priory, Hampshire

Pînă la genunchi în nisipuri mişcătoare. Am nevoie de ajutor.

Crezi că poţi să-mi faci o vizită în Essex?

P.C.

Împături foaia, o puse într-un plic, pe care i-l dădu băiatului şi spuse:

- Du asta telegrafistului de la poştă şi ai grijă să o trimită înainte să pleci de acolo.

Băiatul văzu că ezită să dea drumul plicului din mînă, aşa că zise:

- Milady?

- Ia-o şi pleacă degrabă, zise ea, cu glas tremurat. Pînă ce nu-mi pierd curajul.

Capitolul 22

- Mami, spunea Justin a doua zi de dimineață, în timp ce lingea glazura de pe brioşă. Doica spune că voi avea o guvernantă.

- Da, dragul meu, vreau să caut una cît mai repede. Te rog să mănînci şi brioşa, nu doar glazura.

- Dar aşa îmi place: să mănînc glazura întîi. Oricum, o voi mînca şi pe ea, mami.

Stephen terminase de băut sucul de mere, iar ultimele picături fuseseră vărsate pe tăblia mesei şi acum el făcea cu degetele cerculeţe în mica băltoacă.

- Stai puţin, îi spuse ea şi scoase rapid un şervețel să şteargă masa, apoi i se adresă lui Arnold: te rog să o chemi pe doică. Avem nevoie de întăriri.

- Ivo nu a avut guvernantă, zise Justin.

- Pentru că bunica a avut timp să stea cu el şi să-l înveţe multe lucruri, aşa cum face orice guvernantă.

Între timp apăru cea de-a doua doică, Verity, care merse glonţ spre Stephen.

- Domnişorule Stephen, îl dojeni ea în glumă, iar ai vărsat bolul cu budincă?

- Era suc de mere de data asta, explică Phoebe.

- Mamă, insistă Justin, dacă *trebuie* să am o guvernantă, vreau una drăguţă.

Doica pufni, amuzată.

- Dar ştiu că încep de mici, nu-i aşa? spuse ea.

- Mai ales în familia mea, replică Phoebe.

Hodgson, majordonul, aduse corespondenţa de dimineaţă pe o tavă de argint. Era mult prea devreme pentru un răspuns de la West – telegrama fusese trimisă ieri dimineaţă, pentru Dumnezeu. Totuşi, Phoebe simţi că i se accelerează pulsul, cînd luă fiecare plic la citit.

Acum îşi frămînta mintea că ar fi fost mai bine să-i scrie o scrisoare demnă, ca să nu pară disperată, aşa cum sugera trimiterea unei telegrame, adică exact cum a făcut ea. Dorinţa ei, de fapt, era ca el să vină înainte de întoarcerea lui Edward.

Se gîndea că West este probabil foarte ocupat, fiindcă, din acel manual aflase şi ea că septembrie este luna cînd solul trebuie discuit şi fertilizat, pentru însămînţarea grîului de iarnă. În plus, aflase din corespondenţa cu Kathleen şi Pandora că West a plecat la Londra de vreo două ori în această vară, ca să se distreze şi nu singur.

O dată a vizitat-o pe Pandora, cînd aceasta a

suferit o rană la umăr şi a fost operată de singura femeie cu licenţă de chirurg din Anglia, o femeie carismatică, pe care familia Ravenel o plăcea foarte mult. "Sora mea, Helen, este hotărîtă să o prezinte pe doctoriţa Gibson vărului West", i-a scris Pandora, "dar nu cred că se potrivesc, întrucît doctoriţei Gibson îi place la oraş şi detestă vacile".

Totuşi, era posibil ca ei să se fi cunoscut şi să se fi plăcut. Poate că doctoriţa Gibson a decis că pentru a fi curtată de un exemplar superb ca West Ravenel, merită să îndure proximitatea unor biete vaci.

Phoebe îşi făcu programul pe ziua de azi. În primul rînd va merge la librăria locală, ca să comande manuale despre contabilitate. Apoi va merge la domnul Patch, ca să treacă în revistă paginile din registrele de inventar ale recoltelor.

- Milady, zise Arnold, după ce bătu la uşă, apoi intră. A venit de la gară o trăsură închiriată şi acum Hodgson vorbeşte cu gentlemanul care tocmai a coborît din ea.

Phoebe procesă rapid informaţia, iar detaliul cel mai pertinent era cel legat de gară. Cine putea să vină de la gară, dacă nu...?

- Este tînăr sau bătrîn? întrebă ea.

- Destul de tînăr, milady, răspunse Arnold, după o scurtă evaluare mentală.

- Înalt sau scund?

- E masiv, domniță. Are și barbă, adăugă el, văzînd entuziasmul stăpînei sale.

- *Barbă*? repetă ea. Merg să văd cine este. Se ridică, dar simți că i se înmoaie genunchii. Își aranjă puțin ținuta, iar cînd ajunse în hol, tremura de emoție. *Oh, Doamne, să fie el, să fie West*...doar că, fără motiv, se temea să-l revadă. Dacă atracția reciprocă dispăruse? Dacă vor fi doar politicoși unul cu celîlalt? Dacă el a venit doar din datorie de onoare, nu fiindcă și-a dorit asta cu adevărat? Dacă...

Oaspetele era chiar la intrare, avea în mînă o geantă de voiaj Gladstone, iar fiindcă soarele răzbătea în încăpere exact din spatele lui, nu i se vedea bine fața. După silueta și umerii enormi, puternici, era ușor de recunoscut. Era mai puternic decît viața, masculin pînă în vîrful firului de păr, bronzat și cu o barbă nerasă de cîteva zile.

Se apropie de Phoebe, iar ea se temea că i se aude inima bătînd să-i spargă pieptul.

- Nu mă așteptam...ca tu...să vii în ziua următoare. Phoebe începu să rîdă, ca să mascheze emoția. Așteptam să primesc un răspuns de la tine.

- Acesta e răspunsul meu, zise scurt West și puse jos geanta de voiaj.

Plăcerea revederii o emoționă atît de mult pe Phoebe, încît cu greu își mai păstra echilibrul. Întinse mîna, iar el i-o cuprinse cu ambele mîini și i-o sărută

prelung. Apropierea lui îi tăia răsuflarea şi îi provoca totodată o euforie inexplicabilă.

- Ce mai faci? întrebă West calm, reţinîndu-i mîna mai mult decît se cuvenea.

- Eu sînt bine, băieţii sînt bine şi ei. Problema este cu proprietatea – de aceea am nevoie de ajutor, să aflu cît de rău stăm.

- O să rezolvăm situaţia, o linişti el.

- Doar atît ai ca bagaj?

- Nu, am un cufăr în trăsură.

Din ce în ce mai bine...şi-a adus destule lucruri, cît avea nevoie pentru mai multe zile. Phoebe se străduia să-şi camufleze emoţia cînd îi spuse majordomului:

- Hodgson, avem nevoie să fie adus cufărul domnului Ravenel. Spune-i doamnei Gurney să aerisească prin camere şi să pregătească una.

- Da, milady.

Majordomul merse să-l cheme pe valet, iar Phoebe vorbi din nou.

- M-ai prins nepregătită, se scuză ea.

- Aş putea să plec şi să mă întorc mai tîrziu.

- Nu pleci nicăieri, zise ea zîmbind. Nu putea să reziste şi ridică mîna, ca să-i atingă obrazul nebărbierit. Barba era destul de mare şi pielea aspră. De ce ţi-ai lăsat barbă?

- Nu am intenţionat să-mi las, dar nu am avut

timp să mă bărbieresc în ultimele două săptămîni de cosit. Toţi bărbaţii de pe moşie m-au ajutat să strîng paiele cît mai repede, ca să dovedim cu secerişul.

- Aşa de mare, în doar două săptămîni? se miră ea, admirînd desimea bărbii. Bietul Edward te-ar invidia.

- Ce să-i faci, zise el şi ridică din umeri. Fiecare are un talent special. Unii învaţă limbi străine, alţii cîntă arii din opere. Mie îmi creşte părul repede.

- Îţi dă o oarecare eleganţă, dar te face să pari puţin ticălos.

Pe West îl amuzau teribil remarcile ei.

- Dacă nu a apărut nici un erou, va trebui să te mulţumeşti cu un ticălos.

- Dacă ticălosul apare primul, atunci *el* este eroul.

- Oricum ai alege să-mi spui, îţi stau la dispoziţie.

Arăta răvăşitor, iar Phoebe remarcă hainele care păreau mai largi pe corp, semn că slăbise puţin, dar era într-o formă perfectă.

- Mai este mîncare de la micul dejun, îl invită ea. Nu ţi-e foame?

- Mi-e foame tot timpul.

- Te previn că Justin a lins glazura de pe toate brioşele, iar Stephen a vărsat nişte suc de mere pe masă.

- Voi risca totuşi, zise West şi ridică geanta.

Phoebe îl conduse în sufragerie, unde se lua micul dejun, parcă nici acum convinsă că el este acolo, cu ea.

- S-au supărat pe mine cei de la Eversby Priory, pentru că te-am răpit de acolo? întrebă ea.

- Au format un cor şi plîng de recunoştinţă. Deabia aşteptau să scape de mine. Văzînd-o că pune întrebări din priviri, West îi explică: în ultima vreme am fost mai tot timpul ţîfnos. Ba nu, adevărul este că am fost un ticălos morocănos.

- De ce?

- Prea mult timp în Hampshire şi nici o femeie. Lipsa tentaţiilor a fost demoralizatoare.

- Credeam că lady Helen te va prezenta doamnei doctor care a tratat-o pe Pandora la umăr, zise Phoebe, încercînd să pară dezinteresată.

- Doctoriţa Gibson? Da, este o femeie remarcabilă. De fapt, astă vară a venit în vizită la Eversby Priory.

- În mod sigur, fără însoţitoare, spuse Phoebe, mai mult ca o insinuare.

- Garrett Gibson nu are nimic împotriva însoţitoarelor, spuse West, zîmbind la amintirea ei. Pentru ea nu există regulile cunoscute. A adus un pacient, domnul Ethan Tansom, care era rănit şi avea nevoie de recuperare într-un loc liniştit şi izolat.

Phoebe simți imediat atacul geloziei. Doctorița era o femeie realizată și neconvențională – exact genul care i-ar trezi lui interesul.

- Cred că ți s-a părut fascinantă.

- Oricine mi se pare.

- Presupun că ai ajuns să o cunoști foarte bine, cît a stat în vizită?

- Mai mult sau mai puțin. Cea mai mare parte a timpului era ocupată cu Ransom. Aseară m-am oprit la Londra să-l vizitez. M-a rugat să le fiu cavaler de onoare la nuntă.

- Nunta lor...oh. Se vor căsători? zise Phoebe, cu greu ascunzîndu-și ușurarea.

Îl auzi pe West că rîde pe înfundate. La un moment dat el a venit și a oprit-o pe loc. Atunci se auzi un zornăit metalic din geanta lui de voiaj.

- Geloasă? întrebă el șoptit și o trase spre perete.

- Puțin, recunoscu ea.

- Cum e cu Edward Larson? Nu v-ați logodit?

- Nu.

- Nu? repetă el cu un aer sardonic. Mi-am închipuit că l-ai legat deja, l-ai jumulit și l-ai pus la fiert.

Phoebe strîmbă din nas, fiindcă i se părea o expresie vulgară pentru curtat și căsătorie.

- Nu mă voi mărita cu Edward. Îmi va fi întotdeauna un prieten drag, dar eu...nu-l doresc altfel.

- Ia-i spus asta şi lui?

- Nu încă. Acum e plecat în Italia pentru două săptămîni.

Spre dezamăgirea lui Phoebe, West nu păru prea încîntat de mărturisire.

- Phoebe, eu nu sînt aici ca să profit de tine. Nu vreau decît să te ajut cu treburile la moşie, în orice fel voi putea.

Cuvintele lui au durut-o; mai degrabă au fost ca un pumnal care i s-a înfipt în piept. Chiar a vorbit serios? *Doar* asta voia? Poate că sentimente existau doar din partea ei, lucru de care se temea. Se strădui să continuie cu întrebările:

- Tot ce mi-ai spus în dimineaţa aceea...mai este ceva adevărat?

- Mai este ceva...repetă West uluit, iar întrebarea stîrni în el scînteia nerăbdării. Făcu cîţiva paşi, se îndepărtă de ea, apoi pufni ca un armăsar nărăvaş şi se întoarse spre ea, acum roşu la faţă. Mă urmăreşte peste tot imaginea ta, zise el dintr-o dată. Oriunde mă duc, te caut cu privirea. Cînd am fost la Londra, am încercat să găsesc o femeie care să mă ajute să uit de tine, chiar şi numai pentru o noapte. Doar că nimeni nu are ochii tăi. Nu mă interesează nimeni cum mă interesezi tu. Adeseori te-am condamnat pentru ce mi-ai făcut. Prefer să fiu singur cu imaginea ta, decît să ţin în braţe o femeie în carne şi oase.

- Dar nu trebuie să te mulțumești cu imaginea mea, zise ea dintr-un impuls. Faptul că nu vrei să fii cu mine pentru totdeauna nu înseamnă că noi doi nu putem să...

- Nu, zise West cu răsuflarea întretăiată. Ridică o mînă cînd o văzu că deschide gura să mai spună ceva, iar Phoebe îi remarcă tremurul degetelor, iar asta o electriză. Dacă în momentele de rătăcire mai insişti să mă duci în patul tău, să ştii că ar fi o experiență mai degrabă mediocră. Aş sări pe tine ca un iepure în călduri şi în cîteva minute totul s-ar termina. Cîndva am fost un amant redutabil, însă acum nu mai sînt decît un libertin răsuflat, căruia i-a rămas doar plăcerea bucatelor de la micul dejun. Apropo de asta...

Phoebe se întinse spre el şi reuşi să-l reducă la tăcere cu un sărut intempestiv. West tresări şi se strădui să suporte tortura ca un bărbat, nemişcat. Cu atîta pasiune îl sărută Phoebe şi atît de absorbită era în această sărutare totală, încît nici nu-şi dădu seama că buzele lui au rămas lipite. Gustul lor o înnebunea. Brusc West scoase un geamăt primitiv, ca de împerechere şi o sărută sălbatic, insistent şi din ce în ce mai profund. Acum el îi invada gura cu o foame care-i provocă şi ei un scîncet şi o făcu să se abandoneze total în vîrtejul pasiunii. Tot corpul ei participa la această sărutare; dar cel mai mult sufletul.

Nu ştia cum ar fi făcut-o să se simtă în pat acest bărbat...însă nu era nimic mediocru în felul lui de a face dragoste.

Phoebe se pierduse încă o dată în senzualitatea explozivă a momentului şi un singur sunet o putea readuce la realitate complet...glasul subţire al fiului ei.

- Mami?

Phoebe se retrase brusc şi clipi tulburată. Justin era pe hol, făcuse ochii mari şi părea nedumerit de ce se află mama lui în braţele unui străin.

- Totul e în regulă, dragule, făcu ea efortul să explice sumar şi se dezlipi de West. Îi tremurau genunchii, iar West simţi asta şi o susţinu uşor. Este domnul Ravenel, îl informă ea. Arată uşor schimbat, din cauză că i-a crescut barba.

Dintr-o dată micuţul se lumină la faţă, spre surprinderea ei. Dădu fuga spre West, iar el îl ridică pe sus şi se învîrti cu el.

- Ia uite ce flăcău mare, exclamă West, în timp ce-l ţinea în braţe. Doamne, ce greu te-ai făcut.

- Ghici cîţi ani am acum? se lăudă Justin şi ridică o mînuţă cu degetele răsfirate.

- Cinci? Cînd i-ai împlinit?

- Luna trecută, spuse Phoebe.

- Îmi pare rău că nu am fost aici să sărbătorim. Totuşi, am adus nişte cadouri pentru tine şi Stephen.

Justin începu să chiuie de bucurie.

- Aseară am ajuns la Londra tîrziu, după ce magazinul lui Winterborne închisese deja. Aşa că domnul Winterborne l-a deschis pentru mine şi am avut la dispoziţie tot raionul de jucării. După ce am găsit ce am vrut, el mi-a împachetat jucăriile voastre.

Justin făcu ochii mari şi cu ochii minţii şi-l imagina pe proprietarul magazinului cu jucării, care deja în ochii lui avea puteri magice.

- Unde este cadoul meu?

- În punga aceea de pe covor. Îl vom deschide mai tîrziu, cînd va fi timpul pentru joacă.

Justin îşi puse palma mică şi fină pe barba lui aspră.

- Nu-mi place barba ta, zise el cu sinceritate. Te face să arăţi ca un urs furios.

- Justin...îl atenţiona Phoebe, însă West rîdea.

- Am *fost* un urs furios toată vara.

- Trebuie să te razi, comandă Justin şi îl cuprinse pe West cu ambele mîini de obraji.

- *Justin*! exclamă Phoebe.

- *Te rog* să te razi, se corectă Justin.

- Aşa voi face, promise West, dacă mama ta îmi face rost de un brici.

- Mami, îi faci rost?

- În primul rînd, zise ea, îl vom lăsa pe domnul Ravenel să se instaleze în casa de oaspeţi, iar mai

tîrziu poate să decidă dacă vrea să-şi păstreze barba sau nu. Mie îmi place, totuşi.

- Dar te zgîrie şi te agaţă, se plînse Justin.

- Hai să-l vedem pe fratele tău, zise West.

Înainte să iasă din cameră, West se uită intens spre Phoebe. Expresia lui nu lăsa nici o urmă de îndoială că săruturile impulsive de mai devreme au fost o greşeală, care nu trebuia să se mai repete.

Phoebe îşi ascunse gîndurile, în timp ce privea lung după el.

Dacă nu poţi să-mi promiţi eternitatea, West Ravenel...eu voi lua tot ce pot de la tine.

Capitolul 23

Deşi avea nervii extrem de încordaţi şi era agitat, West merse cu Phoebe în turul conacului, imediat după micul dejun. I-a plăcut cum era compartimentată casa, dar şi cum era construit exteriorul, cu un balconaş în faţă şi coloane înalte la intrare, precum şi la toate ferstrele. Semăna cu un templu grecesc, elegant şi se încadra perfect în peisaj. Clare Manor completa ambientul, ca şi cînd ar fi crescut odată cu relieful şi vegetaţia.

Interiorul i s-a părut destul de distins şi aerisit, cu tavanele curbate şi scările în spirală. Casa era completată cu grupuri statuare, care-i dăreau un aer de muzeu, însă multe camere fuseseră însufleţite de covoare groase cu franjuri, mobilier tapiţat în culori plăcute şi palmieri amplasaţi în ghivece uriaşe ici, colo.

Au trecut prin toate camerele, iar West nu a comentat. Se lupta cu sine să ascundă tot ce simte, iar

fierberea lui dureroasă îi amintea că în sfîrşit s-a trezit, după luni de amorţeală.

Acum îi era şi mai clar că niciodată nu va găsi o înlocuitoare pentru Phoebe, nici pe departe. Era un dezastru această concluzie...era condamnat.

West ţinea mult şi la băieţi şi-i privea cum stau liniştiţi la masă, luînd micul dejun. Se simţea ca un impostor care participă la o scenă perfectă, cînd nu demult fusese un ticălos, pe care orice bărbat s-ar fi temut să-l lase în preajma familiei lui.

Îşi aminti conversaţia avută cu Ethan Ransom la Londra, seara trecută, cînd s-au întîlnit şi au luat cina la o tavernă din vestul Londrei. În toată perioada cînd Ransom a stat la Eversby Priory ca să se recupereze, între ei s-a legat o prietenie sinceră. La suprafaţă, trecuturile lor nici că ar fi putut să fie mai diferite – West se născuse într-o familie cu sînge albastru, iar Ransom era fiul unui paznic de închisoare irlandez.

Totuşi, existau multe asemănări între ei în multe privinţe. Erau extrem de cinici, dar sentimentali în secret, pe deplin conştienţi de partea întunecoasă a firii lor.

Acum, cînd Ransom a decis în sfîrşit să renunţe la viaţa de solitar, ca să se însoare cu doctoriţia Garrett Gibson, West era în egală măsură consternat şi invidios pe certitudinile amicului său.

- Nu te deranjează că te vei culca toată viaţa cu

aceeaşi femeie? l-a întrebat el pe Ransom cînd au rămas să discute la un pahar de bere.

- Nici o secundă, a răspuns Ransom, cu accentul său irlandez. Ea este o încîntare pentru sufletul meu. Nici prin gînd nu mi-ar trece să înşel o femeie care are o colecţie redutabilă de bisturie.

West a izbucnit în rîs, apoi i-a venit în minte o altă întrebare.

- Va dori să aibă copii?

- Da.

- Dar tu vei dori?

- Numai gîndul îmi îngheaţă măruntaiele, recunoscu Ransom. Dar Garrett mi-a salvat viaţa. Acum poate să facă orice vrea cu mine. Dacă decide să-mi pună un inel în nas, voi sta cuminte ca un miel, în timp ce ea mi-l va pune.

- În primul rînd, şobolan de oraş, nimeni nu-i pune un inel în nas unui miel. În al doilea rînd...West făcu o pauză şi goli paharul pe jumătate. Tatăl tău te bătea – cu pumni, curea şi nuia – la fel cum făcea şi al meu cu mine.

- Mda, spuse Ransom. O numea "îndreptare pe calea cea bună". Dar ce legătură are cu asta?

- E posibil ca şi tu să faci acelaşi lucru cu copiii tăi.

Ransom se uită la el pieziş, dar vorbi calm:

- Ba nu o voi face.

- Cine te va opri? Soția ta?

- Eu mă voi opri pe mine însumi. Ransom se încruntă, cînd văzu mutra lui West. Nu mă crezi?

- Nu cred că va fi ușor.

- Destul de ușor, dacă voi dori să mă iubească.

- Te vor iubi oricum, comentă West cu asprime. Toți bărbații violenți știu un lucru: oricît rău ar face, bieții lor copii tot îi vor iubi.

Ransom îi aruncă o privire sceptică și bău toată berea.

- De multe ori, după ce taică-meu îmi învinețea un ochi sau îmi spărgea buza, mama îmi spunea: "Nu e vina lui. E un bărbat atît de puternic, încît îi e greu să se controleze". Oricum, am ajuns să înțeleg că mama nu a înțeles nimic: niciodată nu a fost problema că tata era prea puternic – nu era suficient de puternic. Numai un bărbat slab se coboară pînă la nivelul de brută. Făcu semn unei chelnerițe, să mai aducă un rînd la masa lor. Ravenel, poate că ai o fire pătimașă, dar nu ești o brută. Nici eu nu sînt. Așadar știu sigur că pruncii mei vor crește în siguranță. Acum, despre văduva ta roșcată...ce ai de gînd să faci în privința ei?

- Al naibii să fiu dacă știu.

- Ai putea să te însori cu ea. Nu ai cum să scapi de femei.

- Să știi că nu am de gînd să mă arunc pe altarul de sacrificiu, doar fiindcă tu ai făcut asta, replică

West. Prietenia noastră nu înseamnă chiar atît de mult pentru mine.

Ransom zîmbi şi se rezemă pe spătarul scaunului.

- Ascultă-mi sfatul, nebunule. Fii fericit, cît eşti în viaţă – după ce vei muri, nu vei mai avea cum.

Gîndurile lui West au revenit în prezent, în timp ce Phoebe îl conducea prin salonul de recepţii. Deasupra şemineului era expus un tablou care înfăţişa un tînăr. Pe faţa lui soarele trimitea prin fereastră o fantă de lumină, punîndu-i în valoare trăsăturile. West se apropie de portret, complet fascinat.

- Henry, zise el, mai mult cu semn de întrebare.

Phoebe dădu din cap şi se apropie de el.

Tînărul purta costum de culoare deschisă şi poza sprijinit de o masă din bibliotecă, cu mîna pe un teanc de cărţi. Pe chip i se citea o vulnerabilitate uşor perceptibilă, iar ochii negri contrastau mult cu tenul fin, ca porţelanul. Faţa lui era redată cu linii trasate precis, însă marginile hainei şi ale pantalonilor erau uşor înceţoşate, astfel că păreau că se contopesc cu fundalul mai închis la culoare. Ca şi cînd subiectul portretului începuse să dispară chiar pe măsură ce era pictat acest tablou.

Phoebe admiră pictura şi comentă:

- Oamenii au tendinţa să-i idealizeze pe cei plecaţi. Eu vreau ca băieţii mei să înţeleagă că tatăl

lor a fost un bărbat minunat, muritor, care avea şi defecte, nu a fost nicidecum un sfînt. Altfel, ei nu-l vor cunoaşte niciodată cu adevărat.

- Avea defecte? o întrebă el cu blîndeţe.

- Adeseori era superficial, mărturisi ea. Probabil asta din cauza bolii lui. Evita orice este urît sau supărător. Lui Henry îi plăcea să creadă că sînt perfectă, aşa că era devastat cînd eram amărîtă, sau mă supăram, sau eram neatentă. Nu am vrut să...

- Ce? o întrebă el, cînd o văzu că a făcut o pauză.

- Nu aş vrea să trăiesc din nou cu asemenea aşteptări. Aş prefera să nu fiu adorată, ci acceptată pentru tot ceea ce sînt, cu bune cu rele.

West se simţi copleşit de un val de tandreţe şi ardea de nerăbdare să-i spună că o acceptă, o doreşte şi o adoră, cu toate slăbiciunile şi calităţile ei.

- Nici o clipă nu te-am considerat perfectă, îi zise el, iar ea surîse. Totuşi, mi-ar fi greu să nu te ador. Nici nu ştiu cît de rău te-ai putea comporta, ca să-mi schimbi sentimentele faţă de tine.

- Dacă este o provocare, o accept, glumi ea.

- Nu este o provocare, zise el şi se lăsă condus în altă încăpere. În noua aripă a casei, pe care i-o prezenta acum Phoebe. Aici lumina invada încăperile, iar coridorul lung, luminos, ducea spre un alt corp de casă.

- Casa pentru oaspeţi are intrarea şi prin aripa

estică, zise Phoebe. Sau poţi intra prin seră.

- Seră?

- Este locul meu preferat din casă. Vino, să ţi-o arăt.

Sera era o construcţie din sticlă, înaltă pe două etaje, iar înăuntru se înălţau superbi palmieri, ferigi şi alţi arbuşti ornamentali luxurianţi, la baza cărora erau amplasaţi arbuşti tunşi sub forma unor animale, care mărgineau un lăcuşor, cu peşti aurii. West admiră acest loc, fiindcă şi el avea unul la Eversby Priory, doar că era mult mai modest în înălţime şi mai redus ca dimensiuni orizontale.

Un zgomot ciudat se auzea din spatele unui perete format din pietre, iar imediat au ieşit la lumină trei pisoi albi-negru, care îi dădeau tîrcoale, fără să se sperie de prezenţa lui.

- Aici e locul preferat al pisicilor, zise Phoebe.

West văzu şi o pisică neagră, frecîndu-se de fusta lui Phoebe. Ea se aplecă să mîngîie blana lucioasă a felinei.

- Doamne, aceasta este Drace?

- Da, ea este. Îi place să vină aici şi să terorizeze peştii. A trebuit să acoperim luciul apei cu o plasă, măcar pînă ce vor creşte pisoii mai mari.

- Cînd ţi-am dat-o eu....începu West.

- Mi-ai adus-o fără acordul meu, îl corectă ea.

- Am adus-o fără acordul tău, recunoscu el. Ea

era deja...

- Da, zise Phoebe şi se uită la el mustrător. A fost o pisică troiană.

- Habar nu aveam, spuse el contrariat.

- Te-am iertat. Pînă la urmă s-a dovedit o companie agreabilă. Iar băieţii sînt bucuroşi că se pot hîrjoni cu pisoii.

West tocmai detaşa de pe pantalonii săi un pisoi, care voia să-i urce pe picior. Îl puse jos cu blîndeţe.

- Mergem spre cabana de oaspeţi? spuse Phoebe.

West ştia că nu poate să aibă încredere în sine, dacă se afla cu ea în apropierea unui dormitor, aşa că spuse:

- Hai să mai rămînem aici puţin.

Phoebe se aşeză pe un podeţ de piatră, chiar deasupra bălţii cu peşti. West se aşeză alături de ea, dar pe un bolovan mai jos, ca să poată vorbi la acelaşi nivel cu ea.

- Vrei să-mi spui ce s-a întîmplat cu Edward Larson?

Ea simţi o mare eliberare, aşteptînd chiar să se elibereze de această povară de pe umeri.

- În primul rînd, vreau să-mi promiţi că nu-l vei mai insulta.

- Phoebe, nu sînt chiar atît de puternic, mărturisi el, ridicînd ochii spre cer. Urmă o privire a ei plină de reproşuri, iar el oftă şi se conformă.

- Promit.

Phoebe începu să-i povestească, deşi cu greu îşi ascundea nemulţumirea la adresa lui Larson şi tonul ei trăda tensiunea şi dificultăţile resimţite.

- Nu vrea să-mi explice nimic despre mersul fermei. Am încercat de mai multe ori, dar nu vrea să discutăm despre informaţii, planuri sau idei de schimbare. Spune că e greu pentru mine să înţeleg, sau că nu vrea să mă împovăreze cu responsabilităţi şi că totul este bine. Dar, cu cît mai mult insistă el să nu-mi fac griji, cu atît mai frustrată şi îngrijorată devin. Mă trezesc noaptea cu senzaţia că mă sufoc şi sînt foarte agitată.

West îi luă o mînă şi o strînse uşor. Îi venea să-l ucidă pe Larson, pentru fiecare minut de anxietate inutilă pe care i-o provocase.

- Acum îmi vine greu să am încredere în el, continuă ea. Mai ales după ce a făcut cu registrele contabile.

- Ce a făcut cu ele? întrebă West înfierbîntat.

Phoebe i-a spus cu amănunte cum Edward Larson a dus din casă registrele acum trei luni, fără permisiunea ei şi nu le-a mai adus înapoi.

- Edward spunea că este foarte ocupat şi de aceea nu are timp să le aducă înapoi, pe urmă a motivat că sînt foarte grele, iar de-abia ieri, după plecarea lui, am fost să le iau singură de la biroul tatălui său. Ştiu

că nu-i va conveni, dar este dreptul meu să o fac.

- Cînd instinctul te îndeamnă să faci ceva, zise el mîngîindu-i mîna, să nu-l ignori.

- Dar instinctul m-a înşelat. Edward nu ar face nimic contrar intereselor mele. Îl cunosc de-o veşnicie. Henry mi l-a prezentat cînd eram copii...

- Phoebe, hai să nu ne mai învîrtim în jurul cozii. Larson a întîrziat să ţi le aducă, nu fiindcă e prea ocupat sau că sînt grele, ci fiindcă nu vrea să le vezi. Există un motiv şi probabil că nu e unul plăcut.

- Probabil că treburile la fermă nu merg atît de bine cum pretinde el.

- Poate, dar poate să fie şi altceva. Fiecare om are păcatele lui secrete.

- Crezi că se pot ascunde păcate în registre contabile?

- Cred că există anumite cifre care nu se potrivesc. Păcatul nu e niciodată gratuit: de multe ori există costuri ascunse, sau facturi care trebuie plătite mai tîrziu. Poate a apelat la cine nu trebuie, ca să-şi achite datoriile.

- Dar nu e genul acela de om.

- Eu evit să judec oamenii, dacă nu cunosc adevărul. Dacă vom descoperi o problemă, vei putea să-i pui cîteva întrebări. Cîteodată oamenii fac greşeli, din motive corecte. Va trebui să-i dai ocazia să se explice.

- Cred că ai dreptate.

- Ştiu cît de mult înseamnă pentru tine prietenia lui. Este vărul lui Henry şi niciodată nu aş încerca să te asmut împotriva lui.

West tăcu, iar Phoebe îşi odihni capul pe umărul lui.

- Îţi mulţumesc, şopti ea.

Gestul spontan, care demonstra încredere deplină îl topi pe West, iar el întoarse uşor capul şi o sărută pe creştet. Toată viaţa lui îşi dorise enorm, în secret un astfel de moment, în care cineva se va baza pe el pentru alinare.

- Cît timp vei rămîne? o auzi întrebînd.

- Tu cît timp ai nevoie de mine?

- Măcar pînă ce voi scăpa de necaz, spuse ea zîmbind.

Dar nu tu eşti cea care are necazuri, îşi zise el în gînd, apoi închise ochii disperat.

- Cum face o vacă? îl întreba West pe Stephen seara, cînd stăteau pe covor, în salon, înconjuraţi de animale din lemn.

- Muu, răspundea micuţul, apoi lua vaca în mînă şi o examina.

- Dar oaia cum face? întrebă West, după ce-i puse în faţă alt animal.

- Be-he-he, zise Stephen rîzînd.

Phoebe se uita la ei cu sufletul plin de afecțiune. După cină, West le-a desfăcut cadoul: un hangar de jucărie, al cărui acoperiș se putea ridica și un set de animale pictate frumos, din lemn sculptat. Exista și o căruță, cu cai în miniatură. Alt joc adus de West era la fel de inspirat: o masă de joc Tivoli, cu niște bile care cădeau dintr-un turn, peste mai multe obstacole și ajungeau jos în orificii cu numere.

Ceva mai devreme, Phoebe i-a arătat lui West locul unde va dormi, în cabana pentru oaspeți, iar el se schimbă în haine mai comode și reveni în birou, să se uite peste registrele contabile.

- Văd niște probleme aici, spuse el, după ce parcurse cîteva pagini. Au folosit un sistem de contabilitate dublu pentru intrări.

- Și asta e rău? întrebă Phoebe.

- Nu. Este superior celui cu o singură intrare, pe care-l folosim noi la Eversby Priory. Îmi trebuie vreo două zile să mă familiarizez cu el, apoi mă voi lămuri.

O alungase pe Phoebe din birou cît timp s-a luptat cu registrele, pe motiv că prezența ei i-ar fi distras atenția, iar ea a acceptat.

Mai tîrziu au luat cina împreună, la masa mare din sufragerie, conversînd pe subiecte ușoare, la lumina lumînărilor. Era o situație deosebită, fiindcă atmosfera intimă era cea dintre soț și soție. Au trecut apoi la subiecte mai serioase...iar la vin și desert s-au

relaxat complet şi au lăsat fiecare garda jos. Da, în sfîrşit erau împreună şi le era bine. Sentimentul era diferit, dar foarte plăcut. Era pentru amîndoi un alt fel de fericire, nouă.

Phoebe ştia că West nu poate trece uşor peste condiţia lui, temîndu-se că nu este demn de ea şi că într-o zi o va face nefericită. Doar că exact această nelinişte a lui o făcea pe ea să aibă şi mai mare încredere în el.

Un lucru era clar: dacă îl dorea, va trebui să facă ea primul pas.

Acum West stătea întins pe covor, iar cei doi băieţi se uitau la el cu interes.

- Cum face puiul? îl întreba pe Stephen.

- Piu, piu, exclamă copilaşul, iar West îl trase lîngă el şi Justin veni aproape, apoi toţi trei au început să scoată sunete ale animalelor pe care le ţineau în mîini, spre deliciul lui Stephen. Era un vacarm plăcut, băieţii erau în culmea fericirii, iar la un moment dat West se aplecă şi sărută cîrlionţii blonzi ai micului Stephen.

Phoebe nu mai avea nici o îndoială acum, cînd stătea şi îi privea pe toţi trei.

Oh, da...îl vreau pe acest bărbat.

Capitolul 24

A doua zi, dimineața devreme Ernestine i-a adus ceaiul lui Phoebe şi i-a aranjat pernele de la spate.

- Milady, am un mesaj de la Hodgson, legat de domnul Ravenel.

- Da? spuse interesată Phoebe.

- Cum domnul Ravenel nu a adus cu sine un valet, valetul nostru ar fi bucuros să-şi ofere serviciile acestui domn, în caz că el le va solicita. De asemenea, milady...camerista a venit de la cabana pentru oaspeți şi spunea că domnul Ravenel a cerut un brici şi puțin săpun de bărbierit. Hodgson spune că ar fi onorat să-i împrumute domnului briciul lui.

- Mulțumeşte-i lui Hodgson pentru generozitate...însă pot să-i ofer domnului Ravenel briciul raposatului meu soț. De fapt, cred că i-l voi duce personal.

- Adică acum, dimineață, milady?

Phoebe se uită pe fereastră şi văzu cerul luminat de soarele matinal şi răspunse:

- Este responsabilitatea mea de gazdă, să am grijă de musafirul meu, nu-i aşa? Sînt sigură că va avea nevoie de ea foarte curînd, adăugă ea, în timp ce se juca anticipativ cu o şuviţă de păr.

- Bine, milady, dacă ieşiţi pe uşa dinspre seră, nu va observa nimeni. Oricum, în aripa aceea se începe curăţenia mai tîrziu.

- Da, mulţumesc.

- Milady, dacă vreţi, pot să-i spun doicii să le aşeze masa copiilor în camera lor.

- Apreciez, Ernestine, eforturile tale de a preveni un gest necugetat din partea mea.

- Da, milady, aerul de dimineaţă face bine oricui. Nu e nimic rău într-o plimbare, din cîte ştiu eu.

Phoebe făcu aşa cum a plănuit, punînd toate ustensilele pentru bărbierit într-un coş cu capac, pe care-l ţinea pe braţ şi se îndreptă calm spre uşa cabanei pentru oaspeţi. Ciocăni de două ori, apoi intră.

- Bună dimineaţa, spuse ea şi închise uşa.

Redecorase şi această aripă a proprietăţii, aşa că pereţii aveau o nuanţă plăcută de vernil cu auriu, iar pe mese se aflau vaze cu flori parfumate.

West ieşi dintr-un dormitor şi rămase perplex, cînd o văzu. Prezenţa lui masculină, intensă, contrasta cu atmosfera caldă şi inefabilă a cabanei. Venise cu cămaşa descheiată pe jumătate şi mînecile suflecate,

lăsînd vederii două braţe puternice, păroase.

Cînd îl văzu, Phoebe simţi inima bătîndu-i nebuneşte, de teamă că dorinţele ei legate de el nu se vor îndeplini. Ideea că va avea de trăit fără să fi simţit măcar cîteva momente de intimitate cu West Ravenel devenise o adevărată tragedie.

- Am adus ce-ţi trebuie pentru bărbierit, spuse ea şi ridică imediat coşul.

- Mii de mulţumiri, zise el. Credeam că trimiţi valetul. Nu vreau să te deranjez.

- Nu e nici un deranj. Eu...am vrut să ştiu dacă ai dormit confortabil.

- Am dormit destul de bine, zise el zîmbitor.

- Patul este destul de moale, sau...Ţi-au ajuns pernele?

- Tot ce este aici arată absolut perfect. Am avut nişte vise care m-au tulburat, atît.

Phoebe se apropie de el, cu coşul.

- Am adus briciul lui Henry. Aş fi bucuroasă să-l foloseşti tu.

- Mulţumesc, dar nu cred că...

- Insist. Este un brici cu lamă elveţiană, dintr-un oţel de calitate. Cred că ai nevoie de o lamă foarte ascuţită, fiindcă ai barba foarte deasă...

- Cum de ştii atîtea lucruri despre bărbile bărbaţilor? întrebă el, trecîndu-şi mîna peste obrazul aspru.

- Adeseori l-am bărbierit pe Henry, mai ales în ultimele lui zile. În afară de mine, nu permitea nimănui să-l atingă.

- Ai fost o soție perfectă, zise el.

- Am devenit foarte eficientă, spuse ea zîmbind. Îmi place să ascult sunetul produs la bărbierit.

- Ce sunet?

- Acel fîșîit ritmat al lamei, cînd taie părul. Îmi dă fiori plăcuți la ceafă.

- Eu nu am simțit așa ceva niciodată.

- Dar înțelegi la ce mă refer, nu?

- Cred că da.

- Nu există pentru tine nici un sunet, care să-ți provoace o senzație foarte plăcută, care te face să vibrezi pînă în vîrful terminațiilor nervoase?

- Nu, zise el, după o pauză.

- Ba da, dar nu vrei să-mi spui.

- Nu trebuie să știi tu asta.

- Voi afla eu într-o zi, îl zgîndări ea. Se apropie de el încet și șopti: West... te-a bărbierit vreodată o femeie?

West nu mai zîmbea acum, ci se uita la ea înmărmurit.

- Nu, zise ea și se apropie de el. Te provoc să-mi dai mie voie.

- Nu este o idee prea bună, zise el, doar după ce-și drese glasul.

- Ba da, lasă-mă să te bărbieresc. Nu ai încredere în mine? întrebă ea, cînd îl văzu că nu răspunde. Atît de aproape stătea de el, încît parcă îi simțea răspunsul visceral, iar trupul lui radia plăcere, așa cum focul radiază căldură. Ți-e teamă? îl tachina ea.

West nu putea să reziste unei asemenea provocări. Făcu un pas înapoi și o examină cu atenție și dorință fierbinte.

Apoi...făcu semn cu capul spre dormitorul lui, ca să-l urmeze.

Capitolul 25

- Cum pot eu să ştiu că fiorii resimţiţi cînd vei auzi sunetul briciului nu te vor face să mă măcelăreşti? o întrebă speriat West, după ce se aşeză pe un scaun, în faţa lavoarului.

- Sunetul nu-mi provoacă nici o criză, protestă Phoebe şi turnă apă caldă într-un vas ceramic de pe lavoar. Mi se pare doar foarte plăcut.

- Eu voi fi mulţumit dacă-mi dai barba jos, zise West şi se scărpină pe obraz. Chiar a început să mă mănînce.

- Bine că o dai jos. Oricum, la modă este o barbă lungă şi stufoasă, ca a lui Darwin, sau a lui Rosetti. Doar că probabil a ta s-ar ondula.

Phoebe îi înmuie faţa cu un prosop cufundat în apă caldă, iar West se relaxă şi lăsă capul pe spate.

Phoebe era şi acum uimită că a lăsat-o să-l bărbierească. Presupunea că ritualul acesta exclusiv masculin ar distruge nervii oricărui bărbat, dacă nu ar

fi desfăşurat de un profesionist. Cînd ea a început să-l bărbierească pe Henry, el era deja prea slăbit, ca să mai poată face asta singur. Aveau multe intimităţi pe care ei le împărtăşeau deja, din pricina invalidităţii care îl ţintuia la pat. Aici însă, situaţia era foarte diferită.

Acum luă o fişie de piele, pe care o legă de bara care susţinea lavoarul şi-i explică:

- L-am rugat pe tata să-mi arate cum se face asta, ca să pot avea grijă de Henry. Primul lucru învăţat a fost să leg cum trebuie fişia de piele. Phoebe scoase acum briciul şi-i culisă lama, pe care începu să o frece de fişia de piele ca şi cînd ar fi fost o profesionistă. Cine te bărbiereşte la Eversby Priory? Valetul lordului Trenear?

- Sutton? Nu, el şi aşa se plînge într-una că trebuie să mă tundă la fiecare trei săptămîni. Mă bărbieresc singur de cînd aveam paisprezece ani; fratele meu m-a învăţat.

- Dar la Londra ai fost la un bărbier?

- Nu.

Phoebe puse jos briciul şi-l întrebă:

- Nu ai lăsat pe nimeni, niciodată să te bărbierească? West dădu din cap negativ. Mă rog...e neobişnuit pentru un domn cu poziţia ta.

- Cred că...de cînd eram copil...şi vedeam mîinile unui adult, asta însemna ceva rău pentru mine, pentru

că ele îmi provocau durere. Eram bătut-măr de tatăl meu, de unchii mei, de directorul şcolii, de profesori...West se opri. Mai tîrziu, ideea să las un bărbat să se apropie cu briciul de beregata mea nu mi s-a mai părut relaxantă.

Pe Phoebe o uimea că West era dispus să se lase pe mîinile ei, cum nu o mai făcuse cu nimeni. Această vulnerabilitate era un uriaş gest de încredere. Îi citea în ochi groaza, dar rămăsese aşezat acolo, de bună voie lăsîndu-se cu totul la mila ei.

- Acum chiar te cred că trăieşti după acel motto al tău. Îmi retrag provocarea.

- Ba nu. Vreau să mă bărbiereşti tu, zise el în final.

- Vrei să-mi dovedeşti ceva mie, sau ţie ?

La faţă părea calm, dar ea îl văzu cum strînge braţele fotoliului pe care stătea, asemeni unui condamnat din evul mediu, care aşteaptă să fie torturat în închisoare.

Phoebe se gîndi să-i uşureze situaţia, aşa că se gîndi la un joc. Era corect să se pună şi pe ea într-o situaţie vulnerabilă. Cu grijă, dar fără să o vadă el, îşi descheie primii trei nasturi de sus ai rochiei de casă şi o lăsă să-i alunece de pe umeri. O aşeză pe marginea patului şi se apropie de el.

- Phoebe, ce faci? o întrebă el gîtuit de emoţie.

Îşi dădu jos şi papucii, apoi veni în faţa lui şi se

instală exact între pulpele lui depărtate, roşi puternic şi spuse cu glas gutural:

- Îţi ofer şi puţină distracţie.

- Dar eu nu...*Doamne*, zise West, devorînd-o cu privirea. Phoebe purta doar chiloţi şi o cămaşă de noapte din bumbac aproape transparent. Treaba asta nu se va termina bine, spuse el gîfîind răguşit.

Phoebe îl văzu cum bate ritmul cu degetele, semn că se relaxase, dar altceva îl frămînta acum. Aplecă o sticluţă cu uleiuri parfumate şi picură cîteva picături în palmă, apoi începu să-i maseze obrajii.

- Capul pe spate, îi ordonă ea, iar el se supuse.

- Ce este acela?

- Ulei de migdale, zise ea. Ca să-ţi protejeze pielea şi să-ţi înmoaie barba. Continuă să-l maseze cu mişcări circulare şi presiune constantă. El ţinea ochii închişi şi se relaxa, iar răsuflarea i se domolise.

- Partea asta nu-i chiar aşa de rea, comentă el ironic.

Phoebe îi examină cu atenţie trăsăturile faciale, dacă tot era atît de aproape de el: genele negre, lungi şi întoarse, uşoare cearcăne sub ochi, tenul mătăsos, dar acum ars de soare.

- Arăţi prea bine, ca să porţi barbă, îl informă ea. Poate că într-o zi o să-ţi recomand, dacă vei fi nevoit să ascunzi o bărbie lăsată, dar pentru moment, nu ai nevoie de ea.

- Pentru moment se pare că nu mi s-a lăsat nimic, zise el în glumă.

Phoebe privi în jos, din reflex. Din poziția avantajoasă pe care o avea, exact între picioarele lui depărtate, îi vedea erecția, care aproape îi perfora pînza pantalonului. Simți că i se usucă gîtul, de atîta curiozitate și nerăbdare.

- Arată destul de incomod, spuse ea.

- Mai pot să rezist.

- Mă refeream la mine.

West zîmbi și continuă:

- Dacă te simți inconfortabil, nu te neliniști. Va dispărea de îndată ce iei briciul în mînă. Dar...nu ar fi deloc așa. Adică incomod. Dacă noi doi vom ajunge să...aș avea grijă să fii pregătită. Nu ți-aș face rău niciodată.

Phoebe continua să-i maseze obrajii. Ce straniu. Cîndva nici nu s-ar fi gîndit la bărbatul acesta, iar acum îi era imposibil să nu se gîndească la el. Cu greu se abținea să nu-l sărute. Se apropie de el atît de mult, încît buzele aproape că li s-au atins și i-a șoptit:

- Nici eu nu ți-aș face vreun rău, West Ravenel.

Phoebe făcu spumă în bolul special și începu să-i întindă pe obraji și pe bărbie spuma, cu un pămătuf. West stătea încă destul de calm, dar cînd auzi lama briciului eliberîndu-se din teacă, se încordă, iar ea simți asta.

- Eu sînt, spuse ea blînd. Nu te neliniști. Îi întinse ușor pielea obrazului cu degetul mare și înclină briciul într-un unghi perfect, apoi începu să-l tragă pe pielea albă de atîta spumă. Șterse lama de prosopul pe care-l avea pe braț și păru încîntată de sunetele produse de brici. Nici nu realiză că West și-a ținut răsuflarea pînă ce nu l-a auzit eliberînd brusc aerul din plămîni și a continuat cu un oftat prelung. Făcu o pauză și-l privi de sus, așa cum stătea deasupra lui: să mă opresc?

- Nu, dacă bărbieritul îți dă fiori plăcuți.

- Nici nu-ți imaginezi, îl asigură ea. Acum va continua cu gîtul, iar pentru asta îi ridică bărbia și din nou îl văzu că strînge brațele fotoliului. Îți dau voie să te uiți în decolteul meu, îi zise ea.

West relaxă brațele și își controlă respirația.

Phoebe îl bărbieri pe gît cu meticulozitatea unui profesionist. Se concentră pe unghiurile mandibulei, minunîndu-se de osatura lui excelentă.

- Ai o bărbie atît de frumoasă și e păcat să o ascunzi sub barbă, spuse ea.

West așteptă ca briciul să se depărteze de capul lui, apoi mărturisi:

- Același lucru îl gîndeam și eu despre sînii tăi.

- Destrăbălatule, îl dojeni ea. După ce retușă pe ici, pe colo punctele omise, îi șterse urmele de spumă de pe față și trecu la ultima zonă, cea de sub buze.

Îl simțea mult mai relaxat acum și se gîndi cum acest bărbat s-a lăsat total pe mîinile ei, abandonîndu-se complet. Poate că nu era bine, dar pe ea această situație o încînta nespus și îi plăcea să-i controleze corpul masiv, puternic. A remarcat că erecția lui a fost constantă atît cît a durat bărbieritul; și asta i-a plăcut.

Îi făcu o frecție ușoară cu apă de trandafiri și mîngîie obrazul curat cu vîrfurile degetelor.

- Ești gata, zise ea și făcu un pas înapoi, ca să-și admire munca. Chipul lui luminat o făcea să simtă fluturi în stomac.

West se privi în oglindă:

- M-ai bărbierit mai bine dcît o fac eu, spuse și întoarse capul de cîteva ori. În cele din urmă, o privi meditativ, iar Phoebe nu înțelegea de ce.

Din doi pași a fost lîngă ea și a cuprins-o în brațe, apoi a sărutat-o pătimaș. O mîngîia, o strîngea, o masa pe spate, lipind-o de trupul lui, ca să o facă să simtă erecția constantă, dureroasă aproape. Ea își lăsă capul pe spate și îl auzi ca printr-o vrajă senzuală:

- Mulțumesc, șopti el.

- Eu îți mulțumesc pentru încredere.

- Aș avea încredere să-ți ofer viața mea. Cu aceste cuvinte West îi scoase agrafa din păr, iar buclele i s-au revărsat pe spate. Îi mîngîie șuvițele lungi, mătăsoase și le lipi de buzele sale. Cum poți să fii atît de frumoasă? spuse el, apoi nu mai așteptă un

răspuns, ci o ridică în braţe şi o aşeză pe pat. Se întinse alături de ea şi rămase sprijinit într-un cot. Îi mîngîia linia decolteului, foarte aproape de sîni. Cînd îşi strecură degetele pe sub material, dădu de un sfîrc întărit, care-i aştepta dezmierdările. Se aplecă şi luă sfîrcul între dinţi, uşor, delicat, apoi cu limba îl dezmierdă, pînă ce o văzu că se lasă pe spate, pierdută în atacul lui senzual.

Se juca lasciv cu limba pe pielea ei, pînă ce o făcu să se arcuiască şi să geamă de plăcere.

- Ce o să mă fac eu cu tine? întrebă el duios.

Phoebe se fîstîci şi îşi ascunse faţa lipindu-se de umărul lui imediat după ce îi dădu răspunsul:

- Am eu cîteva idei.

- Spune-mi, zise el interesat.

- În ziua aceea, la Eversby Priory...în birou...iar tu...Phoebe nu mai ştia ce să spună şi nu găsea cuvinte pentru ceea ce-i făcuse el.

- Cînd ţi-am oferit plăcerea peste un teanc de registre contabile? întrebă West, trecînd uşor mîna pe spatele ei. Vrei să mai facem asta o dată, iubirea mea?

- Da, dar...atunci te-ai oferit...să-ţi foloseşti limba.

- Ţi-ai amintit asta? zise el rîzînd.

- M-am gîndit la asta după aceea, recunoscu ea, uimită de propria-i mărturisire neruşinată. Iar eu...am vrut să-ţi fi spus da.

- Iubita mea, şopti el. Mai mult ca orice mi-ar plăcea să fac acum asta cu tine. Asta îţi doreşti?

- Nu, eu...Phoebe cuteză să-l privească în ochi, fără sfială. Vreau să faci dragoste cu mine. Te rog.

Se cufunda tot mai adînc în ochii lui albaştri, cînd o privi şi-i zise:

- Noi doi nu avem viitor. Trebuie să fim de acord cu asta.

- Dar vei fi al meu, atîta timp cît stai la Clare Manor.

- Sînt deja al tău, iubito, şopti el. Se ridică şi începu să o dezbrace lent, calculat, mai întîi desfăcînd fundiţa cu care era prinsă cămaşa de noapte, pe care i-o trase peste cap. Cînd ea încercă să-i scoată cămaşa, el o opri.

- Vreau şi eu să te dezbrac, protestă ea.

- Mai tîrziu. West îi trase rapid chiloţii dantelaţi.

- De ce nu acum? insistă ea.

- Pentru că fie şi un contact scurt între orice parte a corpului tău cu orice parte a corpului meu va pune capăt la asta într-o secundă. West îşi clătea privirea cu formele ei unduioase, dar se concentra asupra triunghiului de bucle roşcate dintre pulpele ei. Te doresc la nebunie, iubito. Te doresc aşa cum pămîntul arid absoarbe ploaia. Cîndva, în viaţa mea, te-aş fi putut vedea aşa şi m-aş fi putut stăpîni. Deşi mă îndoiesc. Nu am mai văzut o femeie aşa frumoasă, ca

tine. West îi scoase jarterele, apoi ciorapii şi le lăsă să cadă pe covor. Îi remurau mîinile de dorinţă, cînd îi ridică un picior şi o sărută pe gleznă. Totuşi, spuse el în şoaptă, dacă voi face un gest care nu-ţi place, trebuie doar să-mi spui şi mă voi opri. Măcar cu atît mă voi putea controla. Mă înţelegi?

Ea dădu din cap afirmativ, apoi îşi duse mîna spre zona pubiană, ca să-şi acopere sexul.

West era amuzat de modestia ei şi o întrebă:

- Ce s-a întîmplat cu femeia care tocmai m-a bărbierit, îmbrăcată doar în lenjeria transparentă?

- Nu pot să stau aşa, întinsă şi desfăcută ca o stea de mare, protestă Phoebe, care se zvvîrcolea acum să se elibereze. Nu sînt obişnuită cu asta!

- Eşti o femeie delicioasă, adorabilă...îi şopti, apoi îşi lipi gura de abdomenul ei şi coborî lent, spre pulpe, sărutînd-o neîncetat. Ajunse la buric, aici se opri puţin şi-l dezmierdă cu limba, moment în care Phoebe simţea valuri de extaz inundîndu-i stomacul, dar şi cele mai intime colţişoare ale feminităţii ei.

West coborî apoi şi mai jos, cu îndrăzneală şi ajunse la cele două labii, pe care le acoperi cu sărutări înfocate, pînă ce o văzu cum vibrează de plăcere. Suflă uşor în orificiul care deschidea drumul spre adîncurile ei, dar nu se opri aici. Îi depărtă şi mai mult pulpele, apoi o urmări cum îşi lasă capul pe spate şi acceptă orice tortură sexuală, de dragul senzaţiilor pe

care le aştepta, ştiind ce poate acest bărbat doar cu buzele şi limba.

Paradoxal, acum rolurile s-au schimbat, iar el controla deplin situaţia, iar ea se lăsa pe mîinile, buzele şi toată arta lui, într-un preludiu înfocat, dar cu efecte sigure. Phoebe privea spre tavan şi se gîndea că în viaţa ei nu mai făcuse aşa ceva ziua, în amiaza mare – se simţea foarte expusă, fără apărare, însă toate astea o excitau şi mai tare.

West îşi vedea de joaca lui cu buricul, cu labiile, apoi cu perii care-i acopereau sexul. Gura lui se lansase în călătorii îndrăzneţe, spre pulpe în jos, apoi înapoi, spre zona de extremă sensibilitate. Phoebe se tot întreba oare de ce l-a rugat să facă acest lucru foarte intim şi extrem. Prea intim. Acum nu mai putea să-l oprească, fiindcă el scotea gemete de plăcere, pe care le mai auzise din gura lui atunci cînd bea un vin de calitate sau savura o prăjitură bună sau un fruct suculent. West îşi strecură un deget în crevasa alunecoasă, tumefiată de atîtea sărutări repetate, apoi pătrunse adînc şi urmări reacţia ei.

Cu degetul pe care-l scoase din grota intimităţii ei făcu cercuri împrejurul sfîrcului, ca şi cînd l-ar fi uns cu un parfum special.

Phoebe păru şocată de gesturile lui şi încercă să se retragă, dar el o trase spre el, apucînd-o straşnic de coapse. O urmărea cum se zvîrcoleşte la atingerile lui

intime, cu limba. Tatona încet, cu mişcări repetate şi presiune constantă, după care îşi accelera loviturile de limbă, continua în sens circular, provocîndu-i reacţii şi fiori din ce în ce mai puternici. Vibra sub răsuflarea lui, iar West o aşeza într-un unghi din care ea nu avea scăpare şi nu se putea retrage, ci se adîncea tot mai mult în jocul sexual. O susţinea cu palmele de fese, ca să o poată împinge spre gura lui devoratoare oricînd şi oricît de repede dorea.

Phoebe stătea cu ochii închişi, concentrată pe atingerile repetate, din ce în ce mai apăsate ale limbii. Apoi limba se lansa în plonjoane spre vulva roşie ca focul, explora labiile interioare şi se oprea pe clitorisul care controla intrarea în corpul ei încordat. Cînd o vedea că nu se mai cutremură atît de tare, îşi cufunda iar limba în adîncul vaginului ei extrem de alunecos acum, fierbinte şi clocotind de senzualitate.

Îşi simţea buricul aproape în flăcări, iar spirala senzuală parcă stătea să explodeze. Încă o atingere...şi încă una...un zvîcnet al limbii, o imperceptibilă lansare, urmată de un plonjon intenţionat şi bine direcţionat. Parcă nu mai era stăpînă pe trupul ei, ci devenise un obiect al plăcerii. Mugurele clitoridian, copleşit de atenţia lui o durea şi o ustura acum, dar ea tot căuta acele atingeri binefăcătoare, încîntătoare.

Doar simpla atingere cu buricul degetului, sau cea mai subtilă frecare a buzelor lui de punctul

fierbinte ar fi provocat eliberarea ei, provocîndu-i spasme vibrante. Scotea sunete pe care nu le-a mai scos în viaţa ei, gemete şi scîncete care implorau atenţie.

Cînd foamea ei s-a ascuţit insuportabil, îşi coborî mîna spre locul care provoacă delirul sexual, dar el o opri şi suflă din nou aer cald, aşteptînd următoarea ei reacţie. Acum înţelese că el s-a aşteptat ca ea să facă asta, fiindcă ştia exact cît de disperată era. Frustrată peste orice limită, spuse gîfîind:

- Durează prea mult.

- Acum eşti şi expertă, zise el, dar continua să se joace cu buclele aurii.

- Nu...nu mai vreau să aştept.

- Dar eu vreau. Cu mişcări delicate, dar siguranţă în degete, îi depărtă uşor labiile şi suflă aer cald peste bobocul provocator, pe care-l simţea cum pulsează.

- Oh...te rog, îl implora ea...te rog...te rog...

Atunci limba lui mătăsoasă, dar remarcabil de agilă şi competentă se strecură perfid exact pe punctul declanşator de orgasm şi începu să vibreze odată cu vibraţiile ei, constant, ritmic şi de neoprit. O pătrunse cu un deget, pe care-l lăsă să tatoneze muşchii vaginali, pînă cînd urma să se declanşeze erupţia şi aceştia se vor contracta intens.

Phoebe simţi spirala de căldură, iar senzaţii puternice i se împrăştiau prin toate fibrele corpului.

Se pierduse în manevrele lui experte, care au făcut-o să simtă exact ce își dorește.

Parcă nici nu mai putea să gîndească, atît de pierdută era în orgasmul declanşat brusc, dar provocat la momentul ales de el. Avea fața transpirată, sau poate erau chiar lacrimi şi West o şterse cu colțul cearşafului. Acum se cuibărea la pieptul lui acoperit cu peri aspri, ascultîndu-i şoaptele calde. O mîngîia pe păr, pe spate şi o strîngea constant, aşteptînd să nu mai tremure.

West se ridică din pat, iar ea se întoarse pe burtă şi se întinse ca o felină. Niciodată pînă acum nu s-a simțit atît de satisfăcută şi împlinită. West lipsi cîteva clipe, iar cînd reveni, era complet dezbrăcat. Phoebe a vrut să se răsucească din nou pe spate, însă el o opri şi o încălecă într-o clipă, pe la spate.

Phoebe era conştientă tactil de partea corpului lipită de ea. Pulpele acoperite cu peri aspri şi deşi, muşchii coapselor extrem de puternici, precum şi erecția mătăsoasă, prelungă şi rigidă, ca un catarg.

Se auzi capacul metalic deşurubat de la o sticlă, apoi mîinile lui calde, puternice au început să-i maseze spatele, apoi fesele şi coapsele, iar mirosul de migdală îi invadă nările. Masajul lui expert o detensiona, iar palmele atingeau, frecau şi mîngîiau exact zonele care trădau încordarea provocată de minutele de-abia scurse. Phoebe gemu prelung, apoi

scoase un ţipăt scurt, savurînd plăcerea pe care nimeni nu i-a mai adus-o în felul acesta.

Îi simţea mişcările mîinilor, în paralel cu alunecarea sinuoasă a falusului extrem de voluminos şi fierbinte pe crevasa dintre fese, apoi în sus, pe şira spinării. Era clar că şi el simţea plăceri extreme în aceste clipe, de aceea continua operaţia cu multă atenţie şi presiune constantă. Zăbovi mai mult asupra feselor, pe care le frămîntă îndelung, iar astfel a mai scos de la ea aşteptatele gemete guturale, care exprimau mai mult decît orice întrebare.

Îşi strecură mîna liberă printre pulpele ei şi cuprinse pliurile delicate, atingînd tenace, febril, cu buricele degetelor fiecare unduire a petalelor, pe care le depărtă, ca să ajungă la mugurele ascuns între ele. Doar cîteva atingeri uşoare, exacte, înainte şi înapoi au adus-o din nou în pragul deliciului intim. Intră mai adînc în trupul ei firav, cu mişcări circulare, ascendente, străbătînd calea umedă, pregătită la început doar cu un deget, apoi cu două – o pătrunse treptat, dar insistent, cu mişcări unduioase, la fel ca zvîcnirile trupului ei.

Evident, răspunsul corpului ei a fost să reţină în interior ce a pătruns prin manevrele pricepute, aşa că şi-a depărtat picioarele şi mai mult, pentru că simţea nevoia să se mişte odată cu el, să se ridice spre el, ca să-l primească tot mai profund. Îşi ridică şoldurile şi

simţi cum îi strînge degetele acolo, în locul acela ascuns. Degetele se mişcau şi ele, în ritmul lor, dictat de el, cel care conducea acum jocul erotic. Phoebe îşi lipise faţa de pernă şi răsufla precipitat, zbătîndu-se sub trupul lui acaparator.

Cînd simţi că degetele se retrag, locul acela lubrifiat rămase neocupat, iar muşchii se contractau în gol. El o sărută pe spate, apoi pe umeri şi se insinuă lent, calm între pulpele ei, apoi îşi strecură penisul în golul care aştepta să fie umplut. Împinse ceva mai tare, dar, deşi ea îl primea cu tot corpul, intrarea rezista presiunii şi nu ceda.

- Stai, exclamă ea, pentru că simţea o usturime nefirească. West se opri, dar nu retrase arma erotică. Gîfîia, iar ea se lipea tot mai mult de el, împingînd uşor cu spatele, ca să-l ajute să intre, doar că totul era degeaba; durerea se accentua. Nu pot, vai. Îmi pare rău, nu are rost, sînt...

- Draga mea, spuse West calm, înainte să ne declarăm învinşi, hai să mai încercăm ceva. O ajută să se ridice şi merse pînă la fotoliul din apropiere, apoi luă sticluţa cu ulei miraculos.

Phoebe clătina din cap, uimită.

- Doar nu vrei să...pe un fotoliu?...

El se aşeză şi bătu cu palma pe genunchi.

- Creatură lipsită de modestie, şopti ea nervos, dar se aşeză pe locul indicat, privindu-l speriată. Stai

acolo, cu erecția flagrantă, netulburat de frămîntările mele...

- Din contră, sînt foarte preocupat de asta. Și fiindcă tu ești cauza erecției, ar trebui să-ți asumi răspunderea imediat.

- O să-mi dau silința, zise ea, cu ochii tot la lungimea și grosimea organului. Cu toate că, sincer, mi se pare o responsabilitate mult mai *mare* decît mi-am dorit eu.

- Să fii mulțmită că nu trebuie să trăiești cu ea toată viața, glumi el și o poziționă și mai aproape, pe pulpele lui, cu fața spre el.

West o privea cum roșește și jubila. Desfăcu tacticos sticluța și picură cîțiva stropi pe una dintre palmele ei, apoi puse sticluța pe podea.

- Ești bună? zise el blînd.

- Vrei...să te dau eu....? întrebă ea tulburată de postura inedită, la care se adăuga nuditatea perversă.

- Te rog.

Ea își frecă palmele, apoi le îndreptă spre fața lui, dar West îi prinse brațele și-i spuse rîzînd:

- Nu acolo, iubito. Îi trase ușor mîinile, pînă ce îi lipi palmele pe sexul lui.

- Oh, reuși ea să articuleze, amuzată, dar și îngrozită de sarcină. Rulă ușor palmele pe toată lungimea satinată, care începu să lucească. Forma lui era perfectă, iar corpul rigid vibra de tensiune, pulsa

cu intermitență, iar din capul rubiniu țîșnea timid esența vitală. West gîfîia sacadat, pe măsură ce ea urca și cobora lent, iar degetele alunecau spre spate, ca să-i mîngîie scrotul greu.

- Ești frumos pînă și aici, șopti ea și strînse delicat cu ambele mîini.

- Mulțumesc. Prefer să fiu părtinitor aici. Nu sînt de acord într-un punct: trupurile femeilor sînt opere de artă, grațioase și cu forme perfecte. Cele ale bărbaților sînt strict pentru funcționalitate.

- Și trupurile femeilor au o funcționalitate importantă.

- Da, numai că ele sînt atît de frumoase, șopti el și o mîngîie pe abdomen, apoi pe sîni și rămase cu privirea pe o cicatrice lungă, aflată în zona pubiană. Cum a fost?

- Cînd am născut? Phoebe întrebă, apoi privi linia albă de pe pîntec. Nu a fost atît de rău pe cît mi-am imaginat eu. Norocul meu că am beneficiat de medicina modernă. Nu arată prea bine, nu?

- Totul arată bine la tine, zise el radiind iubire. Semnele acestea emană viață, trădează riscuri asumate și minuni pe care le-ai adus pe lume. Sînt semne că ai iubit și ai fost iubită. O strînse la piept și o sărută pe gît, apoi pe ambii sîni. Îmi pare rău să spun asta, continuă el, dar respectul meu pentru instituția maternității nu-mi afectează cîtuși de puțin dorința

să te posed pînă ce nu vei mai şti de tine.

Phoebe îşi încolăci braţele pe după gîtul lui, îşi lipi buzele de urechea lui şi şopti:

- Nu-mi pare rău deloc de asta.

Spre surprinderea ei, îl simţi cum se cutremură uşor şi vibrează, apoi se depărtă uşor de el şi-l privi interesată, apoi zîmbi triumfătoare:

- Acesta e sunetul, nu-i aşa?...acela care te face să tremuri de plăcere. Şoaptele unei femei.

Capitolul 26

- Nu recunosc nimic, zise West. Îşi concentră atenţia asupra sînilor şi a sfîrcurilor întărite. Cuprinse cu buzele unul dintre bobocii reliefaţi şi trase cu insistenţă. Cu o mînă îi dezmierda abdomenul, în jos, spre triunghiul auriu, iar atingerile lui erau atît de delicate, indirecte şi plăcute, în ciuda dimensiunilor lui corporale.

Găsi punctul sensibil şi cu degetul arătător începu jocul erotic. Phoebe resimţea toată atenţia lui, fiindcă pulpele îi vibrau. Începu să coboare pe sexul lui, iar capul pătrunse lent, sigur.

- Nu te opri, o îndemna el, apucînd-o de şold, ca să o tragă în jos. Văzînd-o că ezită, o întrebă: nu ai făcut niciodată sex aşa?

- Şi eu şi Henry am fost virgini. Ştiam un singur fel în care s-o facem.

- Nu aţi privit împreună fotografii erotice? Aţi fi descoperit nenumărate idei.

- Nu. Henry nu ar fi ştiut unde să găsească aşa ceva...apoi nu mi le-ar fi arătat mie.

- Dar ce puteai să faci, dacă le vedeai? Acum te vei distra cu mine, fetiţă nebădăioasă. Recunoaşte, ai fi vrut să vezi acele imagini murdare.

Phoebe rîse , încîntată de felul acestui bărbat de a tachina o fiică de duce şi văduvă respectabilă pe deasupra.

- Puţin, zise ea.

Pielea lui mirosea a ulei de migdale şi săpun de bărbierit, iar ea îl sărută pe gît, apoi pe obraz şi îi căută gura. Degetele lui inventive continuau jocul cu măiestrie, iar degetul mare freca din cînd în cînd punctul ei cel mai vulnerabil, astfel că nu mai putea să stea nemişcată. Îi cuprinse penisul cu mîna şi-l ghidă exact pe deschiderea pregătită şi umedă, hotărîtă să-l împlînte odată în ea.

West îşi schimbă puţin poziţia, pînă ce găsi unghiul cel mai potrivit penetrării, iar ea se lăsă în jos temătoare, dar perseverînd, pînă ce ajunse să-l cuprindă doar pe jumătate. Se ridică puţin, ghidată de el, apoi se lăsă din nou în jos, pînă ce senzaţia de înghiţire o copleşi.

Descoperi anumite mişcări continue, care o ajutau să-l primească în ea cît era de mare, iar frecarea ei de zonele dure ale lui îi provocau plăcere dublă. Căpătase încredere în sine acum şi se mişca din ce în

ce mai rapid, lăsîndu-se în jos mai puternic, pînă ce el o opri.

- Phoebe...stai...uşor, scumpa mea...nu aşa repede. Îţi vei face rău şi nu vei mai putea să mergi, dacă acum te grăbeşti aşa.

- Nu...îmi place atît de mult, am nevoie de mai mult....te rog...Nu-mi pasă...

Phoebe îl auzea spunînd ceva de răbdare, dar nu se dezlipea de el cu nici un chip. West o ridică în braţe şi foarte uşor o duse pe pat, îi depărtă pulpele şi se insinuă din nou, cu totul, adînc, tot mai adînc, pînă ce mişcările lui au devenit constante, rapide, tot mai rapide.

Phoebe strîngea cearşaful cu ambele mîini, iar ritmul impus de el o fermeca. După una, două, trei mişcări de avans, West se retrase şi îşi lipi penisul fierbinte şi umed pe abdomenul ei, apoi scoase un geamăt aproape animalic, de eliberare şi din prepuţ Phoebe observă cum erupe sperma în jeturi fierbinţi peste tot, pe abdomenul ei, ajungînd aproape de piept. Zvîcnirile constante ale capului o fascinau, aşa că îşi eliberă şi ea tensiunea sexuală, completată cu un ţipăt scurt, urmat de alte cîteva mai înfundate.

West dădu să se ridice, dar ea îl cuprinse cu braţele şi cu picioarele, ca să-l oprească acolo, lipit de ea. Apoi o sărută lung, apăsat şi se ridică.

Veni în cîteva minute cu un prosop ud, ca să-i

şteargă de pe abdomen toată esenţa albicioasă, împrăştiată cu atîta generozitate.

Ce am făcut? se întreba ea privindu-l, însă el părea cu gîndul în altă parte.

- Crezi că e timpul pentru micul dejun? întrebă West.

- Bietul de tine. Fiecare zi este o luptă, în care să-ţi satisfaci cîte una din pofte, nu-i aşa?

- Da, mă epuizează luptele, zise el şi-i sărută mîna.

- Eu mă strecor în casă, iar tu poţi veni peste cîteva minute. Voi avea grijă să mănînci copios. Trebuie să-ţi păstrezi puterile pentru munca de contabilitate.

Capitolul 27

Pe la prînz soarele pătrundea generos prin fereastra biroului, unde West stătea aplecat peste registrele contabile şi verifica intrările. Din cînd în cînd se oprea şi recitea plicuri cu corespondenţă, precum şi documente legale.Phoebe stătea la masă cuminte şi mai oferea răspunsuri, dar îşi lua notiţe pentru lucrurile pe care le auzea pentru prima dată.

Îl admira cum stă concentrat, cu mînecile cămăşii suflecate, deloc deranjat că trebuie să-şi petreacă o zi frumosă de vară în interior. West era genul de om căruia îi plăcea să rezolve probleme. Îl interesa orice era legat de viaţa de zi cu zi, cum îl interesau lucrurile practice. Această calitate îl deosebea foarte mult de Henry, care considera timpul liber ca mod de viaţă. Pe el nu-l interesau subiectele mondene, nici discuţiile despre bani. Henry prefera să privească mai mult spre interior, iar West găsea plăceri în exterior; totuşi între cei doi era nevoie de un echilibru.

Cît despre bietul Edward, el fusese obligat de circumstanţe să-şi cîştige existenţa, fiindcă tatăl său era fiul mijlociu. Nu tatăl lui, ci tatăl lui Henry a moştenit titlul de viconte, iar odată cu el a avut asigurată o viaţă confortabilă. De aceea între Edward şi Henry existau diferenţe marcante, care le-au influenţat caracterul. Dacă ar fi avut posibilitatea, Edward s-ar fi concentrat şi el pe viaţa interioară, lăsînd la o parte realităţile neplăcute.

Acum timpurile erau în schimbare. Nobilimea nu mai putea trăi în turnul de fildeş, precum generaţiile dinainte, care habar nu aveau de nevoile oamenilor de jos. West a făcut-o pe Phoebe să fie conştientă de acest fapt. Domeniul putea să se scufunde financiar, dacă nu se luau măsuri urgente, iar ea era bucuroasă că datorită lui a putut să schimbe rapid cursul evenimentelor.

- Phoebe, o strigă el, iar ea ieşi din starea reflexivă. Ai şi alte dosare cu documente financiare, cum ar fi carnetele de cecuri şi chitanţiere.?

- Nu, doar atît am găsit la Frederick, iar el mi-a spus că asta era tot.

- Poate că ţi-a scăpat ceva legat de domeniul vostru.

- De ce crezi că lipseşte ceva?

- Ştii ceva despre împrumutul făcut acum doi ani şi ceva la Compania Land Loan and

Enfranchisement?

- Mă tem că nu ştiu nimic. Ce valoare avea?

- Cincisprezece mii de lire.

- *Cincisprezece...* repetă Phoebe şi făcu ochii mari. În ce scop?

- Îmbunătăţiri funciare. Larson nu a discutat niciodată despre asta cu tine?

- Nu.

- Împrumutul a fost garantat cu moştenirea viitoare a lui Justin. Iată copia contractului.

Phoebe veni repede lîngă scaunul lui, ca să citească documentul.

- L-am găsit ascuns într-un registru, continuă West. Din cîte pot să-ţi spun, documentul nu a fost înregistrat cum trebuie în registre şi nici nu găsesc vreo dovadă a împrumutului.

- Şapte la sută dobîndă,care va fi achitată în douăzeci şi cinci de ani...citi Phoebe în contract.

- Compania respectivă a fost incorporată de un act special al Parlamentului, zise West, care să-i ajute pe proprietarii de terenuri. Poţi să împrumuţi cu o dobîndă de patru şi jumătate, de la o bancă obişnuită.

Phoebe se uită bine la contract şi văzu că este semnat de Henry.

- Văd că Henry l-a semnat cu o săptămînă înainte să moară. Phoebe duse mîna la stomac; simţea că îi vine să vomite.

- Phoebe, îl auzi ea spunînd după cîteva momente, crezi că mai era deplin conştient în momentul acela? Ar fi putut să semneze un document ca acela, fără să înţeleagă ce înseamnă?

- Nu. Dormea mult, dar cînd era treaz, era foarte raţional. Aproape de sfîrşit a încercat să-şi pună ordine în afaceri, aşa că venea multă lume la noi, inclusiv avocaţi şi directori. Eu încercam să-i alung, ca să-l las pe el să se odihnească. Nu ştiu de ce nu mi-a spus nimic despre împrumut. Poate că voia să mă scutească de griji. Phoebe puse documentul pe masă şi se frecă la frunte.

West o văzu foarte tulburată şi încercă să o liniştească.

- Haide, uite, nu e vorba de o sumă nerezonabilă, mai ales cînd vorbim de îmbunătăţiri la o fermă de dimensiunile acesteia.

- Nu e vorba doar de sumă, spuse Phoebe, deşi este o surpriză neplăcută. Henry ştia că ar fi trebuit să cunosc şi eu situaţia asta, dacă urma să mă ocup de proprietate...dar...el nu se aştepta ca eu să mă ocup de ea, nu-i aşa? Spera că voi lăsa totul în mîinile lui Edward. Iar eu asta am făcut, timp de doi ani! Nu mi-am asumat nici o responsabilitate pentru nimic. Sînt aşa de furioasă pe mine! Cum am putut să fiu atît de delăsătoare şi credulă...

- Taci. Nu te mai condamna. Acum îţi vei asuma

responsabilități. Hai să aflăm datele, apoi vei decide ce vei face. Întîi de toate, trebuie să avem acces la informațiile despre contul și contractele semnate cu firma de împrumuturi.

- Nu cred că se poate. Deși eu sînt tutorele legal al lui Justin, Edward este executorul testamentar și administratorul fondului financiar al lui. Chiar mă îndoiesc că va accepta ca eu să văd acele documente.

- De ce este Larson executor testamentar? întrebă revoltat West. De ce nu este tatăl sau fratele tău?

- Henry s-a simțit mai liniștit dacă lăsa afacerea pe mîinile unei persoane din familia lui, care oricum cunoaștea domeniul și trecutul lui. Următorul pe linie este tata, dacă Edward pățește ceva. Gîndul la Sebastian o mai liniști pe Phoebe. O să-i scriu tatei. El cunoaște oameni din Parlament și din sistemul bancar...el va trage niște sfori pentru mine.

West o privi și îi luă mîna, apoi se jucă puțin cu degetele ei.

- Mai am o propunere, dacă ești de acord. L-aș putea ruga pe Ethan Ransom să obțină informațiile pentru noi. El va reuși mai repede și mai discret decît oricine, chiar și decît tatăl tău.

- Bărbatul rănit, care a stat la Eversby Priory? De ce...cum...?

- Am omis să-ți explic mai devreme cum a fost rănit Ransom. Lucra pentru Ministerul de Interne...în

fine, ca agent neautorizat.

- Era spion?

- Se ocupa şi cu spionajul. Oricum, a descoperit probe de corupţie a superiorilor lui, întinse şi la alte departamente ale poliţiei, apoi...el a devenit ţinta. Uite aşa, mai era puţin şi-l lichidau.

- Iar tu i-ai oferit adăpost, zise Phoebe, realizînd că vizita estivală a lui Ethan Ransom la Eversby Priory a fost cu mult mai mult decît o simplă nevoie de un loc liniştit, pentru recuperare. Aşadar îl ascundeai. Din ce în ce mai îngrijorată, Phoebe se apropie de el şi-l luă de gît. Ai fost şi tu în pericol?

- Absolut deloc! zise el sincer.

- Ba ai fost! De ce ai face asta pentru un străin, cu riscul să pui în pericol pe toată lumea din casă?

- Înţeleg eu bine, sau mă dojeneşti?

- Da, ai mare nevoie să fii dojenit! Nu vreau să ţi se întîmple nimic.

West zîmbi şi-i acoperi gura cu un deget.

- L-am primit pe Ransom cînd a avut nevoie de ajutor, fiindcă nu era chiar străin pentru mine. După toate cele, el este o rudă din partea familiei Ravenel. O să-ţi explic detaliile ceva mai tîrziu. Ransom îmi este dator acum, iar el ar putea să obţină uşor datele din contractul de împrumut, fiindcă a fost desemnat asistent comisar la Poliţia Metropolitană. Are autoritatea să-şi organizeze agenţii, pe care tot el şi-i

alege. Precis va vedea această misiune ca pe un exercițiu de instruire. Apropo, nimeni nu trebuie să știe de asta, bine?

- Sigur că da. Bine, atunci dacă îi vei scrie, voi expedia scrisoarea imediat.

- Aș prefera să fie trimisă prin curier special. Vreau să rezolvăm treaba pînă se întoarce Larson, iar eu va trebui să plec.

- Întoarcerea lui Edward nu înseamnă că tu trebuie să pleci. Nu el spune cine poate să stea în casa mea.

- Știu, iubirea mea, dar nu cred că vei dori să fim amîndoi în același loc, fiindcă situația s-ar putea transforma într-un butoi cu pulbere.

- Nu-mi fac griji pentru asta.

- Dar eu îmi fac, spuse el încet. Am provocat prea multe scene penibile și am lăsat în urmă prea mult dezastru și nefericire, cît să-mi ajungă pentru o viață. Nici nu vreau să-mi amintesc. Uneori mi-e teamă...Tu nu înțelegi cît de subțire este vălul care mă separă de cel care am fost cîndva.

Phoebe înțelegea, sau mai degrabă înțelegea că el așa credea. Se uita la el compătimitor și îl mîngîia pe obraji. Cu toate că West avea calități remarcabile, avea și propriile sale vulnerabilități...locuri fragile, care trebuiau apărate. Foarte bine, o să-l țină departe de orice scenă penibilă în care să fie implicați ea sau

Edward.

- Oricît vei rămîne aici, eu mă bucur că eşti acum cu mine.

- Doamne, dacă ai şti cît mă bucur şi eu, zise West şi o sărută pasional.

În zilele următoare liniştea obişnuită de la Clare Manor a fost tulburată de prezenţa lui West Ravenel, de tropăitul ghetelor pe scări, precum şi de vocea lui baritonală, amestecată cu hohote de rîs. Îi alerga pe copii pe holuri şi-i făcea să rîdă şi să chiuie, apoi ieşea cu ei afară şi se tăvăleau împreună pe iarbă, iar cînd intrau aduceau cu ei pietricele şi noroi.

Scotocea prin toate colţurile casei, învăţa numele servitorilor şi le punea multe întrebări tuturor. Fermecaţi de umorul lui şi de maniera comunicativă, toţi membrii personalului se opreau din treburi, ca să îi spună ce dorea să ştie. Bătrînul grădinar era încîntat să vadă că West se pricepea la discuţiile despre vreme, dar şi la tehnicile de exterminare a omizilor, distrugătoare de plante.

Bucătăreasa se simţea flatată de apetitul lui permanent. Doica Bracegirdle se distra cînd îi făcea morală pentru că l-a lăsat pe domnişorul Justin să sară în toate băltoacele, pînă şi-a stricat pantofii cei noi, după o ploaie torenţială.

Într-o după amiază Phoebe a plecat să-l caute pe

West şi l-a găsit în grădină, unde se ocupa de toate grupurile statuare formate din tufe verzi, după ce ani de zile nu le-a mai tuns nimeni. Se uita la el din spatele unui glasvand şi zîmbea. West era cocoţat pe o scară înaltă şi toaleta copacii, ascultîndu-l atent şi făcînd exact cum îi indica bătrînul grădinar, aflat la baza scării.

- Ce părere ai? îl întreba el pe Justin, care aduna crengile mici şi le clădea într-o grămadă la rădăcina copacului.

Copilul îşi spunea sincer părerea.

- Mi se pare că arată ca o gulie.

- De unde să arate ca o gulie? îl contrazicea West.

Phoebe rîse, cînd auzi dialogul lor amuzant, apoi intră în casă, deşi tabloul cu West, în grădină, tunzînd tufele ornamentale - atît de agreate de Henry - în compania fiilor lui Henry i-a rămas întipărit în memorie mult timp.

Bine că Georgiana va lipsi toată iarna: ea ar fi fost copleşită de prezenţa lui West, care alunga orice senzaţie că în această casă se mai ţinea doliu. Henry nu era uitat; nici pe departe, dar amintirile cu el nu mai trebuiau să fie presărate cu tristeţe, ci memoria lui trebuia onorată, aşa cum se făcea de fapt, doar că viaţa trebuia să meargă mai departe şi Clare Manor trebuia să deschidă ferestrele, ca să mai intre şi aer proaspăt. Henry nu fusese înlocuit, dar între pereţii

aceştia era loc pentru şi mai multă iubire. O inimă poate să facă loc în ea pentru oricît de multă iubire este nevoie.

Dimineaţa West prefera să ia micul dejun copios devreme, după care pleca la fermele arendaşilor călare. Phoebe a mers şi ea cu el în prima zi, însă curînd i-a devenit clar că prezenţa ei îi intimida pe oameni, aşa că West i-a recomandat:

- Oricît de mult îmi doresc compania ta, poate ar fi mai bine să mă laşi să le vorbesc singur. După ani de zile în care ei nu au interacţionat cu nici un membru al familiei Larson, ultimul lucru pe care vor să-l facă este să vorbească deschis, în faţa stăpînei domeniului Clare.

În ziua următoare, cînd West s-a dus singur, rezultatele au fost mai bune, iar de la trei arendaşi West a obţinut informaţii utile, astfel că s-au luminat anumite mistere din registrele contabile.

- Domeniul tău are cîteva probleme interesante, i-a spus el lui Phoebe la întoarcere. Ea era în seră, cu pisicile. West era în toane bune, mirosea a iarbă şi aer de toamnă, sudoare, pămînt şi cai, un amestec terestru plăcut.

- Nu cred că vreau probleme interesante, zise ea şi îi turnă un pahar cu apă rece. Le-aş prefera pe cele obişnuite.

West luă paharul din mîna ei, îi mulţumi şi-l goli

din cîteva înghiţituri.

- Azi am văzut terenuri minunate, spuse el, după ce puse paharul pe o tavă. Acum înţeleg de ce recoltele voastre sînt mai mari decît mă aşteptam, în ciuda metodelor primitive pe care le folosesc fermierii. Va trebui să investeşti mult în maşinăriile cu aburi, ca să drenezi solul, apoi va trebui să închiriezi o săpătoare rotativă, cu care să intri mai adînc în pămîntul acesta cleios. Pînă acum terenurile au fost însămînţate la cîţiva centimetri adîncime, iar asta nu e bine.

După atîtea secole de agricultură cu calul, care a tropăit şi a tot tasat solul, va fi greu pentru plante să-şi înfigă adînc rădăcinile, ca să crească sănătoase. Cînd vei aera solul şi-l vei discui, vei obţine recoltă dublă.

- Perfect, zise Phoebe încîntată. Asta este problema interesantă?

- Nu. Îţi voi spune imediat despre ea. Îţi aminteşti de acele date din registre, unde am găsit de patru ori introduse cifre diferite penru producţia agricolă?

- Da.

- Asta a fost pentru că sistemul de repartizare a parcelelor este cel vechi, medieval, perimat.

- Ce înseamnă asta?

- Înseamnă că o fermă ca a domnului Morton, de exemplu, are patru parcele împrăştiate pe o suprafaţă

de patru mile pătrate. Bietul om trebuie să se deplaseze pentru toate locurile.

- Dar este absurd!

- Aşa ceva nu e admisibil. Va trebui să găseşti o metodă ca să aduni toate loturile la un loc, apoi să le redistribui arendaşilor sub o formă compactă. Doar că asta nu este atît de uşor pe cît pare.

- Mie nici nu mi se pare prea simplu, recunoscu Phoebe. Domeniul va trebui să renegocieze toate contractele de arendă.

- Voi căuta eu un expert care să te ajute cu asta.

- Vor fi discuţii între arendaşi, pentru că nu vor dori să ia lotul, dacă este inferior celui dinainte.

- Va trebui să-i convingi să se ocupe cu creşterea vacilor, în loc de cultura porumbului, ca să-şi mărească profitul. Mai mulţi bani se scot din lapte, decît din grîne.

- Evident că Edward şi tatăl lui nici nu vor dori să audă de aşa ceva, mai ales că de la bun început au preferat să-mi ascundă multe aspecte. Stai aşa, zise ea înviorată, nu crezi că pot să te angajez pe tine să faci treaba asta? Chiar mi-aş dori. Pe termen nelimitat. Cît crezi că îmi vei cere?

El făcu o grimasă nonşalantă, apoi se întristă.

- Ca valoare pe faţă, sînt ieftin. Dar vin cu anumite costuri ascunse.

Phoebe se agăţă de gîtul lui şi îşi lipi capul pe

pieptul lui.

- Te voi ajuta, zise el, după ce o lăsă puţin să fiarbă. Voi avea grijă să îţi fac rost de tot ce ai nevoie.

De tine am eu nevoie, se gîndi ea. Începu să-şi treacă mîinile peste trupul lui de ceva vreme atît de familiar. Cînd palma îi ajunse pe şlițul lui, prin materialul subţire al pantalonului, simţi deja ceva tare şi imediat respiraţia lui îşi modifică ritmul. Îi citi dorința în ochi.

- Aş vrea să nu mai aşteptăm pînă la noapte, mărturisi ea.

Seara, după cină, de obicei îşi petreceau timpul alături de copii, în salonul mare, apoi băieții se duceau la culcare. West se retrăgea în cabana pentru oaspeți, iar mai tîrziu Phoebe mergea la el, la adăpostul întunericului. La lumina unei lămpi el o dezbrăca şi apoi îi dezmierda trupul cu sărutări dulci şi alte plăceri nebănuite.

Numai că vor mai trece ore bune pînă atunci.

- Dar nu trebuie să mai aşteptăm, zise el.

Cu aceste cuvinte o sărută din nou, la început blînd, apoi apăsat, insistent şi invadator, iar limba lui desena spirale senzuale pe buzele ei, provocîndu-i fiori plăcuți într-un loc aflat mai jos...care aştepta să fie invadat. Dar...aici? În seră, ziua în amiaza mare?

Da. Orice dorea el. Orice.

Capitolul 28

În cîteva minute West o lipise pe Phoebe cu spatele de un perete, într-un colţ al serei, unde era un loc mai ferit şi abundenţa de frunze masca foarte bine orice persoană se afla acolo. West mai, mai că îi devora gura, cu o foame inexplicabilă. Cu o mînă îi ridicase rochia, iar pe cealaltă o strecurase dibaci în chiloţii ei, iar acum îi depărta cele două petale, ca să ajungă la bobocul ascuns între ele. Se jucă languros cu ea, lovind uşor cu buricul degetului, apoi rotind şi iar tatonînd locul acela miraculos, pînă ce îşi strecură trei degete în profunzimea ei umedă, nerăbdătoare. Ce îl excita cel mai mult erau încercările ei să nu scoată nici un sunet, ci doar cîteva scîncete şi gemete înfundate.

West reuşi să-şi descheie şlițul şi să-şi scoată cu greu penisul erect. Rapid şi violent, o penetră dintr-o singură mişcare. Ţipătul ei ascuţit trăda surprinderea şi brusc se trezi susţinută de trupul lui, cu picioarele

balansîndu-se în aer, de parcă era o păpuşă defectă. Cu fiecare pătrundere adîncă a lui, contactul şi frecarea cu mugurele sexului ei îi aduceau plăceri supreme, senzaţii complet noi.

- E bine aşa? o întrebă el, deşi simţea în miezul ei răspunsul muşchilor pulsînd.

- Da.

- Prea adânc?

- Nu. Nu. Mai vreau să faci asta. Se agăţa de umerii lui pînă ce unghiile ei lăsau urme adînci în pielea asudată. Simţea că mai are foarte puţin pînă la orgasm. West resimţi şi el apropierea momentului ecstatic, dar se opri brusc, răsuflă, ca să-şi înnoiască puterile şi ignoră zvîrcolelile ei şi gemtele care-l implorau să-i mai facă pe plac. Apoi, cînd o vedea că se relaxează, continua balansul nemilos, profund, în ritm din ce în ce mai rapid, apoi mai lent, ca să o provoace.

- West...eram pe punctul să...Phoebe nu îndrăznea să rostească acel cuvînt, iar el se amuza copios. O adora cînd făcea asta.

- Ştiu, şopti el. Am simţit şi eu. De aceea m-am oprit. Eşti ca mătasea. Fiecare părticică din tine este perfectă...dulce. Îmi place să te privesc cînd ai orgasm...mă uit la tine...eşti mereu surprinsă...ca de ceva ce nu ai mai simţit vreodată. Roşeşti, iar pielea ta devine catifelată, cum sînt petalele de trandafir...şi

urechile ţi se înroşesc, buzele îţi tremură...da...uite aşa...

O sărută, iar ea părea deja în al nouălea cer. Cînd el se pregătea să se retragă, ea îl strîngea mai tare, ca să-l reţină. Jocul delicios era prea intens, încît West se temea că va ejacula în vaginul ei. Reuşi totuşi, cu un ultim efort supraomenesc să o aştepte pe ea să ajungă la momentul cel mai fierbinte; parcă îşi simţea falusul uns cu licoarea lăptoasă a feminităţii ei dezlănţuite, aşa că reuşi să se mai reţină. Cînd spasmele muşchilor ei s-au domolit, se pregăti şi el pentru clipa supremă.

Din păcate pentru el, nu avea nimic cu care să se şteargă. Trebuia să se descurce oricum.

- Phoebe, ai cumva o batistă în buzunarul rochiei? întrebă el, scrîşnind din dinţi.

- Nu, rochia asta nu are buzunare, zise ea gîfîind încă.

Atunci West o lăsă uşor cu picioarele pe podea şi îşi scoase arma din teaca primitoare, care îl găzduise pînă atunci. Era desfigurat de chinuri şi se gîndea ce să facă mai departe. Ea îi văzu faţa crispată, dar nu înţelegea ce are.

- De ce nu poţi să...începu Phoebe, apoi realiză impasul lui. Oh.

West îşi lipi palmele pe perete şi închise ochii.

- Lasă-mă cîteva minute, zise el gîtuit de emoţie.

Phoebe îşi aranjă ţinuta, iar după aceea spuse:

- Cred că pot să te ajut eu. Glasul ei timid se auzea de undeva de jos. Poate că nu am văzut eu nici o imagine erotică, dar sînt sigură că pot să mă descurc.

West făcuse ochii mari, fiindcă o văzu în genunchi în faţa lui. Fără alte cuvinte, îi cuprinse cu o mînă penisul, apoi buzele l-au cuprins fără ezitare. West a mai rezistat doar cîteva secunde, pînă la eliberare...era acaparat complet de ea. De fapt era al ei. Al ei pe viaţă.

Phoebe mergea şi căsca, obosită după ce a făcut cu menajera inventarul lunar. Proviziile erau încă suficiente, iar factura pentru cărbuni era acceptabilă. Nu o deranja să facă aceste lucruri în condiţiile în care ar fi dormit suficient, dar noaptea trecută nu dormise prea mult.

Făcuse dragoste cu West, care o aşezase în mai multe poziţii, ca să le încerce pe cele care îi ofereau plăcere mai mare. Ore în şir a sucit-o şi a răsucit-o pe o parte, pe cealaltă, pe spate, pe burtă, pînă ce a epuizat-o cu orgasmele repetate, iar ea l-a implorat să o cruţe.

Poate ar fi bine să urce în dormitor, ca să tragă un pui de somn. În casă era linişte. West era de negăsit; să fi plecat undeva...ba nu. Văzu la fereastră,

în camera unde primea oaspeții silueta lui puternică, așa cum stătea cu spatele spre ea, cu fața la fereastră și privea afară, nemișcat. Merse spre el tiptil, se lipi cu pieptul de spatele lui și-i șopti la ureche:

- Vino cu mine și o să...

În cîteva secunde se simți răsucită pe loc, apoi bărbatul necunoscut o prinse de mîini, pe care i le țintui deasupra capului, după ce o lipi cu spatele de perete. Privirea agresivă și mîna ridicată deasupra capului, ca să o lovească aproape că au scos un țipăt din gura ei. Ciudat, chipul bărbatului era extrem de agresiv, iar privirea lui necunoscută o țintuia locului.

Nu este West, îi spuse mintea alarmată. Tulburătoare pentru ea era asemănarea perfectă cu West, doar că acel West nu era agresiv deloc.

Țipătul ei a domolit furia necunoscutului, care deveni dintr-o dată zîmbitor, apoi i-a dat drumul la brațe și i-a zîmbit stînjenit.

- Mă scuzați, milady, i se adresă bărbatul cu un accent irlandez. Cînd se apropie cineva pe la spatele meu...eu acționez din reflex, cum se spune.

- *Eu* îmi cer scuze, spuse ea, depărtîndu-se puțin de el. Credeam că sînteți altcineva. Straniu, ochii lui erau ca ai lui West, doar o nuanță mai închiși. Doar tenul lui era mai deschis, iar nasul puțin mai îngust la rădăcină și oarecum strîmb, semn că suferise un accident în trecut.

Cînd West intră în cameră cu paşi grăbiţi, cei doi s-au întors spre el. Se opri în faţa lui Phoebe, o luă uşor de umeri şi întrebă alarmat:

- Ai păţit ceva?

Era foarte îngrijorat, iar ea se linişti imediat ce l-a văzut.

- Nu. M-am speriat puţin. Dar a fost vina mea; m-am dus la el prin spate.

West o mîngîie uşor, apoi îi dădu liber majordomului, care l-a informat despre sosirea străinului. Acum i se adresă acestuia, privindu-l tăios.

- Aşa te prezinţi tu în faţa doamnelor aristocrate, Ransom? Îţi dau un sfat: în general ele preferă o plecăciune politicoasă, urmată de "Bună ziua", nu să fie tăvălite ca un pachet pornit cu vagonul poştal.

- O mie de scuze, milady, se mai scuză o dată, ceremonios Ethan Ransom. Pe onoarea mea, nu se va mai întîmpla.

- Sigur că nu, interveni West, altminteri o să te alerg cu coasa.

Ignorînd sinceritatea mortală din glasul lui West, Ransom nu părea prea impresionat, ci zîmbitor, aşa că veni să-i strîngă mîna.

- Ştii că am nervii destul de zdruncinaţi, după vara asta.

- Ca de obicei, zise West. O vizită a ta poate fi comparată cu o băşică în palmă.

Phoebe rămase uimită de familiaritatea dintre cei doi şi înţelese că se cunoşteau bine, chiar dacă au trecut doar cîteva luni.

- Domnule Ransom, zise ea, ne faci plăcerea să iei cina cu noi diseară? Poţi să înnoptezi aici, dacă doreşti.

- Vă mulţumesc din suflet, milady, dar trebuie să prind următorul tren spre Londra. Ransom luă de jos o geantă de voiaj şi le-o arătă. Am adus nişte materiale pentru tine, ca să le răsfoieşti. Poţi face adnotări pe ele, dar trebuie să duc înapoi documentele originale, ca să nu-şi dea seama cineva că lipsesc.

- Ai găsit ceva interesant prin dosarele contabile? întrebă nerăbdător West.

- Mda, zise Ransom, cît putea el de serios.

Capitolul 29

Phoebe îi conduse în birou, unde puteau discuta nederanjaţi. Remarcă atenţia cu care privea Ransom interioarele. Părea mai degrabă un profesionist al unghiurilor şi distanţelor, nu neapărat un amator de decoraţiuni interioare. Era un bărbat politicos şi plăcut, cu un farmec aparte, care şterse din memoria ei şocul primei întîlniri a lor.

Phoebe şi-a dat seama imediat de postul ocupat de Ransom la Departamentul de Poliţie Metropolitană, în special după mersul lui precaut, semn că avea o profesie potenţial periculoasă şi cu multă responsabilitate.

Cînd au ajuns în birou, Phoebe şi West s-au aşezat la masă, iar Ransom pe partea opusă şi a început să scoată mai multe dosare din geantă. S-au făcut verificări pentru contract şi cheltuielile iniţiale. Fuseseră plătite materialele şi mîna de lucru pentru sisteme de drenaj şi alte verificări ale instalaţiilor.

Au fost plătite lucrări de defrişare şi nivelări,

apoi cheltuielile trecute în evidențe apăreau pentru scopuri din ce în ce mai greu de identificat.

- C. T. Hawkes și Asociații, citi Phoebe, încruntată cînd văzu suma de cinci mii opt sute de lire achitată. Cu ce fel de activitate se ocupă firma?

- Este o firmă de construcții rezidențiale, spuse Ransom.

- De ce ar fi plătit Edward Larson o sumă atît de mare unui constructor de case? Oare ei fac reparații și pentru construcții ale fermierilor?

- Nu cred, milady.

- James Prince Hayward din Londra, citi mai departe Phoebe. Ăsta ce mai este?

- Constructor de trăsuri, spuse West, apoi citi mai jos, pe listă. Iată sume achitate unui șelar, unui confecționer de harnașament...o agenție de angajare personal domestic...alte cîteva chitanțe la magazinul universal al lui Winterborne. Dădea din cap și se uita la Ransom, uimit. Acesta înțelegea totul.

Phoebe se simțea ușor vexată că nu înțelege un lucru pe care cei doi l-au descoperit. Procesă informațiile: casă... trăsură... harnașament pentru cai... personal de serviciu... Edward și-a construit o casă undeva, trase ea concluzia, foarte uimită. Cu banii pe care i-a împrumutat din moștenirea fiului meu. O luă cu amețeală și avu nevoie de puțin timp, ca să-și revină, cu toate că stătea pe scaun. Îl strînse

de mînecă pe West, pînă ce i s-au albit încheieturile degetelor. Ar mai fi ceva de spus?

- Haide, Ransom, spune totul, îl îndemnă direct West.

Bărbatul mai scoase cîteva documente din geantă.

- Domnul Larson a cumpărat o casă, la un preţ scăzut, nu departe de aici, în Chipping Ongar. Are opt dormitoare, o seră şi o verandă. Ransom desfăşură planurile casei. Există şi o grădină separată şi un grajd pentru un cal. Ransom făcu o pauză, ca să o examineze şi să-i evalueze starea emoţională, înainte de a continua. A fost închiriată pentru suma de o liră pe an, unei doamne Parrett, care nu depăşeşte vîrsta de douăzeci şi doi de ani.

- De ce o casă atît de mare pentru o singură persoană? întrebă mirată Phoebe.

- Se pare că planul este ca femeia să trasnforme casa într-o pensiune, ceva mai tîrziu. Adevăratul ei nume este Ruth Parris. Este necăsătorită, fiica unui confecţioner de nasturi, care locuieşte prin apropiere. Familia este săracă, dar respectabilă. Acum vreo cinci ani domnişoara Parris a plecat din casa părintească, atunci cînd s-a aflat că este însărcinată. A mers să stea la o verişoară îndepărtată, unde a născut, iar în cele din urmă s-a întors în Essex şi s-a instalat în casa din Chipping Ongar, împreună cu fiul ei. Un băieţel de

patru ani.

- Cam de vîrsta lui Justin, se gîndi Phoebe. Cum se numeşte? întrebă ea.

- Henry, zise Ransom, după cîteva clipe de ezitare.

Phoebe se trezi cu ochii în lacrimi.Căută prin buzunar o batistă, scoase una şi se şterse cu un gest mecanic.

- Milady, zise foarte încet Ransom, este posibil ca soţul dumneavoastră...

- Nu, zise ea răspicat. Eu şi soţul meu eram nedespărţiţi. În plus, el nu a fost nici în putere, iar starea de sănătate nu i-ar fi permis să aibă o aventură. Fără îndoială că este copilul lui Edward. Phoebe se lupta în gînd cu această nouă identitate a lui Edward, dar nu reuşea să înţeleagă nimic.

West tăcu-mîlc, privind planurile de pe masă, deşi nu vedea nimic.

- Chiar dacă Larson nu ar fi tatăl, zise Ransom, aveţi dovada clară a neglijenţei lui. A abuzat de poziţia lui de executor şi împuternicit, folosindu-se de moştenirea fiului dumneavoastră ca garanţie pentru un împrumut pe care l-a luat în folosul lui. Mai mult de atît, compania care l-a împrumutat a comis o greşeală, pentru că banii erau desemnaţi numai pentru cheltuieli de îmbunătăţiri funciare.

- Rolul de executor al lui Edward trebuie să

înceteze imediat, spuse Phoebe, strîngînd pumnii pe masă. Oricum, vreau să fac totul în aşa fel încît să nu le fac rău lui Ruth şi băiatului. Au suferit şi aşa prea mult.

- Locuiesc într-o casă cu opt dormitoare, sublinie West sardonic.

- Biata fată a devenit obiectul ruşinii, îi spuse Phoebe cu glas stins. Cred că nu avea mai mult de şaptesprezece ani cînd ea şi Edward...cînd s-au cunoscut. Acum trăieşte o viaţă dublă, fiindcă nu poate să se vadă cu familia ei. Iar micul Henry nu are tată. Merită mila noastră.

- Tu şi fiii tăi aţi fost nedreptăţiţi, îi zise West. Compasiunea mea este pentru voi.

- Milady, aveţi o inimă bună, cum rar se întîlneşte, spuse Ransom. Îmi pare rău că azi nu v-am putut aduce decît aceste veşti groaznice.

- Apreciez efortul dumitale mai mult decît pot exprima în cuvinte. Phoebe se simţea copleşită de numeroasele probleme legale şi sentimentale, care o aşteptau. Avea de luat hotărîri dificile.

- Mama mea spunea întotdeauna că, dacă nu poţi să scapi de necazuri, ia-o uşurel, o îmbărbătă Ransom, văzînd-o cît se frămîntă.

Ceva mai tîrziu Ransom plecă, luînd cu el toate documentele originale. West devenise dintr-o dată tăcut şi posac. Se închise în birou, îi spuse lui Phoebe

că are nevoie de puțin timp de unul singur și rămase acolo cam patru ore.

Phoebe se hotărî să vadă ce se petrece totuși cu el. Intră în birou și se apropie de locul unde West scria. Umpluse zece pagini cu tot felul de notițe.

- Ce sînt astea? întrebă ea. Veni aproape de el.

West puse stiloul jos și se frecă la ceafă.

- O listă de recomandări pentru domeniul tău, inclusiv nevoia urgentă și obiectivele pe termen lung. Vreau să fii informată despre ce aspecte sînt presante și ce informații vor fi necesare pentru tine. Planul acesta te va ajuta să continui, cînd eu voi pleca.

- Pentru numele lui Dumnezeu,ți-ai făcut deja bagajul? Vorbești ca și cînd mîine ai de gînd să pleci.

- Nu mîine, dar curînd. Nu pot rămîne o veșnicie. Va trebui să-ți angajezi un asistent permanent, calificat – presupun că tatăl tău cunoaște pe cineva. Oricine va fi el, va trebui să clădească o relație cu arendașii tăi și măcar să se prefacă interesat de problemele lor.

- Ești supărat pe mine? îl întrebă ea șocată.

- Nu. Pe mine.

- De ce?

- Este o reminiscență de auto-disprețuire. Nu trebuie să te neliniștești.

Această melancolie a lui părea cu totul nesinceră.

- Vii la o plimbare? propuse ea. Ai stat încuiat în

biroul ăsta prea mult timp.

El clătină din cap. Atunci ea deschise subiectul care îi preocupa pe amîndoi.

- West, dacă ai fi în locul lui Edward, tu ai fi...

- *Nu*, zise el sec. Nu este corect nici față de el, nici față de mine.

- Nu te-aș întreba, dacă nu aș avea nevoie să aud răspunsul.

- Deja știi bine răspunsul, mormăi el. Bunăstarea copilului este singurul lucru care contează. El este singurul care nu a putut să aleagă în tărășenia asta. După cîte am îndurat în copilărie, nu mi-aș lăsa propriul copil, dar nici pe mama lui fără apărare la mila norocului. Da, m-aș fi căsătorit cu ea.

- Asta așteptam să aud de la tine, murmură ea, iar iubirea pe care i-o purta devenea din ce în ce mai puternică. Presupun că tu nu ai nici un copil nelegitim.

- Nu am. Cel puțin cred că știu sigur asta. Oricum, pe lumea asta nu ai garanții din acestea. Pentru o femeie căreia nu-i plac surprizele neplăcute, mi se pare că ai magnet la parteneri nepotriviți.

- Eu nu te-aș pune deloc în aceeași categorie cu Edward. El a împrumutat bani, girînd cu banii de moștenire ai fiului meu. Tu nu ai face niciodată un lucru urît, care să le facă rău lui Stephen și Justin.

- Deja am făcut asta. Doar că vor simți acest fapt

numai cînd vor fi ceva mai mari.

- La ce naiba te referi?

- De multe ori, în trecut, m-am dat în spectacol în fața celor mai oribili oameni. Am fost un porc. Mă lăudam la petreceri. Urinam în fîntîni și vomitam în ghivecele cu flori. M-am culcat cu soțiile altora. Am distrus căsnicii. Ai nevoie de ani mulți și eforturi, ca să discreditezi un nume, așa cum am făcut-o eu, dar, Doamne am făcut-o lată. Mereu se va vorbi urît despre mine, iar eu nu voi putea să contrazic pe nimeni, fiindcă am fost prea beat ca să știu ce s-a întîmplat și ce nu. Într-o bună zi băieții tăi vor auzi de acele lucruri și orice fărîmă de afecțiune resimțită de ei pentru mine se va ransforma în cenușă. Nu pot să accept că rușinea mea va deveni și rușinea lor.

Phoebe știa că, dacă ar fi încercat să-i demoleze argumentele punct cu punct, asta i-ar provoca ei frustrare, iar lui autocompătimire. Era adevărat că societatea înaltă nu tolera nimic, însă judeca aspru pe oricine. Unii oameni instalați pe piedestalul moralității l-ar fi acuzat grav pe West, în timp ce își ignorau păcatele personale.

Alții i-ar fi trecut cu vederea reputația pătată, dacă ar fi avut vreun avantaj. Nu se puteau schimba aceste lucruri. Ea însă, îi va învăța pe Sephen și Justin să nu se lase influențați de ipocriți. Bunătatea și umanitatea – valori insuflate de mama ei – îi vor

ghida.

- Să ai încredere în noi, în mine şi băieţii mei, că te vom iubi.

West tăcu mult timp, iar ea crezu că nici nu intenţionează să răspundă. Cînd îi vorbi, nu o privi, ci rosti cu voce tremurîndă:

- Cum aş putea să contez pe cineva, să poată face asta?

Seara Phoebe observă bucuroasă că West avea moralul mai ridicat. După cină s-a hîrjonit cu băieţii, a ţipat cu ei, a făcut tot felul de glume şi tumbe care i-au amuzat, iar la un moment dat l-a văzut în patru labe pe covor, răgînd ca un tigru, cu amîndoi băieţii călare pe spatele lui.

Cînd au obosit toţi s-au aşezat pe canapea. Justin a venit să se rezeme de braţul ei, în timp ce asculta cum îi citeşte din cartea lui Stephen Armstrong: *Vînătorul de comori*. Justin părea foarte interesat, mai ales cînd au ajuns la finalul capitolului.

- Mami, mai vreau să citeşti, îi zise Justin.

- Următorul capitol, mîine, şopti ea.

- Mai vreau acum, protestă el. Te rog?

- Este foarte tîrziu. Phoebe se uita spre West, care stătea pe o altă canapea, cu Stephen pe piept. Păreau că dorm.

Justin se uită şi el în aceeaşi direcţie.

- Mami, cred că ar trebui să te măriţi cu unchiul West, comentă el, făcînd-o să tresară.

- De ce spui asta, iubitul mamei?

- Pentru că ai avea mereu cu cine să dansezi. O doamnă nu poate dansa singură, că nu are de cine să se ţină şi ar cădea.

Cu coada ochiului îl văzu pe West cum se întinde şi cască.

Îl mîngîie pe cap pe Justin, apoi îl sărută pe frunte.

- Anumiţi domni preferă să nu se căsătorească.

- Mami, să-ţi schimbi parfumul, îi recomandă Justin foarte serios.

- De ce? Miros urît? întrebă ea alarmată.

- Nu, dar bunica mereu miroase a prăjituri. Dacă ai mirosi şi tu aşa, unchiul West ar dori să se însoare cu tine.

Phoebe rîse, pe jumătate amuzată, dar în egală măsură dezamăgită; se uită cu atenţie la West.

- Am să ţin cont de sfatul tău, dragule. Se ridică şi merse spre West. Acesta se trezi imediat, iar Phoebe dădu să-l ia din braţele lui pe Stephen. Hai, Justin, să mergem la culcare.

- Noapte bună, unchiule West, îi spuse vesel Justin şi se aplecă, să-l sărute pe obraz. Era prima dată cînd făcea acest gest familiar. West rămase mut de uimire şi nu ştia cum să reacţioneze.

El se ridică imediat şi veni la uşă, unde îi şopti la ureche lui Phoebe:

- În noaptea asta ar fi mai bine să dormim fiecare în patul lui. Amîndoi avem nevoie de odihnă.

Cuvintele lui au nimerit-o în inimă, ca un ghimpe ascuţit. Ceva nu era bine. Trebuia să afle ce anume.

Capitolul 30

La cîteva ore din momentul cînd copiii s-au dus la culcare, Phoebe tot stătea în camera ei, cu genunchii strînşi la piept şi se certa cu sine. Poate ar fi mai bine să nu se ducă la West. Avea dreptate; trebuiau să se odihnească. Doar că nu putea să doarmă şi presupunea că nici el.

Era o noapte liniştită.

Ciudată faţă mai avea şi West...oare ce ascundea mîhnirea lui? Cu ce demoni se lupta? Decise să meargă la el, ca să fie sigură că se simte bine.

Se gîndea că totuşi îl va supăra cu prezenţa ei, dar spera că o va ierta. Înăuntru era întuneric, doar cîteva raze ale lunii pătrundeau pe fereastră. Oare dormea deja? Să-l trezească?

Auzi vag mişcare în spatele ei şi tresări. Deschise uşa, ca să iasă, dar două mîini puternice, masculine au împins uşa pînă s-a închis.

- Îmi pare rău, dacă...

El îi acoperi gura cu două degete. O dezbrăcă rapid de halatul de casă şi o obligă să rămînă cu faţa spre uşă. O ghidă cîţiva paşi, ca să o lipească de uşă,

iar el veni în spatele ei şi o apăsă cu trupul lui, golpuşcă fiind, după cum deduse Phoebe, cînd îi simţi erecţia în spate.

West îi descheie cămaşa de noapte, aşa cum stătea în spatele ei şi o lăsă să alunece pe podea. Îi potrivi palmele pe uşă, îi depărtă bine picioarele şi o poziţionă astfel încît să-i permită să o penetreze pe la spate. O aplecă uşor spre înainte şi începu să-i dezmierde sînii, pe care-i cuprindea în palme ca pe nişte fructe pîrguite, delicioase. Greutatea lor şi balansul uşor, senzual îi făceau penisul să pulseze şi mai intens.

Cu o mînă îşi strecură degetele printre cele două labii şi începu să o frece uşor, ritmat, reuşind să scoată la lumină clitorisul, iar adierea răcoroasă care îl atinse îi provocă fiori dulci. Genunchii îi cedau din pricina tensiunii sexuale care se accentua, pe măsură ce degetele lui cunoscătoare îşi continuau jocul. Phoebe gîfîia acum şi împingea tot mai tare cu palmele uşa, ca să-şi păstreze echilibrul. Dorea cu disperare să o aşeze pe pat şi să-şi facă de cap cu ea.

West însă se apropie şi mai mult de fesele ei şi se poziţionă astfel încît reuşi să o pătrundă. Se chinui puţin, apoi îşi revizui unghiul de intrare şi, cu mişcări circulare, din ce în ce mai apăsate, avansă în străfundurile ei calde, unse şi primitoare.

- Ţine-te bine, îi şopti el.

- Nu pot, scînci ea, fiindcă îşi simţea oasele topite de plăcere, iar muşchii îi tremurau de anticipare. Doar acolo, adînc putea să controleze muşchii, numai ca să-l păstreze cît mai profund în ea.

Cu fiecare sforţare a lui tot mai adînc, ea reuşea să-şi păstreze poziţia, suportîndu-i jocul erotic. Nu mai putea să-şi controleze nici reacţiile, aşa că gemea continuu, ba scîncea încet, cînd el o lăsa să răsufle, apoi îl implora să continue, apoi îl ruga să o pătrundă mai încet, din nou mai repede, pînă ce simţea că ajunge la orgasm, iar în momentul următor se dezlănţuia, cu strigăte, pe care şi le camufla cu antebraţul.

Extazul ei suna ca o tortură angoasantă. Fiorii orgasmici o făceau să tremure, apoi să se unduiască precum un şarpe, lipindu-se de pieptul lui. Îi tremurau picioarele şi nu mai putea rămîne în poziţia aceea incomodă, iar West o luă pe sus şi o duse pe pat.

De cum a aşezat-o pe spate, s-a împlîntat din nou în ea şi a reînceput jocul erotic. Zvîrcolirile ei nu contau pentru plăcerea pe care o căuta şi el pentru sine, aşa că nu se opri, o penetră cu forţă şi răbdare, apoi aşteptă să o vadă cum tînjeşte după trupul lui, chemîndu-l tot mai profund, tot mai repede, tot mai apăsat.

- Nu o scoate acum, îl implora e. Nu încă...nu încă...

- Phoebe, nu, trebuie. Altfel o să...

- Vreau să ejaculezi înăuntru. Te vreau...vreau să simt...

Agonia tentației îl paraliza, însă chiar şi aşa reuşi să se retragă imediat, cufundîndu-şi falusul printre cearşafuri, unde se scurse esența lui.

Phoebe îl văzu cum rămîne aşezat pe marginea patului, după ce s-a şters cu un prosop umed şi îşi cuprinse capul între palme.

- Îmi pare rău, zise ea uşor vinovată.

- Ştiu. Atît a rostit el, apoi a tăcut minute întregi.

- Ce s-a întîmplat? l-a întrebat ea, după ce s-a apropiat de coapsa lui.

- Nu mai pot aşa, zise, ferindu-şi fața de ea. Credeam că pot, dar o să mă omoare.

- Eu ce pot să fac? îl întrebă încet. Ce vrei?

- Mîine trebuie să plec. Pentru sănătatea mea mintală, nu mai pot să rămîn cu tine.

Capitolul 31

La o săptămînă după plecarea lui West de pe domeniul Clare, Edward Larson a revenit din Italia.

Phoebe a făcut tot posibilul să-şi vadă de treburi ca pînă atunci, prefăcîndu-se că e veselă, cînd de fapt nu ştia cum să-şi ascundă dorul de West şi tristeţea că este din nou fără el. Adevărat, ea ştia foarte bine să îndure suferinţa şi învăţase că asta nu o distruge. Oricît de multă amărăciune avea în suflet, ştia că nu se poate lăsa înfrîntă.

Mai ales că acum trebuia să-i ceară socoteală lui Edward pentru frauda comisă, pînă la urmă s-a bucurat cînd l-a văzut din nou la Clare Manor.

De cum a intrat Edward în birou, Phoebe l-a văzut că intuieşte ceva despre o întîmplare nefericită. Părea crispat chiar şi cînd a salutat-o jovial, de la uşă:

- *Ciao, cara mia*, exclamă el şi veni să o sărute, iar atingerea lui i-a provocat greaţă.

- Edward, arăţi bine, zise ea şi-l invită să ia loc.

Cred că ţi-a priit în Italia.

- Italia a fost o minune, ca întotdeauna. Georgiana s-a instalat cu bine şi e fericită, o să-ţi mai povestesc despre ea. Mai întîi însă...mi-au parvenit nişte veşti îngrijorătoare, draga mea, care pot anunţa anumite consecinţe serioase la orizont.

- Da, spuse calmă Phoebe. Este valabil şi pentru mine.

- Se vorbeşte că a fost pe aici un musafir, pe care l-ai întreţinut în absenţa mea. Ştiu că din generozitate, îi tratezi pe oameni aşa cum te aştepţi să te trateze şi ei pe tine. Cu toate acestea...societatea...chiar şi cea de aici, din provincie, nu este nici pe jumătate la fel de bună ca tine.

O irita tonul lui paternal.

- Domnul Ravenel a stat aici cîteva zile. Sîntem rude prin alianţa familiilor noastre şi i-am cerut sfatul în legătură cu domeniul meu.

- A fost o greşeală. Nu vreau să te sperii, Phoebe, dar a fost o greşeală teribilă. Este cel mai mare ticălos din cîţi s-au născut pe lume. Orice asociere cu el este otrăvitoare.

- Edward, nu am nevoie să-mi dai lecţii pentru proprietatea mea. *Mai ales tu nu ai nici un drept*, gîndi ea.

- Reputaţia lui este atît de pătată, încît nimic nu o mai poate curăţa. Este un beţivan. Un risipitor.

- Tu nici nu ai habar cine este el, zise Phoebe exasperată. Nici nu ştii ce a făcut cu viaţa lui. Nu vreau să discutăm despre el. Edward, noi doi avem un subiect mult mai important de discutat.

- L-am văzut o dată la o serată. Are un comportament indecent, bea fără măsură, flirtează cu toate femeile căsătorite. Îi insultă pe cei din jurul lui. Un bărbat mai vulgar, insolent şi depravat nu am văzut niciodată. Le-a umilit pe gazde. Cîţiva invitaţi, printre care şi eu, am plecat mai devreme, din cauza lui.

- Edward, ajunge. Acum a plecat, nu mai este aici. Vreau să mă asculţi...

- Poate a plecat, dar răul a fost făcut. Eşti prea naivă, ca să înţelegi, nevinovata mea Phoebe, dar ai fost într-un mare pericol, dacă i-ai permis să stea aici. Oamenii vor începe de pe acum să interpreteze cum e mai rău situaţia de faţă. O luă de ambele mîini şi-i zise: va trebui să ne căsătorim numaidecît.

- Edward.

- Numai aşa poţi preveni dezastrul, înainte să fii distrusă.

- *Edward*, exclamă ea. Ştiu totul despre Ruth Parris şi micul Henry.

El se albi la faţă.

- Ştiu şi despre casă, continuă ea, retrăgîndu-şi mîinile. Ştiu despre fondurile pe care le-ai obţinut de

la compania de împrumut şi cu care ai plătit.

Edward făcuse ochii mari şi i se citea groaza pe chip, fiindcă i-a fost expus cel mai sumbru secret.

- Cum...? Cine ţi-a spus? Ravenel s-a amestecat în treaba asta, nu-i aşa? Încearcă să te otrăvească împotriva mea. Te vrea pentru el!

- Ravenel nu are nici o legătură, exclamă ea. Este vorba de tine şi de...nici nu ştiu cum să o numesc. Amanta ta.

El clătina din cap, disperat, căutînd să-i dea o explicaţie.

- Tu nu ştii cum sînt bărbaţii şi care este mersul lumii. Voi încerca să te lămuresc, astfel încît să înţelegi situaţia.

- Înţeleg că ai împrumutat bani, oferind ca garanţie banii fiului meu, ca să-i oferi o casă acelei tinere.

- Nu am furat nimic. Am de gînd să plătesc totul, pînă la ultimul ban.

- Asta dacă nu te-ai fi însurat cu mine. Dacă ne căsătoream, banii ar fi devenit oricum şi ai tăi.

- Îmi insulţi caracterul, zise el, cu o faţă contorsionată. Încerci să mă consideri un ticălos de teapa lui West Ravenel.

- Edward, aveai de gînd să-mi spui vreodată de asta, sau intenţionai să îi ţii pe tînăra aceea, cu fiul ei, în casă, la nesfîrşit?

- Nu ştiu ce planuri aveam.

- Te-ai gîndit să o iei de soţie pe Ruth?

- Niciodată, zise el, fără ezitare.

- De ce nu?

- Pentru că mi-ar fi ruinat perspectivele pentru viitor. Tata putea să mă dezmoştenească şi aş fi ajuns de rîsul lumii, dacă mă însuram cu o femeie inferioară mie. Ea nu are nici o educaţie, nu are maniere.

- Dar astea pot fi învăţate.

- Nimic nu poate schimba ce este Ruth: o fată cinstită, dulce şi simplă, care nu e potrivită ca soţie a unui bărbat cu rangul meu. Ea nu va fi niciodată o gazdă într-o societate aleasă, nu va fi în stare să poarte o conversaţie aleasă, sau să spună prin ce diferă furculiţa pentru salată, de cea pentru peşte. Ar fi fost nefericită, din pricina cerinţelor pe care nu le-ar fi putut îndeplini. Nu i-am promis nimic, iar ea mă iubeşte prea mult, ca să-mi distrugă viaţa.

- Dar tu ce ai făcut cu viaţa ei? întrebă Phoebe revoltată.

- Ruth a insistat să păstreze copilul. Ar fi putut să-l dea spre adopţie cuiva, iar ea putea să-şi vadă de viaţa ei. Aceste alegeri ale ei au condus la situaţia neplăcută de acum – inclusiv faptul că s-a culcat cu un bărbat cu care nu era căsătorită.

Phoebe făcu ochii mari.

- Aşadar, este numai vina ei, iar tu nu ai nici o

vină?

- Întotdeauna cel mai mare risc pentru o aventură şi-l asumă femeia. Ea a înţeles acest lucru.

Oare acesta era Edward, pe care ea îl cunoştea de atîţia ani? Unde era bărbatul moral, atent, care demonstrase mereu respect pentru femei? S-a schimbat cumva, fără ca ea să observe, sau aceste defecte au existat mereu latente în caracterul lui?

- Eu am iubit-o sincer, continuă el, chiar şi acum o mai iubesc. Dacă aşa te simţi mai bine, să ştii că mi-e ruşine pentru sentimentele faţă de ea şi pentru slăbiciunile mele, care m-au făcut să încep o relaţie cu ea. Sufăr şi eu foarte mult.

- Dragostea nu se naşte din slăbiciune, îl corectă ea. Dragostea e sentimentul cel mai nobil al unui bărbat. Edward, păcat că nu o onorezi. Însoară-te cu ea şi fiţi fericiţi, alături de fiul vostru. Trebuie să-ţi fie ruşine doar de ideea că ea nu e destul de bună pentru tine. Sper că îţi vei da seama de asta.

Înfuriat şi îndurerat de sfatul ei, Edward zise:

- Phoebe, nu putem ignora faptele! Este o fată simplă. M-ar degrada social. Toţi cei din lumea noastră vor gîndi la fel. Vor exista multe locuri unde nu vom fi primiţi, iar copiii celor cu sînge albastru nu vor avea voie să se asocieze cu ai noştri. Mare minune că Henry a făcut-o.

- Adică Henry a ştiut despre Ruth? Şi despre

copil?

- Da. I-am spus eu. M-a iertat, fără să i-o cer eu. Ştia că aşa e lumea, că bărbaţii de onoare cad pradă tentaţiei, uneori. A înţeles că nu caracterul meu era de vină, de aceea a insistat ca noi doi să ne căsătorim.

- Şi ce se va alege de Ruth şi de copil? La asta s-a gîndit?

- Ştia că voi face tot ce pot pentru ei. Phoebe, crede-mă, sînt un om bun. Îţi voi fi un soţ devotat. Voi fi bun cu fiii tăi. Nu mă vei auzi nicicînd că ridic tonul, sau că beau, sau că sînt violent. Vom avea o viaţă tihnită, îndestulătoare împreună. Viaţa pe care o meritäm. Phoebe, iubesc totul la tine. Graţia şi frumuseţea ta, devotamentul tău pentru Henry. I-am jurat că eu voi avea grijă de tine şi de copiii lui, aşa încît el să nu-şi facă probleme. I-aş creşte ca şi cînd ar fi ai mei.

Edward venise lîngă ea şi iar îi luase mîna într-a sa, dar Phoebe şi-o retrase scîrbită.

- Mi se pare de-a dreptul ironic faptul că eşti dispus să fii tată pentru copiii mei, dar nu pentru propriul tău fiu.

- Henry a dorit să fim împreună.

- Edward, chiar şi pînă să aflu despre Ruth Parris şi copil, luasem hotărîrea să...

- Fă abstracţie de ea, o întrerupse el, disperat. La fel cum şi eu aş face abstracţie de indiscreţia comisă

de tine. Putem uita totul. Dacă vrei, uite, voi trimite băiatul să studieze în străinătate. Nu-l vom mai vedea niciodată. Oricum, lui i-ar fi mai bine aşa.

- Nu, Edward. Nimănui nu-i va fi mai bine. Văd că nu gîndeşti limpede.

- Nici tu, replică el.

Poate chiar are dreptate, se gîndea ea. Nu mai ştia ce să creadă nici despre Henry. Era atît de bun şi generos, preocupat pentru alţii. Dar, era totuşi un reprezentant al clasei lui, crescut şi educat să respecte graniţele dintre înalt şi jos, înţelegînd perfect consecinţele, dacă lucrurile nu-şi urmau cursul firesc.

Henry chiar şi-a dat binecuvîntarea pentru o viitoare uniune a ei cu Edward, deşi ştia despre Ruth Parris şi copilul născut din întîmplare?

Dintr-o dată, vălul de pe ochi i se ridică şi acum vedea totul limpede. Şi-a iubit soţul, l-a respectat şi i-a urmat opiniile, dar de acum încolo, va avea încredere doar în simţul ei despre bine şi rău. Păcatul nu înseamnă iubire, ci lipsa ei. Nu trebuia să se teamă de scandal, ci de trădarea propriei moralităţi.

- Edward, noi nu ne vom căsători, zise, cu un minim regret pentru el. Vom avea ce să discutăm în zilele următoare, mai ales probleme legale complexe. Vreau să te revoc din poziţia de executor testamentar şi nu doresc să mai administrezi domeniul – te rog să nu-mi faci probleme în această direcţie. Pentru

moment, doresc să pleci.

- Dar nu te porți deloc rațional. Nesocotești dorința lui Henry. Nu voi întreprinde nimic decît după ce te vei calma.

- Sînt absolut calmă. Tu faci ce dorești, iar eu voi apela la serviciile unui avocat. Voi ține la tine mereu, Edward. Nu voi uita cît de bun ai fost cu mine în trecut și nu voi fi răzbunătoare, dar doresc să închei aici orice asociere legală între noi.

- Nu pot să te pierd, se jelea el. Doamne, ce se întîmplă? De ce nu ești rațională? întreba el, privind-o ca pe o străină. Ai avut relații intime cu Ravenel? Te-a sedus? Te-a forțat?

Phoebe răsuflă exasperată, se ridică și se îndreptă spre ușă:

- Te rog să pleci, Edward.

- S-a întîmplat ceva cu tine. Nu ești tu însăți.

- Crezi asta? întrebă ea. Înseamnă că nu mă cunoști deloc. Sînt eu însămi, cum am fost întotdeauna – și nu mă voi căsători cu un bărbat care nu mă place așa cum sînt.

Capitolul 32

- Doamne fereşte, Ravenel, comentă Tom Severin, cînd trăsura lui West opri, iar el urcă alături de acesta. Am văzut şobolani care arătau mai îngrijiţi decît tine.

West răspunse cu o privire distrusă. De o săptămînă, de cînd a plecat de la Clare Manor, nu s-a ocupat deloc de îngrijirea personală. Se bărbierise acum două, trei sau patru zile şi era mai mult sau mai puţin curat, însă purta haine de bună calitate, chiar dacă nu fuseseră călcate.

Pantofii aveau nevoie să fie lustruiţi şi da, respiraţia îi era dezagreabilă, cum era de aşteptat, după zile de băut încontinuu pe nemîncatelea. În mod clar, nu arăta deloc ca West, cel dinainte.

Locuise în apartamentul cu terasă, pe care l-a mai ocupat înainte să se mute în Hampshire. Voia să aibă intimitate. O dată la două zile venea o menajeră-bucătăreasă, iar ieri, cînd a venit la el, a adunat sticlele şi paharele goale. A refuzat să plece pînă cînd West

nu a mîncat în prezența ei jumătate din sandvișul pregătit de ea și l-a certat, cînd a insistat să-l facă să alunece pe gît cu cîteva guri de vin.

- Domnule Ravenel, sînteți însetat, i-a zis ea înainte să plece. Ar fi jurat că restul de vin din sticlă l-a vărsat la baie, dar nici nu mai știa cît rămăsese.

În dimineața cînd a plecat de la Clare Manor era bine-dispus. A luat micul dejun cu Phoebe și copiii, amuzîndu-se de Stephen, care s-a mozolit cu baconul și untul pe pîine. Cînd Justin l-a întrebat cînd se vor revedea, el i-a răspuns:"*Într-o bună zi*".

Phoebe s-a purtat cu severitate, a fost calmă, blîndă și înțelegătoare. I-ar fi venit mult mai ușor, dacă ar fi făcut o criză sau dacă ar fi sărit să-l certe. L-a sărutat la plecare, în pragul ușii, iar el a plecat spre gară. A închis ochii, ca să-și amintească de parfumul ei pînă cînd va urca în tren. Era un miros floral, feminin.

Apoi ea l-a lăsat să plece.

De-abia la gară l-a copleșit tristețea, oboseala, amestecate cu o sete nefirească. Intenționa să cumpere bilet pînă la Eversby Priory, dar s-a trezit cerînd bilet pentru gara Waterloo, cu gîndul să facă o haltă la Londra, pentru a înnopta. Oprirea a durat două zile, apoi trei și în cele din urmă a renunțat să mai decidă cînd pleacă mai departe. Pățise ceva. Nu voia să se întoarcă în Hampshire. Nu voia să meargă

nicăieri.

Parcă o forţă externă îl preluase şi acum controla tot ce făcea. Parcă era posedat de demoni – citise despre această stare cînd unul sau două spirite malefice intră în trupul omului şi-i distrug puterea voinţei. În cazul lui, nu vorbea limbi străine, nu era somnambul, nu se automutila. Dacă existau în el demoni, aceştia erau trişti, letargici, cărora le plăcea să doarmă încontinuu.

Dintre toţi cunoscuţii din Londra, West a căutat compania lui Tom Severin. În seara asta nu voia să fie singur, dar nici nu avea chef de unul ca Winterborne sau ca Ransom, care i-ar fi pus întrebări, i-ar fi dat sfaturi şi l-ar fi îndemnat să facă exact ce nu dorea. Căuta compania unui prieten căruia să nu-i pese de el şi de problemele lui. Foarte convenabil, exact asta voia şi Severin, aşa că au decis să se întîlnească spre seară, ca să bea şi să chefuiască prin Londra.

- Mai întîi să ne oprim acasă la mine, sugeră Severin, cu privirea lipită de pantofii amicului său. Poate valetul meu o să-i aducă într-o stare mai bună.

- Arăt destul de bine pentru hoinărelile noastre obişnuite, zise West. Dacă îţi par prea şleampăt, lasă-mă să cobor la primul colţ de stradă.

- Nu, las-o baltă. Doar că vom merge nu la locurile noastre obişnuite, ci la clubul Jenner`s.

West tresări la acest nume, fiindcă era chiar clubul deținut de tatăl lui Phoebe și era ultimul loc din Londra unde ar fi dorit să meargă acum.

- Pe dracul, nu mergem acolo. Oprește trăsura. Cobor.

- Ce-ți pasă unde bei, atîta timp cît are cine să-ți toarne? Hai, Ravenel. Nu vreau să merg singur.

- De ce crezi că te vor lăsa să treci de holul de la intrare?

- Asta e și treaba: de cinci ani aștept pe lista lor un loc, ca membru și săptămîna trecută am primit acceptul. Credeam că trebuie să omor pe cineva, ca să-i iau locul, dar spre norocul meu, a mierlit-o un coțcar bătrîn și m-a scutit pe mine de efort.

- Felicitări, zise West. Dar eu nu pot să intru. Nu vreau să dau ochii cu Kingston. Mai vine pe acolo, ca să supravegheze și aș avea ghinion, dacă în seara asta ar veni acolo.

- De ce să-l eviți? întrebă Tom interesat. Ce ai făcut?

- Nimic despre care să doresc să discut cînd sînt treaz.

- Atunci să mergem. Vom găsi un colț liniștit, iar eu voi cumpăra cea mai bună poșircă a casei – doar merită, pentru o poveste bună.

- În lumina experienței trecute, nu cred că îmi surîde să-ți fac ție vreo mărturisire, zise West posac.

- Oricum, o vei face. Ştii, oamenii îmi spun mereu lucruri, chiar dacă ştiu că nu ar trebui să-mi spună. Nu ştiu de ce.

Spre durerea lui West, odată instalaţi la o masă din clubul Jenner's, s-a trezit spunîndu-i lui Tom Severin mai multe detalii decît ar fi dorit. De vină era ambianţa. Canapelele mari, confortabile, paharele de cristal şi trabucurile, toate pe fundalul încăperilor lambrisate, cu lumină obscură, pătrunzînd din fante laterale de pe perete, încurajau destăinuirile.

Există unele locuri ca acesta, unde oameni puternici, din lumea afacerilor financiare, politică, schimbă cursul Imperiului într-un mod pe care publicul nu-l va cunoaşte niciodată.

West îşi dădea seama de ce mulţi i se confesau lui Tom Severin, care asculta fără să facă morală, sau să judece pe nimeni. El nu încerca să te convingă să-ţi schimbi opiniile, nici să faci ce nu vrei. Pe Severin nu-l şoca niciodată nimic. Deşi adeseori era neloial sau lipsit de onoare, niciodată nu era nesincer.

- Să-ţi spun eu care e problema ta, zise Severin. Sentimentele.

- Adică, spre deosebire de tine, eu le am? întrebă West.

- Şi eu am sentimente, dar nu le las niciodată să se transforme în obstacole. De exemplu, dacă aş fi în situaţia ta, m-aş însura cu femeia dorită şi nu mi-aş

face probleme pentru ea. Ce dacă vei creşte copiii bine, iar ei vor fi răi? Este treaba lor, nu? Ei vor decide singuri dacă vor sau nu să fie buni. Personal, văd mai multe avantaje în a fi rău. Toată lumea ştie că nu cei umili vor moşteni pământul. De aceea eu nu angajez oameni săraci.

- Sper că nu vei ajunge tată niciodată, mărturisi West.

- Oh, ba da, zise Severin. Trebuie să-mi las averea cuiva, totuşi, aşa că mai bine să i-o las odraslei mele – e ca şi cînd aş moşteni-o eu însumi.

Deşi îl asculta pe Severin, West percepu cu coada ochiului că tocmai intrase cineva în încăpere, iar acum se uita spre el. Se apropie de el un tînăr necunoscut, bine-îmbrăcat, palid şi vizibil transpirat. Părea şocat şi ai fi zis că are nevoie să bea ceva. West îl văzu cum scoate din buzunar un revolver şi-l îndreaptă spre el. Vîrful ţevii scurte tremura.

Toţi clienţii clubului au remarcat revolverul din mîna tînărului şi multe mese au rămas libere, iar oamenii dădeau buzna pe uşă, speriaţi.

- Ticălos afurisit, îl ameninţă necunoscutul.

- Asta e valabil pentru oricare din noi doi, zise West şi puse paharul pe masă. Pe care din noi doi vrei să-l împuşti?

Bărbatul nu-l luă în seamă.

- Ai asmuţit-o împotriva mea, *şarpe* manipulativ ce eşti.

- Mi se pare că vorbeşte despre tine, îi zise Severin lui West. Cine este tipul? Te-ai culcat cu soţia lui?

- Nu ştiu, recunoscu West, cu teamă de pistolul aţintit asupra lui. Ai uitat să tragi piedica, îi zise bărbatului, care ascultă recomandarea şi făcu ce trebuia.

- Ravenel, nu-l mai încuraja, zise Severin. Nu ştim cît de bun trăgător este. Se ridică de pe scaun şi îl întrebă pe bărbat: cine eşti? Poftim? Cum te numeşti, te rog?

- Edward Larson, spuse tînărul printre dinţi. Stai pe loc. Dacă voi fi spînzurat pentru că l-am împuşcat pe vreunul dintre voi doi, atunci nu am nimic de pierdut dacă vă lichidez pe amîndoi.

West se uita la el siderat. Cum naiba l-a găsit Larson acolo? Se vedea clar că starea lui proastă o depăşea pe cea a lui West. Părea răvăşit de anumite evenimente, dar se vedea că este un bărbat îngrijit, în circumstanţe normale. I se citea durerea pe chip, fiindcă evident, pierduse orice speranţă de căsătorie cu Phoebe, după ce faptele lui au fost expuse. Bietul ticălos.

- Hai, trage, spuse calm West.

Severin continua să-i distragă atenţia bărbatului:

- Amice, nu eşti de condamnat că vrei să-l împuşti pe Ravenel. Pînă şi eu, cel mai bun prieten al lui, am fost tentat să-i curm viaţa în numeroase ocazii.

- Nu eşti cel mai bun prieten al meu, îi spuse West, sorbind puţin coniac. Nu eşti nici măcar al treilea cel mai bun prieten.

- Oricum ar fi, spuse Severin, uitîndu-se rapid la faţa bărbatului, satisfacţia de moment de a-l ucide pe Ravenel – deşi ar fi considerabilă – nu merită anii de închisoare şi spînzurătoarea în public. Cel mai bine ar fi să-l laşi să trăiască şi să-l priveşti cum suferă. Vezi ce nefericit este acum. Nu te face să te simţi mai bine, în comparaţie cu situaţia ta? Ştiu că pe mine mă face fericit.

- *Nu mai vorbi*, îl admonestă Larson.

Exact cum intenţionase Severin, Larson a fost neatent suficient de mult timp cît să permită altui bărbat să vină prin spatele lui, neobservat şi, cu o mişcare agilă, de specialist, bărbatul l-a strîns de gît pe Larson cu un braţ, iar cu mîna cealaltă i-a îndreptat în jos arma.

West recunoscu imediat faţa proaspăt-bărbierită a nou-venitului, precum şi ţinuta elegantă, hainele impecabile şi glasul baritonal, impunător şi imposibil de ignorat.

- Ia degetul de pe trăgaci, Larson. Acum!

Era Sebastian, duce de Kingston...tatăl lui Phoebe.

West îşi lăsă capul pe masă, cu fruntea lipită pe tăblie şi rămase inert, în vreme ce demonii din el se grăbeau să-l informeze că toţi ar fi preferat glonţul.

Capitolul 33

West era tot aşezat la masă cînd portarul, chelnerii şi cîţiva membri ai clubului s-au adunat în jurul lui. Se simţea încercuit, prins în capcană şi singur. Severin se distra pe cinste, fiindcă se aflase la locul potrivit, în momentul potrivit. Îl privea pe Kingston cu un fel de venerație şi era de înţeles. Ducele se simţea în largul lui în acest loc legendar, unde era un fel de zeu, cu hainele lui perfecte şi chipul radiind încredere în sine.

Îl ţinea pe Larson ca pe un căţeluş neascultător şi-i trăgea o săpuneală pe cinste.

- După cîte ore am pierdut cu tine, dîndu-ţi cele mai bine sfaturi, ăsta este rezultatul? Ai decis să împuşti oameni în clubul meu? Băiete, mi-ai distrus seara. Acum o să te răcoreşti la închisoare, iar mîine voi hotărî ce fac cu tine. Îl dădu pe Larson pe mîinile celor de la pază, apoi veni la West, îl evaluă din priviri şi zise, clătinînd din cap:

- Arăţi de parcă te-a tras cineva prin gard. Nu ai pic de respect, de vii în clubul meu în hainele astea? Doar pentru sacoul şifonat ar trebui să te arunc în celulă, lîngă Larson.

- Am încercat să-l dichisesc, interveni Severin. Dar nu a vrut.

- Cam tîrziu pentru dichisit, comentă Kingston, cu ochii lipiţi de West. În acest moment aş sugera şi o dezinsecţie. Se întoarse spre un alt portar: Te rog să-l conduci pe domnul Ravenel în apartamentul meu, unde se pare că va trebui să-l consiliez pe încă unul dintre bieţii pretendenţi la mîna fiicei mele. Asta îmi este pedeapsa pentru o tinereţe irosită.

- Nu-mi trebuie sfaturile dumitale, zise West.

- Atunci trebuia să mergi la alt club. West se uită acuzator spre Severin, care ridică din umeri neajutorat.

- Plec, zise West, ridicîndu-se de pe scaun destul de greu. Dacă încearcă vreunul să mă oprească, îl fac una cu pămîntul.

Pe Kingston cuvintele lui nu l-au impresionat deloc.

- Ravenel, sînt sigur că, atunci cînd vei fi treaz, odihnit şi mîncat, vei putea să te prezinţi într-o formă corespunzătoare. Deocamdată, nu eşti în niciuna dintre posturile amintite. Am vreo şase băieţi, care ştiu cum să se poarte cu clienţii recalcitranţi. Du-te

sus, băiete. Se poate şi mai rău, decît să petreci cîteva minute scăldîndu-te în razele înţelepciunii mele acumulate. Îi mai dădu portarului cîteva indicaţii pentru West, una din ele fiind: ai grijă să fie curat înainte să se urce în pat.

West decise că era mai bine să-l urmeze pe portar, ba chiar află că el se numeşte Niall. Nu avea de ales şi nici nu avea un plan alternativ. Se simţea slăbit, vederea îi era înceţoşată şi capul îi duduia ca sub roţile unei locomotive. Doamne, cît era de obosit. Nu-l deranja să asculte mustrările ducelui, atîta timp cît putea să stea aşezat.

Severin părea pierdut, pe măsură ce toţi clienţii ieşeau din încăperea respectivă.

- Eu ce să fac? spuse el. Plecaţi şi mă lăsaţi toţi aici?

- Aşa se pare, zise ducele. Ai nevoie de ceva?

- Nu, spuse Severin şi oftă. Am tot ce-mi doresc pe lume.

West îi făcu semn de rămas bun şi-l urmă pe Niall. Portarul în uniformă părea că ştie ce face, era discret şi nu scotea un cuvînt. Au trecut pe un culoar, la etaj, apoi au ajuns în nişte camere frumos mobilate şi zugrăvite în culori optimiste, cu obiecte de decor elegante, exact cum se aştepta West.

Era linişte aici, iar Niall i-a adus un pahar cu apă şi el s-a aşezat pe un fotoliu. Niall plecă să reumple

paharul, lîngă care îi mai aduse ceva:

- Bicarbonat de sodiu, domnule?

- De ce nu? zise West. Desfăcu plicul şi-l turnă în pahar, apoi bău tot.

Văzu pe pereţi cîteva portrete, unul al ducesei cu copiii ei, cînd erau foarte mici: Ivo, bebeluş, în braţele mamei sale, Gabriel, Raphael şi Seraphina, aşezaţi unul lîngă altul, iar Phoebe era în spatele lor, sprijinindu-se de spătarul canapelei. Semăna foarte mult cu mama ei.

Cu cît privea tabloul, lui West îi venea şi mai greu, fiindcă demonii îi sfîşiau inima. Voia să plece, dar nu era în stare nici să se ridice.

Apăru ducele şi veni să-l privească pe West, cu ochi severi, dar îngăduitori.

- De ce era Larson aici? întrebă West. Cum se simte Phoebe?

- Fata mea e bine, răspunse ducele blînd. Larson a decis să vină aici, cuprins de panică şi să mă roage să o conving pe Phoebe să-l ia de soţ. A încercat să-şi prezinte situaţia într-o lumină favorabilă, presupunînd că eu aş fi dispus să-i trec cu vederea relaţia cu miss Parris, ţinînd cont de trecutul meu depravat. Nu e nevoie să mai spun că a fost dezamăgit de reacţia mea.

- O vei ajuta pe Phoebe să îl scoată din rolul de împuternicit?

- Oh, fără îndoială. Încălcarea îndatoririlor unui împuternicit este un delict major. Nu mi-a plăcut niciodată implicarea lui Larson în viața personală a lui Phoebe, nici în afacerile ei, dar nu am vrut să fiu acuzat că mă amestec. Acum, că s-a ivit ocazia, mă voi amesteca oricît de mult se poate.

West privi portretul lui Phoebe, în tablou şi spuse:

- Nu o merit.

- Sigur că nu. Nici eu nu-mi merit soția. Este o nedreptate a vieții cînd bărbații cei mai oribili se aleg cu femeile cele mai bune. Văzînd chipul cernit al lui West, precum şi postura de om lovit de ghinion, ducele luă o hotărîre: nimic din ce îți voi spune în seara asta nu va rămîne cu tine. Nu pot să te trimit pe stradă în starea în care eşti – poți să dai de necazuri mai mari. Vei rămîne aci peste noapte, iar mîine dimineață vom sta de vorbă.

- Nu. Plec să dorm în apartamentul meu.

- Splendid. Ce anume – dacă îmi permiți să întreb – te aşteaptă acolo?

- Hainele mele. O sticlă de coniac. O jumătate de borcan de morcovi murați.

- Aş spune că deja eşti suficient de murat, rîse ducele. Rămîi aici la noapte, Ravenel. Îl trimit pe Niall să pregătească baia pentru tine, cu o cantitate generoasă de săpun.

A doua zi dimineaţa West se trezi cu vagi amintiri din noaptea precedentă. Cu greu îşi ridică totuşi capul de pe perna cu puf de gîscă şi clipi, vrăjit de ambianţa elegantă. Îşi aminti chiar şi baia pe care a făcut-o aseară, într-o cadă cu săpun parfumat, ajutat de Niall şi de un valet.

Se uită prin jur, după haine. Găsi doar un halat elegant, pus pe un scaun. Se simţea odihnit acum, dar nu era fericit. Îmbrăcă halatul şi merse să sune clopoţelul, iar valetul apăru imediat.

- Bună ziua, domnule Ravenel.

- Ziua?

- Da, domnule, este ora trei după amiaza.

- Am dormit pînă la ora trei? întrebă uluit West.

- Aţi fost, cum se spune, extrem de obosit, domnule.

- Se pare că da. Vrei să-mi aduci hainele? Şi nişte cafea?

- Da, domnule. Pot să vă aduc apă caldă şi tot ce vă trebuie pentru bărbierit?

- Nu, nu am timp să mă rad. Trebuie să plec la...într-un loc. Am treabă. Foarte curînd.

Spre dezamăgirea lui West, apăru Kingston, chiar la timp să audă ultima parte.

- Vrei s-o ştergi? întrebă el glumeţ. Borcanul cu morcovi va trebui să mai aştepte. Vreau să stăm de vorbă, Ravenel. I se adresă valetului mai în vîrstă:

Culpepper, adu şi trusa de bărbierit şi ai grijă ca domnul Ravenel să mănînce bine. Să mă anunţaţi cînd va fi bine hrănit şi prezentabil.

În ora şi jumătate care a urmat West a mîncat, s-a spălat minuţios, s-a pieptănat şi, surprinzător, l-a lăsat pe Culpepper să-l bărbierească. Dacă omul îi tăia beregata, pagubă-n ciuperci. Nici nu-i păsa, aşa că a stat destul de calm la această operaţiune. Culpepper l-a bărbierit aproape la fel de bine ca Phoebe. Comparativ cu vederea la cămaşa ei, Phoebe avea un punct în plus faţă de valet.

Hainele lui au fost spălate, călcate perfect şi pantofii străluceau. După o masă copioasă, cu cafea, suc de portocale şi alte delicatese, a început să fredoneze, spre deliciul stomacului.

Kingston apăru la finalul micului dejun, ca să-i ţină companie la cafea.

- Încă nu eşti complet în formă, dar eşti mai bine, zise ducele.

- Domnule...începu West, dar emoţia îl gîtuia. *La naiba*, cu bărbatul acesta nu putea să discute chestiuni personale. Se simţea prea fragil în faţa lui. Îşi drese glasul de cîteva ori, apoi reluă: cred că ştiu ce vreţi să discutăm, dar eu nu pot.

- Excelent. Deja mi-am făcut planul că voi vorbi mai mult eu. Trec direct la subiect: îmi dau binecuvîntarea pentru o căsătorie între tine şi fiica

mea. Acum, vei sublinia că nu mi-ai cerut mîna ei încă, iar eu voi întreba de ce. Atunci îmi vei povesti cîteva întîmplări urîte din trecutul tău dubios, cu detalii picante, ca să mă atenționezi că nu ești demn ca potențial soț și tată. Ducele sorbi din cafea, apoi reveni: nu voi fi impresionat.

- Nu? întrebă West siderat.

- Am făcut și eu lucruri oribile, greu de imaginat și nu; nu-mi voi destăinui secretele, doar ca să-ți ușurezi conștiința. Oricum, te asigur din experiența proprie că o reputație distrusă poate fi restaurată, iar bîrfele din societate vor fi mereu în căutarea de noi materiale.

- Nu asta e cea mai mare temere a mea. Mereu va trebui să mă întreb de ce demonii mei vor pedepsi și trage în jos, cu mine pe acea persoană care mă iubește.

- Cei mai mulți bărbați au demonii lor. Dumnezeu știe că și eu îi am pe ai mei. La fel și cel mai bun amic al meu, cu o moralitate de invidiat.

- Dar cum poți scăpa de ei?

- Nu scapi. Înveți să-i controlezi.

- Și dacă nu pot?

- Hai să nu ne învîrtim în cerc, Ravenel. Nu ești perfect – cu asta sîntem amîndoi de acord. Totuși, am văzut și am auzit destule, ca să fiu sigur că îi vei oferi fiicei mele compania pe care ea și-o dorește și de care

are nevoie. Nu o vei ține departe de lumea largă. Ea și Henry au trăit în templul acela grecesc, pe un deal, ca zeitățile olimpiene, respirînd doar aer rarefiat. Vei fi genul de tată de care băieții au nevoie. Îi vei pregăti pentru lumea în schimbare și-i vei învăța ce înseamnă empatia pentru oamenii care trăiesc pe pămîntul lor. Te înțeleg, Ravenel, îi zise el, cînd privirile li s-au întîlnit. Am fost în situația ta. Te temi, dar nu ești laș. Fii la înălțime, nu mai fugi. Du-te și rezolvă această chestiune cu fiica mea. Dacă amîndoi nu ajungeți la o concluzie satisfăcătoare, sînt sigur că nu meriți să te însori cu ea.

Se auzi o bătaie în ușă ușoară.

- Intră, zise ducele și întoarse capul.

- Alteță, spuse valetul care intră, apoi făcu semn cu capul spre fereastră.

Ducele se ridică și merse la fereastră, apoi privi în stradă.

- Ah, ce sincronizare. Îi spuse valetului: poți să-i dai drumul.

- Da, alteță.

West era prea tulburat de gîndurile lui, ca să mai dea atenție schimbului de replici și priviri. În viața lui au existat multe predici, unele brutale, cît să-i lase sufletul pîrjolit. Totuși, nici un bărbat nu-i vorbise astfel – calm, sincer, direct, tonic și într-o manieră reconfortantă. Ca un tată. Sincer acum, referirea la lașitate a fost cam exagerată, dar West recunoștea că

ducele avea dreptate – era teamă. Se temea de prea multe lucruri.

Numai că acum lista se scurtase între timp. Bărbieritul a fost primul scos. Asta dovedea ceva, nu?

Kingston se apropiase de o uşă întredeschisă şi vorbea cu cineva din camera alăturată.

O voce feminină, camuflată, dar tonul cunoscut i-a atras atenţia lui West, iar nervii parcă i-au devenit excitabili brusc, de parcă o mînă de chibrituri au fost aprinse dintr-o dată. Se ridică în picioare şi era să dărîme scaunul la spate. Se apropie de uşă şi inima începu să-i bată cu putere.

- ...am adus copiii, spunea ea. Sînt jos, cu doica.

Kingston rîse.

- Mama ta se va supăra cînd îi voi spune că eu sînt aici cu ei, în timp ce ea este la Heron`s Point.

Văzînd cu coada cohiului că West se apropie, Kingston făcu un pas înapoi şi deschise larg uşa.

-Phoebe.

West se lumină la faţă şi bucuria se citea pe chipul lui zîmbitor. Fulgerat de forţa sentimentelor, nu putea decît să o privească mut. În clipa aceea ştia că, orice s-ar întîmpla din acel moment, orice ar fi trebuit să facă, nu va fi în stare să o mai părăsească niciodată.

- Tata m-a chemat azi dimineaţă, spuse Phoebe cu răsuflarea întretăiată. A trebuit să mă grăbesc, să prind trenul.

West făcu un pas înapoi, ca să îi facă ei loc să intre în cameră.

- Eu mi-am terminat rolul, zise ducele. Acum trebuie să vă las singuri.

- Mulţumesc, tată, zise Phoebe. Vom încerca să ne descurcăm fără tine.

Kingston ieşi. West rămase pe loc, iar Phoebe se întoarse spre el. Doamne, ce bine că era lîngă ea.

- M-am tot gîndit, zise el.

- La ce?

- La încredere. Cînd ţi-am spus că nu pot conta pe nimeni să mă iubească...

- Da, ţin minte.

- Mi-am dat seama că, înainte să am încredere...de fapt, să o simt...va trebui să fac eu asta. Să am încredere oarbă. Va trebui să învăţ asta. Este...dificil.

- Ştiu, dragul meu, şopti ea cu ochii lucind de lacrimi.

- Dar, dacă va trebui să încerc asta cu cineva, aceea vei fi tu.

Phoebe se apropie mai mult de el. Ochii ei parcă împrăştiau scîntei.

- Şi eu m-am gîndit.

- La ce?

- La surprize. Ştii, nu aveam de unde să ştiu cît timp mai aveam împreună cu Henry, înainte să

înceapă declinul lui. A fost mai puţin decît ne-am aşteptat, dar a meritat. Aş face acelaşi lucru din nou. Nu mi-a fost teamă de boala lui şi nu mă tem nici de trecutul tău, sau de orice ne-ar sta în cale. Toţi trebuie să riscăm, nu-i aşa? Singura garanţie solidă este că ne iubim. Glasul ei tremura de emoţie. Eu te iubesc foarte mult, West.

Inima lui bătea deja să-i spargă pieptul. Toată viaţa lui stătea pe marginea prăpastiei.

- Mai este o singură problemă, zise el. Ţi-am promis cîndva că nu te voi cere în căsătorie niciodată, dar nu am spus că nu voi accepta o cerere. Te implor, Phoebe...cere-mă. Fiindcă te iubesc pe tine şi îi iubesc pe băieţii tăi mai mult decît îmi iubesc viaţa. Fie-ţi milă şi cere-mă, pentru că nu pot să trăiesc fără tine.

- West Ravenel, vrei să fii soţul meu?

- Oh, sigur că vreau. O luă pe sus şi o strînse în braţe, apoi o sărută de parcă nu o mai sărutase demult, iar ea nu se supăra deloc.

De-abia acum începea povestea lor, viitorul lor se rescria. Era un singur viitor comun. Lumina parcă strălucea mai tare în cameră, sau poate erau doar lacrimile din ochii lui, care dădeau această senzaţie. West se gîndea acum că primeşte o porţie prea mare de fericire.

- Eşti sigură? o întrebă, apoi o săruta din nou. Acolo, undeva, bărbatul perfect pe care-l meriţi probabil te caută.

Phoebe rîse şi rămase cu buzele lipite de obrazul lui cînd îi spuse:

- Să ne grăbim atunci – putem să ne căsătorim înainte ca el să ajungă aici.

Sfîrşit

Autoare de romane celebre, Lisa Kleypas ne oferă de această dată o poveste sclipitoare despre o tînără și frumoasă văduvă, care și-a găsit pasiunea alături de un bărbat nepotrivit…

Deși Phoebe, Lady Clare, frumoasa și tînăra văduvă nu l-a cunoscut niciodată pe West Ravenel, ea știe cu siguranță un lucru: că este un bărbat agresiv, răutăcios și trivial. Pe vremea cînd învăța la internat, el a facut un calvar din viața răposatului ei soț, iar ea nu-l va putea ierta niciodată pentru asta.

Dar, cînd Phoebe participă la o nuntă de familie, ea cunoște un străin fermecător și extrem de incitant, care îi trimite în inimă săgeata iubirii fulgerătoare… evident, el nu este nimeni altul decît West Ravenel.

West este bărbatul cu un trecut pătat. Fără scuze, fără păreri de rău. Totuși din momentul în care o cunoaște pe Phoebe, West va fi măcinat de o dorință irezistibilă… dar în același timp este conștient de faptul că o femeie ca ea este foarte greu de cucerit. West nu se îndoiește nici o clipă că Phoebe este o lady puritană și aristocrată. Ea este fiica unei femei puternice și ambițioase, care a fugit cu Sebastian, Lordul St. Vincent - cel mai păcătos și necruțător crai din Anglia.

Nu trece mult și ei se îndrăgostesc fulgerător unul de altul. Oare pasiunea lor copleșitoare va fi suficientă ca să treacă peste obstacolele din trecut?

Numai fiica Diavolului știe acest amănunt…

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 29,00